

**A meritat
strădania**

JAMIE
BROCK

SERIA „FRAȚII ST. JAMES“

O apariție obișnuită pe copertele revistelor, Cat St. James nu are viața perfectă pe care se așteaptă toată lumea să o aibă, fiind o femeie de succes. Din fericire, Cat se pricepe să ascundă adevărul de ochiul vigilant al camerei. Folosindu-se de această abilitate, ea reușește să nu dea nimic de bănuirii familiei în vreme ce participă la nunta fratelui ei. Singurul care îi dă acum bătaie de cap este Hank Mitchell, față de care ea nu a avut cea mai prietenoasă atitudine ultima oară când s-au întâlnit. Revederea cu el la petrecerea de nuntă îi stârnește sentimente și dorințe neașteptate, pe care Cat și le îneacă în șampanie.

Hank știe ce înseamnă sacrificiul, căci și-a lăsat deoparte propriile ambiții pentru a se ocupa de mama și de surorile lui ca să le asigure un trai decent. Nu își va călca însă în picioare mândria, pe care Cat i-a rănit-o deja. Dar când comportamentul necugetat al atrăgătoarei tinere îl forțează să îi sară în ajutor, lucrurile iau o întorsătură neașteptată, iar Cat ajunge să îi facă o propunere de afaceri imposibil de refuzat.

Când Cat și Hank amestecă afacerile cu plăcerea, promisiunile și secretele încep să iasă la iveală, iar cei doi vor fi nevoiți să hotărască dacă se vor lăsa sau nu în voia iubirii.

JAMIE BECK este una dintre autoarele ale cărei romane, vândute în peste 3 milioane de exemplare, au intrat constant pe lista de bestselleruri a *Wall Street Journal*, *USA Today* sau *Publishers Weekly*. A fost de două ori finalistă la Booksellers' Best Award și a câștigat National Readers' Choice Award.

JAMIE BECK

A meritat strádania

Worth the Trouble

Jamie Beck

Copyright text © 2016 Jamie Beck

Ediție publicată prin înțelegere cu Amazon Publishing,
www.apub.com, în colaborare cu ANA Sofia, Ltd.

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

A meritat strădania
Jamie Beck

Copyright © 2022 Grup Media Lira
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BECK, JAMIE

A meritat strădania / Jamie Beck

trad. din lb. engleză: Anca Mihăilescu - București: Lira, 2022

I. Mihăilescu, Anca (trad.)

JAMIE BECK
A meritat strădania

Traducere din limba engleză
Anca Mihăilescu

LITERA
București

Dragii mele prietene Ramona, una dintre cele mai bune mame din câte știu. Mulțumesc că mi-ai permis cu bunăvoință să fur aspecte din călătoria ta pentru povestea lui Cat.

capitolul 1

Jurnalul lui Cat

Mamă,

Măine mă duc pe insula Block pentru weekendul nunții lui David și Vivi – fără partener, desigur. Cu toate astea, ceremonia ar trebui să fie un eveniment memorabil. Singura care va lipsi vei fi tu.

Dar cine altcineva în afară de tine ar fi crezut că David se va însura cu prietena mea cea mai bună? Dragostea lor îmi dă un sentiment de speranță, dar mă face, în același timp, să mă simt puțin cam singură.

Hank va fi acolo. Când mă gândesc la el, simt deopotrivă speranță și singurătate. Nu că aș admite asta vreodată cu voce tare.

Cat legă ușor panglicile halatului din hârtie care îi fusese pus la dispoziție – incomparabil, nici pe departe, cu hainele Armani pe care le purtase în ziua anterioară la sesiunea foto pentru *Vogue* – înainte să se așeze pe masa de examinare.

Hârtia subțire de sub ea se încreți când se întinse ca să își sprijine greutatea pe coate.

Se uită la ceas.

Trenul ei spre New London, Connecticut, pleca din Penn la 11.30. Dacă îl rata, nu avea să prindă feribotul spre insula Block pentru repetiția nunții fratelui ei mai mare, David. Dar, în ciuda momentului nepotrivit la care se nimerise această programare, nu își putea permite să reprogrameze din nou.

Se uită în jur prin camera severă, impersonală, întrebându-se despre celelalte femei care aveau să treacă

pe acolo azi. Unele aveau să sosească fără griji, pentru un control de rutină. O mamă în devenire ar putea să asculte bătăile inimii copilului său pentru prima dată. Alta, ca mama ei, ar putea primi vești fatale despre o tumoră la sân. Cât de absurd că un mediu atât de steril servea drept fundal pentru momente decisive din viața unei femei.

Cat spera ca propriile griji să fie fără fundament, dar îndoielile o rodeau când doctorița intră în încăpere și începu să se spele pe mâini la chiuvetă. Deși doamna doctor Wexler nu era nici frumoasă, nici tânără, Cat o invidia pentru încrederea, competența și evidentă siguranță a propriului scop în viață. Calități intangibile care ardeau luminos din adâncul ei, sclipind prin ochii limpezi, plini de viață.

- Catalina, ce te aduce azi aici? Întrebă ea și se uită peste fișa lui Cat în timp ce aștepta un răspuns.

- Ei bine, începuse Cat, am renunțat la anticoncepționale acum zece luni, și, cu excepția unei mici sângeri la început, nu mi-a venit ciclul. Inițial, am presupus că s-a întâmplat pentru că am avut parte de foarte mult stres. Ea își dădu o șuviță de păr după ureche și își feri privirea. Dar acum e deja iunie, și sunt îngrijorată.

- Crampe neobișnuite?

- Nu prea.

Ea încercă să citească expresia politico detașată pe care o afișa doctorița Wexler, dar, asemenea lui Cat, aceasta stăpânea bine talentul de a-și ascunde sentimentele.

- Somn întrerupt, iritabilitate, durere în timpul actului sexual?

Modul în care doctorița își înclină capul o făcu pe Cat să se jeneze, căci ura să vorbească despre chestiuni personale.

- Ei bine, nu am mai făcut sex de atunci, dar înainte de asta nu a fost nimic remarcabil. În materie de durere, vreau să spun, adăugă ea, simțind că se îmbujorează.

În fine... diferența de fus orar îmi dă adesea peste cap somnul. Și presupun că sunt mai iritabilă decât de obicei.

Cat făcu o grimasă.

- Sursa stresului a fost ceva extrem? întrebă doctorița Wexler, ignorând încercarea lui Cat de a vorbi mai relaxat.

Cat simți cum se încordează, așa cum făcea de fiecare dată când se gândea la fostul ei iubit, Justin. Pe parcursul celor doi ani de relație cu întreruperi, ea luase furia geloasă și posesivă drept iubire. Din păcate, fusese nevoie ca Vivi să fie prinsă într-un schimb de focuri și să sfârșească la camera de gardă cu fractură de craniu pentru a-i veni mintea la cap.

- O despărțire urâtă de fostul prieten, care a implicat plângere de agresiune și PR neplăcut. Pielea îi deveni umedă când sprâncenele doctoriței se ridicară. Luptându-se cu dorința de a se lăsa să alunece de pe masa de examinare, Cat afișă o nonșalanță prefăcută. Dar lucrurile s-au calmat.

Se calmaseră pentru că ea aproape că începuse să se ascundă ca să evite deopotrivă paparazzi și bărbații. Desigur, să se ascundă de fotografi nu fusese o mișcare înțeleaptă în carieră, ceea ce acum crea un nou nivel de stres.

La 28 de ani, deja se străduia din greu să își susțină cariera de model. Mulțumită lui Justin (sau, mai exact, reacției ei la despărțirea lor) zilele ei ca model de copertă erau probabil numărate.

- Îmi pare rău pentru necazurile tale!

Cat sperase să evite o discuție prelungită despre acea relație - o relație care scotea la iveală toate punctele ei slabe, făcând să nu poată fi ignorate sau alungate. Din fericire, doctorița Wexler făcu semn spre suporturile de picioare și își redirecționează interogatoriul.

- Există în familie cazuri de boli autoimune, hipotiroidism sau lupus?

Dacă doctorița intenționa să o calmeze pe Cat, nu părea să funcționeze.

- Nu, din câte știi.

Uitându-se la plăcile de pe tavan, Cat încercă să-și liniștească mintea în timpul tăcerii care urmă.

Din fericire, doctorița i se adresa din nou:

- Multe femei au amenoree când renunță prima dată la anticoncepționale, deși, de regulă, asta se rezolvă după circa trei luni. Stresul poate afecta substanțial ciclul. De asemenea, lipsa grăsimii corporale poate provoca amenoree. E ceva obișnuit la modele sau dansatori.

Se ridică, își dădu mânușile jos și le aruncă la gunoi.

Cat se ridică și își netezi halatul, nodul din piept începând să se relaxeze.

- Totul arată normal din punct de vedere fizic. Dacă tot ești aici, să facem și niște analize. Doctorița Wexler se așeză pe scaunul mic, rotund. Nu vreau să trag concluzii pripite, dar ceva mult mai serios ar putea provoca amenoreea.

- Ceva foarte grav?

Gândurile lui Cat se îndreptară pe dată spre soarta nefericită a mamei ei.

Următoarele respirații îi fură sacadate și dificile, de parcă în mica încăpere nivelul de oxigen ar fi scăzut brusc.

- Mă îndoiesc. Dar trebuie să luăm în considerație toate posibilitățile.

Cat începu să simtă arsuri în stomac. Intuiția îi spunea că ceva nu era în regulă, dar tot amânase consultația ca să amâne veștile proaste. De ce crezuse că astăzi avea să fie pregătită pentru ele?

- Cum ar fi?

- Ei bine, dezechilibre hormonale, boli cu transmitere sexuală sau variante mai puțin probabile - insuficiență ovariană primară ori menopauză timpurie.

- Menopauză?

Cuvântul o lovi ca o palmă.

- Dar nu am decât 28 de ani.

- Adevărat, e neobișnuit. Una din circa o mie de femei sub 30 de ani e afectată.

Cat își adună gândurile împrăștiate și se agăță de o singură amintire nefericită.

- Mama mea nu a intrat devreme la menopauză?

Dr. Wexler aprobă din cap.

- Da, istoria mamei tale e un factor, dar nu e decisiv. Hai să luăm niște sânge și să îți verificăm hormonul de stimulare foliculară și nivelul estradiolului, printre altele.

O variantă mică și subțire a vocii ei își croi drum prin ceața care îi consuma gândurile.

- Deci s-ar putea să fiu infertilă?

Ani buni se luptase cu sentimentul de gol, în timp ce era obligată să proiecteze o imagine de încredere absolută și de senzualitate. Cât de ironică era acum posibilitatea de a fi goală - ad litteram. Stearpă. Ca să confirme asta, în tot acest timp, nesiguranța ei nu fusese o născocire a propriei imaginații. Asta și convingerea tatălui ei fuseseră mereu adevărate. Ea chiar nu era decât un chip frumos.

Armura ei obișnuită de indiferență alunecă pentru o secundă. Anxietatea o gătui și o făcu să se simtă de parcă ar fi înghițit o minge de golf.

- Statistic vorbind, problema ta e mai degrabă rezultatul stresului și al nivelului nesănătos de scăzut al grăsimii corporale. Dar zece luni consecutive fără ciclu nu e o nimica toată, și, din nefericire, infertilitatea e o problemă atât a insuficienței ovariene primare, cât și a insuficienței ovariene premature.

Dr. Wexler își strânse buzele într-o linie subțire.

- Când credeți că veți avea rezultatele?

Vocea lui Cat i se părea chiar și ei distantă și firavă.

- Nu va dura prea mult. Între timp, încearcă să te relaxezi și să te îngrași câteva kilograme, zise doctorița

și zâmbi. Sunt sigură că multe femei ar fi încântate să li se recomande asta.

Cat închise ochii în timp ce doctorița completa câteva formulare, hotărâtă să alunge spaima care îi gonia prin minte ca un șobolan într-un labirint. Ea abia începuse să își lipească la loc cioburile inimii frânte. Cum avea să reușească să repare și această ultimă lovitură dată inimii ei?

– Te voi contacta curând, zise doctorița Wexler și îi întinse formularele.

Cu un salut scurt din cap, doctorița ieși din încăpere. Cat rămase așezată, lipită de masă, tachinată de bătaia regulată a ceasului de pe perete.

La ora 15.00, feribotul pe care se afla Cat traversa Long Island Sound spre Atlantic și insula Block. Uitându-se pe geam, ea scruta întinderea mării. Dacă se concentra doar asupra suprafeței ei îmbietoare, ce scliffea în lumină, aproape că putea ignora realitatea întunecimii ei de nepătruns, agitația turbulentă a nisipului, rechinii și celelalte creaturi care pândeau sub apă, așteptând să atace din senin.

Gânditoare, strânse materialul fustei în pumni.

Ce glumă crudă! Sarcina – ceva ce evitase în mod activ de când își pierduse virginitatea – ar putea să nu mai fie niciodată o opțiune pentru ea. În spatele ochilor simți o apăsare, în ciuda faptului că nu avea soț sau iubit și nici o dorință imediată de a deveni mamă.

Ajunge! Având în vedere stilul ei de viață, stresul și nivelul scăzut de grăsime corporală aveau mai mult sens decât menopauza, pentru Dumnezeu. Poate că acest semnal de alarmă era menit să îi schimbe viața. Să îi transforme „brandul” într-o carieră nouă – una care să-i permită să mănânce.

Un zâmbet trecător îi apăru pe față la gândul de a savura câte un desert din când în când.

Cu siguranță, nu ar fi primul model care se transforma în antreprenor.

Adevărata dilemă era ce să facă, mai exact, în continuare, având în vedere talentele ei limitate? Dacă ar fi absolvit colegiul sau dacă ar fi avut măcar ceva experiență de lucru pe care să se bazeze, poate că ar fi întâmpinat această provocare cu mai puțină reticență.

Cat oftă exact când îi sună telefonul.

- Te apropii? întrebă Vivi, înainte ca ea să apuce să spună ceva, vocea veselă a acesteia binedispunând-o instantaneu.

- Ar trebui să ajung în treizeci de minute, zise Cat și scrută orizontul.

- O, e bine!

- Nu ești deloc nerăbdătoare, comentă Cat și chicoti amintindu-și de devotamentul fățiș al lui Vivi pentru fratele ei. De câte ori ți-ai imaginat că ești doamna David St. James? Am pierdut șirul prin clasa a zecea.

În ciuda iubirii devotate a lui Vivi pentru David, răzgândirea lui neașteptată din vara trecută îi luase pe Cat și pe celălalt frate, Jackson, prin surprindere.

La început, ea se temuse că lucrurile aveau să se sfârșească prost și că asta urma să distrugă prietenia ei cu Vivi. Din fericire, se înșelase, și peste doar o zi Vivi avea să devină oficial parte din familia ei.

- Haide, n-ai decât să râzi! Între timp, uite ce mi-ai adus mie atitudinea mea optimistă, zise Vivi și făcu o pauză. Să știi că acum, că viața mea amoroasă e perfectă, sunt liberă să mă concentrez asupra alei tale.

- Nu, mulțumesc!

Cat observă o mamă tânără care se juca de-a v-ați ascunselea cu un copilăș care chicotea. Fetița trebuie să fi simțit atenția pe care i-o acorda, pentru că își întoarse ochii mari spre Cat. Mama copilei îi distrase iute atenția cu o îmbrățișare și un sărut.

Privirea lui Cat rămase ațintită asupra locului unde mama depusese sărutul, în timp ce propriile degete i se opiră pe buze.

- Cat? se auzi vocea lui Vivi la telefon. Mai ești acolo?

Ascunzând o îmbujorare de jenă pentru comportamentul ei, Cat rezistă dorinței de a-și împărtăși grijile legate de propria infertilitate.

- Da, sunt aici. Și tot nu caut pețitoare, să știi.

- O, a trecut de mult vremea unei intervenții de natură romantică, insistă Vivi. Nu ai mai fost cu nimeni de când te-ai despărțit de Justin.

Cat simți că se înfioară la auzul numelui acestuia și la gândul că pierduse timp fără să-și dea seama în vreme ce ceasul ei biologic ticăia de zor, grăbit.

- Vreau doar să sărbătoresc cu tine și cu frații mei în weekendul ăsta, OK?

În timp ce Cat se simțea fericită pentru fratele ei și Vivi, căsătoria lor iminentă o obliga să își reexamineze statutul de celibatară.

Spre deosebire de ce credea lumea, cariera și faima ei modestă nu ajutaseră în privința asta. Sigur, recunoașterea profesională, onorariile generoase, accesul VIP în cluburi și la petreceri și atenția bărbaților - bărbaților de lume, care o făceau să se simtă pentru scurt timp fascinantă - fuseseră ceva palpitant.

Dar, mai puțin de un deceniu mai târziu, nu avea nimic de arătat în privința unei relații autentice, de durată.

La fel ca fotografiile ei retușate, nimic nu fusese real.

Să fie model însă îi îndeplinise unul dintre țelurile foarte importante - să aibă succes.

Nevoia ei de a se bucura de succes fusese întreținută de faptul că tatăl ei îi favorizase pe frații ei și realizările lor, reducându-le pe ale ei la modul cum arăta.

El nu fusese crud. Ba chiar își văzuse remarcile ca pe niște complimente - nu-și dăduse seama niciodată

de cât de goale păreau în comparație cu cele pe care li le oferea fraților ei.

Mănată de mândrie și un pic de ciudă, ea lucrase neobosit până când „chipul ei drăguț“ apăruse pe toate copertele de reviste și în reclame ale mărcilor de lux – dovedindu-și valoarea în fața lui, dacă nu și pentru ea.

Spre tristețea ei, poate că tot ce reușise fusese să-i dovedească faptul că avusese dreptate să-i atribuie încă din gimnaziu rolul acela banal.

În mod pervers, victoria asta *goală* părea acum plină de înțelesuri.

Din nou, vocea lui Vivi o smulse pe Cat din gândurile care începuseră să-i rătăcească.

– Hank vine mâine.

Hank Mitchell, tâmplarul blond cu ochii verzi care lucra pentru firma de construcții a lui Jackson.

– Jackson se va bucura să-l aibă pe prietenul său alături.

Simți un mic val de căldură în piept la gândul că urma să îl vadă pe Hank.

Cu paisprezece luni în urmă, ea petrecuse o noapte de neuitat flirtând și sărutându-se cu bărbatul acela cu voce blândă, înainte să renunțe la el ca să se întoarcă la Justin. Nu fusese cea mai bună decizie a ei. Slavă Domnului că nu ținea nimeni evidența, pentru că lista ei ar ajunge probabil în Cartea Recordurilor.

– Nu te prefacă că Jackson e singurul care se va bucura să-l vadă pe Hank, zise Vivi trăgănat. Haide, recunoaște! Ești pregătită să ieși iarăși cu cineva.

– Nu, nu sunt.

Experiența îi confirmase că bărbații se așteptau ca ea să fie femeia sexy pe care o întruchipa în reclame și nu o femeie adevărată, cu interese și nemulțumiri obișnuite. Probabil era mai bine. Având în vedere cariera ei în declin și potențialul diagnostic, poate era mai bine să pună dragostea la finalul listei ei cu lucruri de făcut.

- În afară de asta, Hank nu e bărbatul potrivit pentru mine.

- Care parte din Hank nu ți se potrivește? vru să știe Vivi. Chipul lui splendid? Integritatea lui? Inima lui bună? Sau poate că te deranjează centura cu unelte?

Cat zâmbi când își aminti că Vivi considera treaba asta cu „tâmplăria” cât se poate de sexy. Sigur că era. El era. Dar, oricât de chipeș și de drăguț părea să fie Hank, era totuși bărbat, ceea ce însemna că interesul lui pentru ea era exclusiv fizic. Ideea de a încerca să se ridice la înălțimea propriei imagini ca să păstreze atenția lui sau a oricărui alt bărbat o făcea să se simtă plină de resentimente.

- Eu și Hank trăim în lumi diferite.

Pe de altă parte, stilul lui de viață relaxat și atitudinea lui erau mai atractive decât fuseseră vreodată.

Păcat că fusese nevoie să se frigă de prea multe ori ca să poată aprecia un tip bun când îl întâlnea.

- N-o să fim niciodată o pereche. Mai bine să renunți la visul ăsta.

- Pff. Ai uitat că v-am privit cum vă dădeați târcoale pe insulă anul trecut, aruncându-vă priviri furișe și pretinzând că repriza de sărutări de dinainte, de la petrecerea lui Jackson, nu existase? Așa că nu-mi spune că nu există lucruri neterminate între voi, zise Vivi. Cu cât protestezi mai tare, cu atât sunt mai sigură.

Cat râse, nefiind în stare să-și imagineze o pereche mai nepotrivită. Hank era sinceritatea personificată, iar ea zbura de colo-colo, fără să se poată ancora undeva. Putea să-și închipuie ce credea el despre ea și despre modul ei de viață.

- Ai avut mereu o imaginație foarte bogată.

- Cred că vom descoperi curând care din noi are dreptate. Ne vedem imediat, zise Vivi și închise, înainte ca prietena ei să poată răspunde.

Nu conta că ea încă simțea o mică atracție pentru Hank. Alesese să ignore chimia dintre ei și comunicarea

facilă pe care le descoperiseră cu mult timp în urmă, la fratele ei acasă. Ea tresări, regretând profund felul laș în care îl refuzase apoi, fugind înapoi la Justin.

Vivi putea să spere că Hank și Cat aveau treburi ne-terminate, dar săptămâna din vara trecută de pe insulă dovedise că Hank avea destul respect de sine cât să nu alerge după Cat. Își dăduseră târcoale pe naiba. Se evitaseră reciproc – ea de jenă, el din mândrie.

Cu siguranță, pe lângă numeroasele ei defecte, comportamentul ei de atunci o făcea să fie ultima femeie pe care Hank ar vrea să o curteze acum.

capitolul 2

Mamă,

Ai fost toată dimineța în gândurile mele, și sunt sigură că și David își dorește ca tu să fi fost aici, ca să asisti la acest eveniment.

Acum, sunt îmbrăcată și gata să mă duc să o ajut pe Vivi să pășească spre altar. Ea e atât de potrivită pentru David – efectul opus față de cel pe care Justin îl avea asupra mea. Tu m-ai iubit pentru că eram fiica ta. Dar adevărul e că faptul că l-am ales atâta vreme pe Justin dovedește că nu merit pe cineva care e bun pentru mine, nu-i așa?

Păcat, pentru că l-am văzut pe Hank când se caza în dimineța asta...

Nota ascutită a violonistului tăie aerul cu un freamăt puternic care o făcu pe Cat să tremure. Ghemuită în colțul verandei dinspre mare, departe de mulțime, ea sorbea din cocktailul cu șampanie când îl simți pe Hank apropiindu-se din spate.

– Par fericiți.

Timbrul vocii lui masculine avea o notă blândă. Ca, de altfel, totul la el, vocea lui liniștea.

În partea cealaltă a pajiștii, care se întindea spre ocean, Cat îl privea pe David cum poza împreună cu Vivi pentru fotografiile de nuntă, sentimentele fratelui ei fiind evidente în fiecare atingere sau sărut tandru.

- Sunt.

Cat zâmbi, cu privirea ațintită asupra tinerilor căsătoriți.

- Dovadă că dragostea există, zise el, aplecându-se mai aproape de urechea ei.

- Pentru unii, cel puțin, bombăni ea în paharul de șampanie, încercând să ignore felul în care căldura emanată de Hank o încălzea mai bine decât un foc de tabără.

Chiar și atunci când se forța să reziste, corpul ei se înclina mai aproape de al lui.

- Pentru cei dispuși să încerce, chicoti el, trimițând un val de aer spre părul ei.

În timp ce se întorcea să înfrunte privirea provocatoare a lui Hank, i se tăie respirația la amintirea acelui sărut înfocat - o amintire care îi trezea la viață părți amorțite din anatomia ei.

- Vrei să spui că aceia dispuși să joace jocul au foarte puține șanse de câștig?

- Nu mă surprinde că tu îl consideri un joc.

El se uită în paharul său de whisky, ascunzându-și temporar ochii verzi cu pete aurii.

Ea întotdeauna fusese de părere că acei ochi verzi reflectau seninătate, dar, în seara asta, petele lor aurii sclipeau ca niște flăcări mici, sugerând un rezervor adânc de pasiune.

- Nu e mai totul un joc? replică ea, menținând un ton măsurat, ca să ascundă chiar și o urmă de vulnerabilitate.

Peste fața lui Hank trecu o umbră de dezamăgire.

- Asta e destul de răsuflat, chiar și pentru tine.

Ea ridică din umeri.

Viața ei de adult fusese un nesfârșit joc de șah în care învățase să evite amenințarea de șah-mat.

Ferindu-și privirea pentru ca el să nu îi poată citi gândurile, ea se uită peste umărul lui Hank și observă cum

tatăl alcoolic al lui Vivi – un bărbat care reușise să strice aproape toate momentele fericite ale fiicei lui – se împletea cu capul înainte spre o masă de cocktail.

– O, nu! O să o facă iarăși de râs.

Hank se întoarse spre locul de unde venea agitația.

– Mă ocup eu.

În doar câteva secunde, îl apucase pe domnul LeBrun de cot și îl conducea departe de recepție. Cat îi urmări pe cei doi bărbați în timp ce traversau veranda.

Când dispărură din raza ei vizuală, ea se uită din nou spre marea sclipitoare. Atemporalitatea valurilor care se loveau de țărm era metafora perfectă pentru dragostea devotată a lui David și Vivi.

Constantă. Neclintită. Și, chiar dacă nu admitea asta de față cu Hank, plină de inspirație.

David și Vivi urcau acum pe pajiște, spre hotel. La insistențele lui Cat, Vivi cedase și acceptase să poarte tocuri în seara asta – sandale drăgălașe din satin cu baretă cu ștrasuri în jurul gleznei. Tocurile se așteptau să se afundau în pământul umed, iar ea începu să meargă pe vârfuri, arătând ca o zână micuță care se agita pe pajiște, la apus.

– Hei, Cat, strigă Jackson de pe verandă, de unde stătea cu tatăl lor și cu noua lor mamă vitregă, Janet. Vii?

Se uită în jur și observă alți oaspeți care se îndreptau spre cortul mare pentru recepție, din curtea laterală. Ora de cocktailuri se terminase.

– Imediat!

Familia ei dispăruse pe scări în jos înainte ca ea să arunce o ultimă privire spre priveliștea magnifică.

Oceanul o liniștea. Cumva, orizontul nesfârșit îi conecta spiritul la ceva mult mai mareț decât viața ei de zi cu zi. Straniu de eliberator sentimentul acesta de relativă insignifianță.

În seara asta, lanternele sclipitoare de pe mesele de cocktail răspândite pe pajiște sporeau senzația de mistere și posibilități ce domina acea seară.

Cu coada ochiului, îl zări pe Hank întorcându-se, după ce îl dusesese pe tatăl lui Vivi în camera lui. Arăta superb în costumul lui gri cu dungi fine și cravata de un albastru-închis, o îmbunătățire față de tricourile și pantalonii scurți pe care îi prefera. Să-l vadă în weekendul ăsta îi lăsa un gust dulce-amăru.

Dacă l-ar fi ales pe Hank în locul lui Justin, poate că viața ei ar fi fost diferită acum? Poate că deja ar fi fost însărcinată, în loc să înfrunte posibilitatea de a nu putea face niciodată copii. Era un gând foarte neplăcut și nedorit.

- Încă savurezi priveliștea? întrebă el și se opri lângă ea, cu mâinile în buzunare, studiind apusul de culoarea unei piersici aurii care se reflecta în mare.

El îi ridicase mingea la fileu atât de frumos, încât ea nu rezistă să îl tachineze ca să îi provoace una dintre îmbujorările acelea drăgălașe. La urma urmei, ea nu renunțase la flirturi. Ochii ei se plimbară pe corpul lui de aproape 1,90 splendid, și ridică dintr-o sprânceană.

- Nu arată prea rău.

Așa cum intenționase, obrajii lui se îmbujorară, încântând-o.

- Mai multe jocuri, bombăni el. Își plecă ușor capul și se uită la picioare, înainte să îi înfrunte privirea. Să ai o seară frumoasă, Catalina!

Iar apoi resemnat cu ceva ce ea nu putea identifica, el înclină din cap și plecă.

Ea continuă să îi admire spatele până când și el dispăru pe scări în jos.

De pe buze îi scăpă un oftat visător. „Doamne sfinte!“ Fără milă, alungă sentimentul de atracție pe care îl simțea.

Își îndreptă umerii și puse paharul de șampanie pe o masă alăturată înainte să pășească pe veranda acum pustie. Când ajunse la cort, fu întâmpinată de zumzăitul discuțiilor animate și de clinchetul de pahare.

Pe față i se așternu un zâmbet larg în timp ce studia petrecerea cu abundența de luminițe atârinate, smochin-guri și muzică. Briza răcoroasă a oceanului bătea peste cei prezenți. Aranjamentele florale abundau de bujori, alte flori multicolore și iederă, infuzând aerul sărat cu un parfum dulce.

Auzi foșnetul unui material înainte ca brațele lui Vivi să o cuprindă pe la spate și să o strângă.

- Te distrezi?

Vivi se juca cu cerceii cu diamante, mult mai vizibili acum, pentru că își strânsese părul într-un coc franțuzesc și îl decorase cu mici flori.

- Toată lumea e încântată de cerceii mei cei noi. Mulțumesc pentru cadoul extravagant! Mă răsfеți, ca de obicei.

- Pentru cumnata pe care mi-am dorit-o mereu nu o să existe niciodată prea mult răsfăț.

Cat făcu un pas în spate ca să admire efectul cerce-ilor cu diamante împreună cu rochia lungă a lui Vivi. Straturile de organza se iveau de sub corsajul strâmt și decolteul în formă de inimă, decorat cu ștrasuri. Neașteptată, distractivă și superbă - exact așa cum era prietena ei cea excentrică.

- Arăți superb! Rochia asta ți se potrivește într-un mare fel.

Vivi făcu un pas în spate și pipăi materialul rochiei verde-închis, din organza și satin, a lui Cat.

- Mă bucur că te-am lăsat să îți alegi rochia. Îmi place felul în care cade pe umăr și cum se așază pe talie. E atât de sexy!

- Mulțumesc! zise Cat. Își trecu și ea mâna peste mate-rial, apreciind textura somptuoasă. Materialul crea iluzia de rotunjimi pe corpul ei destul de osos. Ideea acestei culori terne e să nu distragă atenția de la mireasă.

- O, te rog! Nu mi-am făcut niciodată iluzii cu privire la cine va fi cea mai frumoasă femeie de aici. Cred că jumătate dintre partenerii de afaceri ai lui David au venit

pentru șansa de a-i întâlni sora, modelul de copertă. Vivi rânji și flutură ușor dintr-o mână. Dar nu-mi pasă. Nu există decât un bărbat a cărui atenție mi-o doresc. Din fericire, el nu se va uita niciodată la tine cu dorință. Prietenia noastră e în siguranță.

- Întotdeauna.

Cat își îmbrățișă prietena.

- Chiar și când mă bag în viața ta amoroasă - și a lui Jackson?

- Cred că ea preferă ca noi să nu ne băgăm, *muñequita*. David apăru dintr-odată lângă ele și îi întinse lui Vivi un pahar cu șampanie. La fel ca toți frații St. James, David moștenise tenul măsliniu și ochii negri de la mama lor și arăta chiar mai chipeș decât de obicei îmbrăcat în smoching. O sărută pe Vivi pe obraz și o cuprinse cu brațul liber de talie, strângând-o bine lângă el. E valabil și pentru Jackson.

Vivi se încruntă și făcu un botic exagerat.

- Nu mă tenta în mijlocul petrecerii, zise David holbându-se la buzele ei.

Apoi se aplecă și își sărută soția.

- Hmm. Încă sunt aici, zise Cat dregându-și glasul, simțindu-se puțin stânjenită să fie martoră la pasiunea lor înflăcărată. În fine, eu sunt oricum prea ocupată ca să îmi bat capul cu un bărbat.

- Nici măcar cu un bărbat foarte bun? întrebă Vivi și se uită spre mulțime, în partea cealaltă.

Cat urmări privirea lui Vivi oprindu-se direct asupra lui Hank, care asculta fermecat ce îi spunea prietena drăguță a lui Vivi. Perfect. Femeia aceea era probabil răbdătoare, dulce, autentică... și fertilă. Se părea că Hank nu era orb la silueta cu rotunjimi a femeii și la părul blond, încântător.

- Un bărbat cu adevărat bun merită o femeie la fel de bună. Având în vedere cum l-am tratat anul trecut pe Hank, știm amândouă că nu sunt eu acea femeie. Ea își desprinsе privirea de la el, ignorând junghiul

din stomac. Alesese sclipirea în detrimentul substanței și plătitese prețul în mai multe feluri. Posibilitatea de a fi infertilă îi apărură din nou în minte. Sincer, Vivi, nu sunt în căutarea unui partener acum, zise ea, cu bărbia ușor ridicată.

Mai ales nu a unui bărbat precum Hank, care nu s-ar mulțumi niciodată cu mai puțin decât cu sinceritate deplină. Cat nu ar minți, dar nici nu și-ar mărturisi toate secretele. În loc să-i ofere scuzele pe care el le merita, ea prefera să se distanțeze și mai mult de el... pentru binele lui, desigur.

– Sper să nu regreti mai târziu, zise Vivi cu un oftat. Haide să mergem să ne așezăm, ca să se poată aduce mâncarea.

Ea îl apucă pe David de braț și lăsă cealaltă mână să se joace cu materialul vaporos al rochiei ei de mireasă.

Cat li se alătură fratelui și mamei ei vitrege la masa familiei, împreună cu mirele și mireasa. Cu un an în urmă, acest aranjament nu ar fi fost posibil. Ea bănuia că era meritul lui Vivi că David îl invitase pe tatăl lor, în ciuda reconcilierii lor dificile. Ea renunțase de multă vreme să își mai pună întrebări despre motivul răcelii dintre ei. Nici David și nici tatăl ei nu voiau să discute cu ea sau cu Jackson despre asta. Așa că deocamdată se mulțumea să fie recunoscătoare că relația era pe cale să se îmbunătățească. Într-o bună zi, însă, avea să solicite răspunsuri.

– Arăți foarte frumoasă, draga mea, zise tatăl ei și o sărută pe obraz.

– Mulțumesc, tată! Nemulțumită de lauda lui banală, ea se strădui să lege o conversație. Ce mai e nou la muncă?

El o bătu pe umăr.

– Nimic din ce te-ar putea interesa.

Înainte ca ea să poată protesta, alt oaspete veni să îi strângă tatălui ei mâna. Oftând, Cat se uită la Janet, care

încă adăsta la marginea familiei, deși era căsătorită cu tatăl lor de aproape un an.

În seara asta însă, David rămase politicos în prezența ei – pentru prima dată. Cat nu se îndoia că o făcea de dragul lui Vivi. Aceasta ura conflictele, iar David ura orice i-ar fi făcut ei rău.

– Stai lângă mine, Janet, sugeră Cat, sperând să mai ușureze din disconfortul femeii.

– Mulțumesc!

Zâmbetul ei recunoscător o încălzi pe Cat, care avuse-se întotdeauna o slăbiciune pentru cei nefericiți.

– Ce frumoasă a fost ceremonia! Tatăl vostru visează deja la nepoți. Dar va fi și mai mulțumit când o să fii și tu la casa ta. Să înțeleg că nu ai cunoscut pe nimeni mai special în ultima vreme?

Să participi, la 20 și mai bine de ani, singură la o nuntă însemna să te aștepti la genul ăsta de întrebări. Cu toate astea, întrebările despre viața amoroasă erau neplăcute, mai ales că se îndoia că bărbații celibatari trebuiau să suporte interogatorii similare.

– Nici măcar nu caut. Cat duse un alt pahar de șampanie la buze. Mi-e bine singură. De fapt, chiar mai mult decât bine. Prefer să fiu independentă.

Mai ales după ce se eliberase de sub controlul lui Justin.

Janet zâmbi politicos, dar Cat simțea că avea îndoieli. Îndoieli inoculate foarte probabil de tatăl ei. Dumnezeu știa că el întotdeauna presupusese că ea avea să ajungă să fie cu cineva important, în loc să devină cineva important.

Când sosi Jackson, Cat îl trase pe scaunul din dreapta ei. David era cel responsabil, dar Jackson, copilul mijlociu, fusese mereu tovarășul ei de joacă. Parteneri în boroboate încă din copilărie, le făceau farse lui David și părinților lor, petrecându-și mereu vacanțele împreună. De când murise mama lor, el devenise persoana ei preferată din întreaga lume.

Când el își puse brațul pe spătarul scaunului ei, Cat simți privirile furișe ale oaspeților de sex masculin. Să fie studiată de străini nu era nimic nou pentru ea, dar acum, înconjurată de familie, o deranjau privirile intruzive.

Sigur că o deranja că un anume tâmplar blond nu îi acorda atenție. Dar faptul că ea detecta indiferența lui Hank o deranja cel mai mult.

Era, așadar, ciudat că nu-și putea lua privirea de la el. Văzu cum Hank îi trase scaunul femeii cu care se întreținuse mai devreme.

Cat goli paharul de apă și lăsă un cub mic de gheață să îi alunece în gură. Când fața lui Hank se luminează de amuzament de la ceva ce spusese cealaltă femeie, Cat zdrobi cubul de gheață între dinți. „Încetează să te mai holbezi!”

În timp ce chelnerii serveau primul fel – o supă *gazpacho* picantă –, tatăl ei își aranjă cravata, se ridică și bătu cu cuțitul de unt în marginea paharului de vin. Ca la un semn, se lăsă tăcerea.

– Știu că în mod tradițional toastul îl ține cavalerul de onoare, dar l-am rugat pe Jackson să îmi permită onoarea în seara asta. Vocea lui profundă rezona prin cort. Zâmbi spre oaspeții de la nuntă înainte să își oprească privirea blândă asupra lui David. Nici un tată nu a fost vreodată mai mândru de fiul său decât am fost eu mereu de tine. Ți-ai trăit viața cu scop, integritate, principii și ai fost răsplătit cu dragostea unei femei care a avut rarul curaj de a fi ea însăși.

În ciuda neînțelegerilor, David rămăsese mereu preferatul tatălui lor, iar acum Vivi urma să se bucure de o parte din această favoare. Cat nu putea să nege nici unul dintre lucrurile pe care tatăl ei le spunea despre cei doi, dar tot o durea că ea nu primise niciodată asemenea laude.

– Vivi, ai făcut parte din familia asta încă din copilărie, continuă bărbatul. Dacă mama lui David ar fi putut

fi cu noi în seara asta, ar fi radiat văzându-vă soț și soție. Ea a prezis asta cu mult înainte ca vreunul din voi să creadă că ar fi posibil. Din partea ei aş vrea să vă ofer acest cadou.

Scoase o cutie mică din buzunarul sacoului. Înăuntru se afla inelul simplu al mamei lor, cu diamante și smaralde. Lui Cat tot nu-i venea să creadă că trecuseră deja doi ani și jumătate de la moartea ei.

Amintiri despre chipul și vocea mamei ei îi inunda gândurile, înecând-o într-o mare de dor și nostalgie. Când simți cum i se ridică părul fin de pe brațe, ea se uită în jur, sperând să vadă ochii plini de iubire ai mamei ei, dar apoi își lăsă bărbia în piept, simțindu-se ridicolă.

Tatăl ei scoase inelul din cutie și luă mâna tremurătoare a lui Vivi într-a lui.

– I-am cumpărat Graciei acest inel ca amintire, la nașterea lui David. L-a purtat în fiecare zi, până la moartea ei. Voia ca într-o bună zi să i-l poată da soției lui, și sunt sigur că ar fi tare fericită că acesta și-a găsit locul pe degetul tău. Bine ai venit în familie, oficial de data asta!

El îi sărută mâna lui Vivi. Ea îl surprinse sărind de pe scaun și îmbrățișându-l. Lacrimile îi curgeau pe obraji, lăsând în urma lor dâre negre de mascara.

Cat se foi stânjenită la vederea modului stângaci în care tatăl ei încerca să-și îmbrățișeze nora care suspină. Se uită la David, care încerca să-și ascundă obrajii îmbujorați și ochii umezi. Imaginea fratelui ei stoic emoționat de discursul tatălui său îi puse un nod în gât.

La fel ca el, Cat se ferea de scene prea sentimentale, mai ales în public.

Mai dădu pe gât un pahar de șampanie și clipi până când usturimea din ochi i se stinse.

Unii dintre oaspeți păreau să cerceteze masa familiei, probabil așteptându-se să audă discursul tatălui lui Vivi. O, la naiba! Bețivul dormea la el în cameră.

Cat se jucă cu şiragul de perle de la gât, simţind cum transpiraţia îi umezeşte fruntea, în timp ce se gândea cum ar putea să îi alunge lui Vivi jena. Dar, înainte să poată formula un plan, Hank se ridică de la masa lui, cu un pahar în mână.

Cu siguranţă şi celelalte femei din încăpere îi studiau acum trăsăturile perfect simetrice – sprâncenele orizontale, nasul drept, bărbia pătrătoasă şi buzele frumos conturate.

– Din nefericire, domnul LeBrun nu s-a simţit bine în seara asta, aşa că a trebuit să se retragă mai devreme. Dar, înainte să plece, mi-a spus că David a avut grijă de Vivi aproape toată viaţa lui, aşa că ştie că e pe mâini bune acum şi că aşa va fi şi în viitor. Sunt cât se poate de sigur că e recunoscător că v-am împărtăşit gândurile sale şi dorinţa lui de a-l primi pe David în familie. Am avut privilegiul de a o cunoaşte pe Vivi de-a lungul ultimului an şi cred că pot afirma cu certitudine că David e un bărbat norocos şi înţelept.

Când ochii verzi şi limpezi ai lui Hank poposiră asupra lui Cat, ea se încordă. El făcu o pauză, de parcă ar fi vrut să spună mai mult, dar apoi se abţinu.

Ridică în schimb paharul.

– Pentru David şi Vivi!

– Pentru David şi Vivi! răspunseră vocile oaspeţilor.

Vivi îi aruncă lui Hank un sărut, pentru cavalerismul său. Din nou, gândirea rapidă a lui Hank o salvase pe Vivi de un moment jenant. În acea clipă, atracţia bărbatului bun o lovi pe Cat mai aproape de inimă, făcându-i pulsul să o ia la galop.

Dar urma să-i treacă.

Avea ea să se asigure de asta.

După felul principal, Cat se scuză şi se ridică de la masă, pentru a găsi toaleta. Se dădu din nou cu rujul de culoarea prunei, ajustă o baretă a rochiei şi apoi trase adânc aer în piept. Nu primise săptămâna asta veşti de la agenta ei, ca să îi confirme că îi fusese reînnoit

contractul pentru parfumul la care făcuse reclamă. Cat se aștepta ca în locul ei să fie aleasă o fată mai tânără, actriță în vogă, ceea ce făcea ca fiecare zi de așteptare să pară ca o eternitate.

Cu o săptămână în urmă, nu i-ar fi păsat chiar atât de mult, dar programarea la doctor din ziua anterioară îi stârnise îngrijorarea. După ce pierduse controlul asupra propriului corp, acum avea nevoie să controleze măcar un aspect al vieții ei. La fel de bine putea să fie vorba despre cariera ei.

Ea se aplecă spre oglindă și trasă liniile fine de lângă ochi cu vârfurile degetelor. Tenul bronzat pe care îl moștenise de la mama ei era acum marcat de primele semne subtile ale îmbătrânirii – semne care aveau să sporească dacă era într-adevăr la menopauză.

În timp ce își studia fața, nu se putu abține să nu se compare cu tânăra talentată și foarte dornică să o înlocuiască. Curând, Cat avea să fie dată la o parte, exact așa cum făcuse ea altora cu un deceniu în urmă. Competiția feroce genera o gândire paranoidă, făcând-o să fie mai dură și făcând prietenia autentică un dar extrem de rar. Ei nu avea să îi lipsească aspectul ăsta când urma să decidă, într-un final, să renunțe.

Dar, pentru că renunțase la colegiu fără ca măcar să se uite în urmă, cariera de model era singura ei realizare, singurul lucru la care se pricepea.

Cine urma să devină când nu avea să mai fie tânără și frumoasă – când fața ei nu avea să mai apară pe copertele revistelor.

Se încordă ca reacție la momentul patetic de teamă și vanitate. Își netezi părul lung și negru și se îndreptă de spate.

„La naiba cu asta! A venit vremea să merg să mă distrez.“

Trei dintre colegii lui David o opriră în timp ce se îndrepta spre bar. Ochii lor alerți, înfometăți, îi măguliră

egoul pentru o vreme, așa că își petrecu mai multe minute cu ei, dând pe gât încă un pahar de șampanie.

Anii de experiență pe podium o antrenaseră să le recunoască hainele Brunello Cucinelli și Armani, pantofii Fendi și butonii Prada. Lui Cat îi plăceau lucrurile fine, indiferent că era vorba despre haine, bijuterii sau mobilă. Cu toate astea, Hank era cel care, cu costumul cumpărat de-a gata, o făcea să se încordeze și să simtă furnicături peste tot.

„De ce acum, după atâta vreme?”

Hotărâtă să înceteze să-i mai urmărească fiecare mișcare, ea se scuză în fața celorlalți bărbați și se retrase la masa ei, care dintr-odată părea la un milion de kilometri distanță.

David și Vivi începuseră să danseze pe melodia lui Ben Fold, *The Luckiest*.

Jackson își trase scaunul mai aproape de Cat, continuând să se uite la proaspetii însurați.

- Tot îmi vine greu să cred, dar par să fie teribil de fericiți. O luă pe Cat pe după umeri.

Mă bucur pentru ei. Din tonul lui răzbătea o notă de melancolie. Desigur, ar fi refuzat să admită asta. Comportament tipic pentru un membru al familiei St. James. Nu ai călătorit prea mult în ultima vreme, zise Jackson, întorcându-și atenția de la ringul de dans. Care e treaba?

Cat ridică paharul de șampanie de pe o tavă dusă de un chelner aflat în trecere și îl dădu pe gât.

- Am lucrat mai aproape de casă. Ea îi aruncă un mic zâmbet prefăcut relaxat, ca să evite o conversație mai serioasă despre cariera ei. Încep să mă gândesc la diverse alte oportunități.

- Diferite oportunități. Toți am avea nevoie de așa ceva, nu?

Rânjetul lui Jackson și remarca lui o luară prin surprindere.

- Serios? Ea îi invidia autonomia - controlul complet asupra propriului destin -, așa că nota lui de nemulțumire o luă prin surprindere. Ce schimbări ai face?

Dar el doar ridică din umeri, înainte să schimbe subiectul:

- Că veni vorba despre schimbări, cum este noul apartament?

- E OK. Cat oftă când Jackson se întoarce și așteptă ca ea să vorbească despre apartamentul din Lenox Hill pe care îl cumpărase impulsiv, ca să se mute în el înainte ca ordinul de restricție împotriva lui Justin să expire. Nu am destul spațiu de depozitare. Când te-am adus să îl vezi înainte să fac o ofertă, am presupus că expertiza ta de constructor mă va opri să fac o achiziție proastă. M-ai dezamăgit.

Ea ridică jucăuș dintr-o sprânceană.

El dădu pe gât o dușcă zdravănă din băutura sa. După ce puse paharul pe masă, îi acoperi mâna cu a lui.

- Acolo ai parte de mai multă siguranță. Asta contează pentru mine.

Cat aprobă din cap, deși scrisorile anonime „de dragoste“, e-mailurile și tweeturile pe care le primea de la bărbați nu o speriaseră niciodată așa tare ca acel coșmar din viața reală pe care îl trăise cu Justin.

Se părea că Jackson își dăduse seama de disconfortul ei și schimbă din nou iute subiectul, cu un rânjel aparent nepăsător.

- Să luăm în primire ringul de dans și să le arătăm cum se face?

El o trase de mână.

- Sigur. Ea se ridică de pe scaun. Ooo, era cumva podeaua înclinată? Dar promite-mi că nu mă lași pentru altă parteneră de îndată ce ajungem acolo.

- Hai să o luăm pe rând, zise el și îi făcu cu ochiul, zâmbetul lățindu-i-se pe chip. Nu îmi interzice plăcerea de a face cunoștință cu ele.

Ea îl ciupi de umăr și îl urmă în mulțime, ținându-se de brațul său solid ca să-și păstreze echilibrul. Trupa cânta un cântec vesel al lui Bruno Mars când ajunseră pe ringul de dans.

Fratele ei dansa mai bine ca oricare tip pe care-l cunoștea ea, așa că, în câteva minute, ei cam preluaseră conducerea pe ringul de dans. Muzica bubuitoare pulsa în jurul lor, strecurându-se în fiecare colțișor al minții ei, în timp ce mâinile i se învârteau deasupra capului. Apoi Jackson o învârti de două ori și afișă un zâmbet de mulțumire care o făcu să chicotească.

Când trupa trecu la un cântec lent, Jackson întinse mâna și o trase pe Cat într-o îmbrățișare. O sărută pe obraz.

- Ar trebui să fii aici cu cineva special, surioară, îi murmură el în ureche. E vremea să mergi mai departe. Nu-l lăsa pe ticălosul de Justin să îți fure și viitorul.

- Râde ciob de oală spartă, zise ea sec.

- Hei, eu ies cu destule femei.

- Asta e mai rău decât să nu ieși deloc, răspunse ea. De când cu Alison, ai trecut de la a fi monogam convins la aproape promiscuitate.

- Au!

Norii de furtună umbriră lumina din ochii lui căprui-aurii, apoi se răspândiră când el rânji spre ea.

- Nu sunt chiar așa rău. Încerc să mențin lucrurile relaxate cât îmi construiesc afacerea, pentru ca nimeni să nu fie dezamăgit. Așa că hai să încheiem un armistițiu înainte să stricăm seara!

- OK, dar doar pentru că te iubesc.

- Și eu te iubesc, surioară, zise el și o sărută pe obraz, apoi o lăsă pe spate.

Era pentru prima dată în luni întregi când el aborda subiectul vieții ei amoroase inexistente, iar ea era recunoscătoare că el nu insistase. Nu putea să se hotărască să-i spună despre potențialul său diagnostic.

Dacă familia ar afla despre asta, ar sufoca-o cu afecțiune și consolare.

Cat ura genul *acesta* de atenție!

Simțindu-se ușor amețită, ea își sprijini bărbia pe umărul lui Jackson și aruncă o privire furișă spre David și Vivi, care se agățau unul de celălalt de parcă ar fi fost sculptați dintr-un singur bloc de lut. Cat nu cunoscuse niciodată profunzimea siguranței sau apropierii de vreun bărbat.

Jackson se trase dintr-odată în spate ca să-l bată pe Hank pe umăr.

- Schimbă partenera cu mine, prietene! Înainte ca ea să poată protesta, continuă el rugător. Nu mă lăsa să dansez lent cu sora mea ca un ratat patetic.

Cat l-ar fi pocnit pentru insultă, dar al cincilea pahar de șampanie pe care îl băuse îi încetinise reflexele. Pământul se clătina ca atunci când te dădeai prea repede jos de pe un carusel. Ea întinse o mână să se stabilizeze înainte să se convingă să ridice privirea spre Hank. Apoi obișnuința se instalează și o trase spre siguranța detașării reci.

Hank ezită, dar Jackson insistă:

- Haide, doar nu ți-e frică de un pic de competiție?

Înainte ca vreunul din ei să poată răspunde, Jackson fură mâna celeilalte femei din strânsoarea lui Hank și o trase în brațele lui. Îi aruncă lui Hank un rânjel victorios și o învârti pe noua parteneră spre un colț îndepărtat al ringului de dans.

Căldura care urca pe gâtul lui Cat contribuia la amețeala ei crescândă. Ochii splendizi de culoarea jadului ai lui Hank o sfredeliră, făcând-o să se simtă și mai amețită, dar într-un fel care nu avea de-a face cu șampania. Ea nu își dădu seama că își ținea răsuflarea până când el ridică din umeri și îi întinse mâna.

Parte din ea vru să se întoarcă, dar partea răutăcioasă din ea, pe care o ținuse încuiată luni bune, tânjea să își treacă mâinile peste părul lui de culoarea mierii. El avea

un păr des, sexy. Ea își amintea de textura mătăsoasă de la acea unică dată când se jucase cu el.

El îi luă o mână și îi puse cu grijă celălalt braț în jurul taliei, trăgând-o mai aproape fără să-și ia ochii de pe chipul ei. Prin gândurile ei răsună un semnal de alarmă în privința felului în care el era decis să vadă prin masca afișată de ea.

Ea își plecă privirea, dar, cum Hank era cu mai mult de doi centimetri mai înalt ca ea, în ciuda tocurilor ei înalte, ea constată că se uita de foarte aproape la buzele lui.

Și le amintea și pe ele foarte bine, mai ales buza lui de jos, plină și ademenitoare.

- Catalina?

Vocea lui o scoase din visarea ei.

- Hmm?

Ea îndrăzni să se mai uite o dată la el și se apropie puțin mai mult. El mirosea a curat și a proaspăt, nu excesiv de parfumat, precum mulți bărbați pe care îi cunoștea ea. Dintr-odată, motivele pentru care renunțase la bărbați - sau, mai exact, la Hank - dispărură. Ea se abținu să își atingă nasul de barba lui de două zile, dar avu nevoie de fiecare fărâmbă de voință pe care o poseda.

- Ești bine?

Vocea lui ca mierea i se prelinse pe piele.

- Sigur. Cat zâmbi nesigură. Asta dacă nu dorești totuși să dansezi cu noua ta iubită.

- Iubită? El își înclină capul într-o parte și miji ochii. Te referi la Amy?

- Așa o cheamă? Cat se strădui să alunge un fior de gelozie. Îmi pare rău că Jackson ți-a furat-o și te-ai trezit cu mine pe cap.

Hank făcu o pauză ca să se uite iar la ea.

- Mă îndoiesc că sunt mulți bărbați care s-ar plânge că s-au trezit cu tine pe cap. Cred că pot supraviețui un dans sau două, dar grija ta e înduioșătoare. Pe buze

i se așternu un rânjel ușor, și el adăugă pe un ton tachinator: Nu știam că îți pasă.

Ea nu era sigură dacă el voia să fie sarcastic-amuzant sau sarcastic-serios, dar nu îi plăcea senzația de dezechilibru. Dacă trebuia să se simtă inconfortabil, atunci așa trebuia să se simtă și el. Se apropie și mai mult de el și își puse capul pe umărul lui.

O greșeală tactică teribilă.

Forța din umărul lui lat și pieptul solid îi ofereau un spațiu în care se putea simți în siguranță,

Spre groaza ei, auzi cum scoate un mic sunet de plăcere. Corpul lui se încordă ca răspuns.

Ea știa că ar trebui să se retragă, dar trecuseră atâtea luni de când o ținuse un bărbat în brațe, cu atât mai puțin un bărbat care știa cum să sărute. Un bărbat care arăta așa bine într-un costum ieftin și care mirosea ca un colț de rai.

Fără să se gândească, ea își trecu mâna peste pieptul lui. El i-o prinse cu a lui înaintea să o poată strecura sub sacou. În mod evident, Dumnezeu nu avea milă, pentru că melodia se termină înainte ca ea să poată protesta.

Hank se dădu înapoi cu promptitudine, lăsând în urma lui o senzație de frig. Întotdeauna manierat, el o salută din cap, politicos.

- Mulțumesc! Distracție plăcută în continuare!

Fără să mai spună ceva, o abandonează pe ringul de dans. Ea îl privi cum se duce spre barul din colțul celălalt al cortului - cât se putea de departe, fără să plece totuși de la petrecere.

Cat nu se descurcase niciodată bine cu respingerea și umilința, iar seara asta nu se dovedi a fi o excepție. Urechile o ardeau în timp ce se îndrepta spre masa ei, dar afișă mersul de pe podium și zâmbi.

Pe drum mai dădu pe gât un pahar, îndurând arsura buzelor de șampanie pe gât ca o pedeapsă pentru lipsa ei de control. Pentru că permisesse dorinței să îi domine din nou comportamentul.

Oare nu avea să învețe niciodată?

capitolul 3

Continuarea înregistrării anterioare

Spune-mi, mamă, ce bărbat ar vrea să aibă o relație cu o femeie de vârsta mea aflată la menopauză? O femeie infertilă, care ar putea să se îmbolnăvească de la tratamentele hormonale, să-și piardă părul și să sufere de bufeuri, piele uscată, dorință sexuală redusă și schimbări de temperament? Oare există un bărbat care să aleagă ovule de la o donatoare sau adopția în loc să își caute o femeie sănătoasă care să-i poată oferi copii?

Dacă mă iau după experiențele mele în dragoste, pare destul de improbabil.

Doamne, te rog, nu lăsa ca asta să fie soarta mea!

După ce barmanul îi întinse o apă minerală cu lămâie verde, Hank dădu imediat pe gât jumătate din conținutul paharului. Aroma de citrice se simțea plăcut în timp ce îi aluneca pe gât. Exact ce îi recomandase doctorul ca să se trezească, iar el avea urgentă nevoie de asta. Să fie ușor amețit îl făcea prea vulnerabil, iar el refuza să mai cadă în mrejele falsului flirt al lui Cat. Învățase pe propria piele că ea nu era interesată de el sau de stilul lui de viață relativ modest.

Își trecu o mână peste ceafă și încercă să scape de dorința pe care i-o stârnea ea mereu.

Era ca luna prinsă în gravitația Pământului: el nu putea scăpa de atracția ei. Ce idiot fără speranță!

Totul începuse când văzuse poze în biroul lui Jackson, înainte chiar să se fi cunoscut. Ochii ei căprui îl distrăgeau de fiecare dată când stătea în fața biroului șefului său. Faptul că Jackson se întâmpla să fie fratele ei ar fi trebuit să îl convingă să stea deoparte. Dar el fusese un prost prea îndrăgostit ca să țină seama de altceva, deși chiar și în pozele acelea de familie ea arăta ca o fantezie, cu pielea ei bronzată, părul lung, strălucitor și chipul

perfect sculptat. El bănuia că nu era singurul tip din echipă care visa la ea după întâlnirile cu Jackson.

O cunoscuse în sfârșit la câțiva ani după ce văzuse acele poze, când participase la una dintre petrecerile date de Jackson în casa lui din Connecticut. Hank fusese prea timid și prea amuțit ca să o abordeze, dar apoi ea îl surprinsese apropiindu-se de el în acea seară.

- Bună! Nu ne-am cunoscut. Eu sunt sora lui Jackson, Catalina.

Ea îi întinsese o mână elegantă. O străfulgerare de energie trecuse prin corpul lui la atingerea pasageră.

- Eu sunt Hank.

Reușise să rostească trei cuvinte întregi, ceea ce era o realizare, având în vedere gândurile care îi goneau prin minte în momentul acela.

- Deci, Hank, ce lucrezi pentru fratele meu?

Ea îi pusese mâna pe umeri și se aplecase să îi șoptească:

- Poți să îmi spui adevărul. Secretul tău e în siguranță cu mine.

Respirația ei caldă i se strecurase la ceafă ca o dezmiardare senzuală. Apoi ea se retrăsese încet, holbându-se scurt la gura lui, înainte să-i întâlnească privirea.

El simțise ochii ei dezmierdându-l ca o pereche de mâini fierbinți, iar asta aproape că-l adusese în genunchi.

Cum el nu vorbise despre slujba lui, se gândise că ea îl întrebase pe Jackson despre el. Tot restul serii, ea continuase să îi atingă brațul când vorbea, dându-și părul peste umăr și stând practic lipită de el pe tot parcursul petrecerii.

Desigur, atunci, la fel ca acum, ea băuse prea mult, ceea ce explica mare parte din comportamentul ei, dacă stătea să se gândească. Dar atunci, el crezuse că tocmai câștigase la loterie.

În seara aceea, descoperise că ea era fan loial al celor de la Giants, făcea sport nouăzeci de minute pe zi, dar ura fiecare secundă, îi plăcea stilul ei de viață

de metropolă, considera social media drept un rău necesar și nu se dădea niciodată în lături de la o provocare.

Chiar mai atractive erau momentele de tandrețe pe care le observase, cum ar fi felul în care își adora fratele. Și, spre deosebire de Alison, prietena de atunci a lui Jackson, Cat se grăbise să fie gazdă la petrecere, strângând după oaspeții neglijenți și străduindu-se ca și cei mai timizi să fie incluși în conversație.

Amestecul de manierisme deosebite și gesturi atente îl năucise. El nu mai cunoscuse o femeie ca ea – sau cel puțin nu una în felul în care se prezentase ea în seara aceea.

Când orele înaintaseră, ea decisese să doarmă la Jackson, în loc să ia un tren de noapte înapoi în oraș. Jackson îi lăsase pe Cat și pe Hank singuri la finalul petrecerii, ca să o ducă pe Alison acasă.

– Ar trebui probabil să plec și eu, să apuc să dorm un pic, spusese Hank cu jumătate de gură, savurând atingerea genunchiului ei lângă coapsă, așa cum stăteau unul lângă altul pe canapea.

– Asta e o idee foarte proastă.

– Nu ești gata să te culci?

El rânjise spre ea în timp ce ea se juca leneș cu o suviță de păr pe care o înfășura pe degete.

– Ei bine, dacă pui problema așa...

Ea ridicase jucăuș dintr-o sprânceană și se aplecase să se joace cu părul de pe ceafa lui.

– Sunt gata.

Era toată invitația de care avea nevoie. Ea îl curtase toată seara. Iar el nu avusese puterea să îi reziste, deși nu ar fi trebuit să se încurce cu sora șefului tocmai la acesta acasă.

Următoarea chestie de care își amintea era că buzele ei moi erau lipite de ale lui. Ambele lui capete aproape că explodaseră de dorința care îi fierbea prin vene, dar el își reținuse toate instinctele masculine și luase lucrurile încet.

Dacă nu ar fi fost sora lui Jackson, el ar fi mers cât de departe i-ar fi permis ea.

Dar, chiar și în amețeaua pasiunii, el fusese suficient de înțelept să nu încalce prea multe limite, deși amândoi fuseseră pe jumătate dezbrăcați când farurile mașinii lui Jackson răzbiseră prin ferestre. Slavă Domnului pentru scurtul avertisment!

El încă zbura destul de aproape de soare când plecase din casa lui Jackson, așa că nu îl deranjaseră boașele învinete. Chiar și acum trebuia să își slăbească cravata doar la gândul gustului gurii ei și al pielii ei mătăsoase.

Cat sugerase să se întâlnească din nou curând, așa că el îi lăsase trei mesaje în săptămâna următoare. Spre dezamăgirea lui, ea nu răspunsese la nici unul dintre ele. Privind în urmă, el fusese nesăbuit să creadă că sugestia ei într-o doară fusese o declarație de interes adevărat. Un model renumit care să iasă cu un tâmplar? În mod evident, fusese tulburat de acele sărutări.

Pe lângă acea umilință, el petrecuse următoarele câteva săptămâni întrebându-se ce îi spusese Cat fratelui ei și ce bănuia Jackson, dacă bănuia ceva. Când Jackson amintise mai târziu că sora lui se împăcase cu nesimțitul cu care se vedea, el își dăduse în sfârșit seama că îl folosisese doar ca pe un divertisment.

Luni mai târziu, el rezistase aproape o săptămână întreagă în care o privise fâțâindu-se în bikini și cămăși de noapte de mătase în casa de vacanță a familiei de pe insula Block. El se străduise din greu să își ascundă sentimentele oscilante de iritare și dorință, pentru ca nimeni altcineva, mai ales Cat, să nu bănuiască nimic. Se țineau la o distanță politicoasă unul de celălalt – el știa că ea încă era în acea relație yoyo cu prietenul ei.

Hank nu ar minți pretinzând că o parte din el nu se simțise răzbunat când iubitul ei fusese arestat pentru agresiune. Dar în mare parte fusese foarte supărat că Vivi și Cat fuseseră în asemenea primejdie, mai ales după ce aflase că avocatul individului reușise să-l

scutească de închisoare. Decizia lui Cat de a continua să se vadă cu ticălosul ăla când ar fi putut alege dintre mulți bărbați buni îl nedumerea teribil.

El venise la nunta asta convins că nu avea să mai simtă acea strângere în piept. Lucrurile merseseră foarte bine până când Jackson intervenise și plecase cu Amy.

Da, lucrurile fuseseră în regulă până când Cat se cuibărise la pieptul lui, în timpul dansului. Instantaneu, se simțise iarăși sub vraja ei. La naiba, în acel moment, număra dalele din parchet ca să nu reacționeze la ochii ei fermecători și la buzele alea de culoarea vinului.

Să o țină din nou în brațe fusese cea mai grozavă formă de tortură. Când ea îi murmurase la ureche, vintrea lui aproape explodase.

Dar ea băuse șampanie toată noaptea, iar experiența îi spunea că dansul acela era încă un joc de-a șoarecele și pisiCat.

Ea poate credea că el era un biet tâmplar pe care îl putea prosti, dar el nu se lăsa păcălit de două ori.

- Încruntătura asta e pentru mine?

Jackson îl bătu pe Hank pe umăr.

- Știi că nu făceam decât să mă distrez un pic, nu încercam să ți-o fur pe Amy.

- Aș fi putut fi supărat dacă te-aș considera o amenințare, glumi Hank, recunoscător că Jackson habar n-avea la ce se gândea.

- Ei bine, nu vom ști niciodată, pentru că, spre deosebire de fratele meu, eu nu sunt în căutarea iubirii. Privirea lui Jackson se îndreptă spre David și Vivi, care veneau spre ei. Dar mă bucur că unele persoane au găsit-o.

Hank îl ignoră pe Jackson și aruncă o privire furișă spre Cat, care stătea lângă tatăl ei la masă, cu bărbia proptită în palmă. Ochii ei ușori tulburi priveau în depărtare în timp ce ea bătea fără să-și dea seama cu un deget în obraz. Când o văzuse prima dată în seara asta, ea păruse fragilă, de parcă ar fi putut să se frângă în orice

moment. Curiozitatea îl rodea, dar orice o preocupa nu era treaba lui.

- Hei, zise Vivi și îl trase de braț, cum ar fi un dans cu mireasa?

David aprobă din cap, așa că Hank puse paharul jos pe tejgheaua de la bar și o conduse pe Vivi pe ringul de dans. Zâmbetul ei larg îl făcu să rândească.

Când o cunoscuse, vara trecută, ea fusese ca o briză proaspătă. O fi fost o fată mică și subțire, dar inima ei compensa din plin statura micuță.

- Apreciez că te-ai ocupat de tata. Privirea lui Vivi se îndreptă spre podea. Expresia ei dintr-odată sumbră îl întristă. Nici o mireasă nu ar trebui să se îngrijoreze din asemenea motive în ziua nunții ei, mai ales nu Vivi. Nu mi-am dat seama că băuse deja așa mult.

- Lasă asta și bucură-te de seara voastră, zise el și îi ridică bărbia cu două degete. Doar amintiri frumoase, OK? În afară de asta, trebuie să admit ceva. Se pare că ai avut dreptate în privința lui David, la urma urmei. El nu s-a uitat niciodată la Laney așa cum se uită la tine, și acum suntem aici și dansăm la nunta voastră.

Când rosti cuvintele, el se întrebă dacă ar putea să dregă cumva faptul că amintise despre fosta iubită a lui David. Din fericire, Vivi nu părea afectată de gafa lui.

- Ar trebui să îmi ascuți mereu instinctele, zise ea. Și, că vorbeam de asta, v-am văzut pe tine și pe Cat dansând. Asta înseamnă că gheața s-a topit?

Hank nu se gândise că acel comportament al lui și al lui Cat de vara trecută fusese observat de cineva, dar se pare că nu fusese chiar așa nonșalant pe cât sperase. Îi spusese Cat ceva lui Vivi despre trecutul lor? Enervat pe sine însuși, el o învârti pe Vivi într-o parte și apoi în cealaltă.

- Prietena ta Amy pare o fată drăguță. Care e treaba cu ea?

Vivi se încruntă, apoi își alungă expresia de pe față.

- Ei bine, Amy este o prietenă bună și o persoană foarte atentă. Seamănă mult cu tine, de fapt. Ea îl țintui cu ochii ei mari. Ea e grozavă, Hank, dar nu ți-ar plăcea să fii cu cineva care te provoacă, care te stârnește și care te surprinde... care te încântă? Pentru că știu pe cineva care ar putea face toate astea și chiar mai mult. Vivi se uită spre locul unde se afla Cat. De ce încearcă proaspeții însurăței mereu să facă pe pețitorii? întrebă Hank înainte să o lase pe spate în timp ce melodia se termina. O sărută pe obraz și întrerupse conversația. Felicitări, doamnă St. James! Mă bucur foarte mult pentru tine.

El o conduse pe Vivi înapoi la soțul ei, dar ea îl fură pe Jackson pentru un dans. Hank nu se împrietenise niciodată prea tare cu David, care i se părea un pic distant.

Dar petrecuseră ceva timp împreună ori de câte ori David îl vizitase pe Jackson pe parcursul anului trecut.

- Mulțumesc că te-ai ocupat de tatăl lui Vivi, Hank! Sunt sigur că ai reușit să previi un dezastru în seara asta, zise David și sorbi din băutura lui. Îți rămânem datori.

- N-a fost mare lucru.

David se uită spre mulțime.

- Jackson pare mai împrăștiat decât de obicei. E totul în regulă la muncă?

- A fost destul de aglomerat.

Hank se uită la Jackson și Vivi fără să îl privească pe David în ochi.

Din cauza efortului financiar generat de boala mamei sale și de taxa pentru colegiu a surorii lui, el nu ar trebui să se plângă de ore suplimentare și bani în plus. Dar Hank știa destule despre David ca să își dea seama că era felul lui indirect de a se asigura că fratelui mai mic îi mergea bine.

Hank era și el un pic îngrijorat pentru prietenul său.

- Facem eforturi să putem livra la timp, termene-limită pe care el promite să le respecte. A fost destul de stresant.

- Ai discutat cu el despre asta? îl întreabă David.

- O dată, zise Hank și își încrucișă brațele peste piept, chicotind. Scurta discuție s-a terminat cu o reamintire a faptului că el e șeful.

- Comportamentul lui mă îngrijorează. Sigur, ori de câte ori aduc vorba, îmi aruncă greșelile mele în față și-mi spune să nu mă bag. David se uită spre Jackson. Desigur, să-i ții pe alții la distanță este o nefericită trăsătură de familie, bombăni el.

Hank știa deja asta despre Jackson și bănuia că și Cat era la fel.

- Cum se descurcă Vivi cu asta?

Hank se încordă în așteptarea răspunsului lui David, dar acesta doar se uită în paharul lui și rânji.

- Nu trebuie să mă ascund de Vivi.

Hank ar fi putut jură că îl văzuse pe David zâmbind. Își înăbuși un chicot când se gândi că nimeni nu putea ascunde prea multe de Vivi.

- Jackson o să-și revină. Spera că lucrurile să nu se încingă, dar Hank nu voia să intervină între frați. Scuză-mă, trebuie să merg afară o secundă.

Înclină scurt din cap și ieși din cort pentru câteva minute de pace și liniște.

La toaleta bărbaților, doi avocați din firma lui David erau prinși literalmente într-un concurs de pișat. Vocile lor ridicate sugerau că erau deja pe jumătate beți.

- E al naibii de sexy, zise unul din bărbații care păreau să aibă până în 30 de ani. Păcat că e sora lui David.

- Da, ar putea să îți ratezi șansa de a deveni partenerul lui de afaceri dacă te încurci cu ea. Din fericire pentru mine, eu sunt deja partener. Bărbatul o idee mai în vârstă și mai rotofei îi aruncă un zâmbet victorios. Cred că nu îmi stă nimic în cale.

- Nu ai nici o șansă cu o fată ca ea. Avocatul tânăr cu părul atent pieptănat și dat cu gel își trase fermoarul de la pantaloni. De fapt, pot să pun pariu pe 500 de dolari că nu vei putea încheia afacerea.

Se îndepărtă de pisoar.

Hank strânse din dinți, dar rămase calm.

- Ticălos îngâmfat ce ești, răspunse tipul mai în vârstă. Mă bag. De fapt, dublu sau nimic că voi încheia afacerea înaintea ta.

Concurentul lui izbucni în râs în timp ce se uita la Rolexul uriaș de la încheietura mâinii.

- Recepția se termină într-o oră. Întinse mâna prietenului său. Să câștige cavalerul cel mai bun.

- Cavalerul... Cel mai în vârstă hohoti. Glumă de nuntă? „Ce ticăloși!“

- Sper foarte tare că pariul ăsta e o glumă proastă, interveni Hank. Voi doi nu aveți de gând să profitați de sora lui David chiar la nunta lui, așa-i?

- Cine naiba mai ești și tu? întrebă cel mai tânăr.

- Un prieten de familie, răspunse Hank și îi aruncă o privire glacială.

- Sigur că glumeam, zise cel mai în vârstă. Îi aruncă prietenului o privire de genul „taci naibii din gură“, în timp ce îl bătea pe Hank pe umăr. Nu s-a întâmplat nimic.

Îl trase pe celălalt idiot spre ușă.

Dar, înainte ca ticălosul arogant să plece, Hank îl auzi protestând:

- Individul ăla ar face bine să-și vadă de treabă. Ea poate să decidă și singură cu cine vrea să se culce.

Vena de la tâmpla lui Hank pulsa deja când cei doi idioți ieșiră din baie. Primul lui instinct fu să îi povestească lui Jackson, dar se îndoia că Vivi ar aprecia o bătaie în mijlocul recepției ei de nuntă.

Se gândi dacă să o avertizeze pe Cat, dar, în starea în care era, putea și ea provoca o scenă. Nu era nici iubita și nici prietena lui. Nu ar trebui să conteze cu cine se combina în seara asta sau în oricare altă seară. Așa că de ce își freca mâinile în chiuvetă de parcă ar fi fost acoperite cu bacterii carnivore?

Hank se întoarce la recepție, dorindu-și să revină la seara plăcută pe care o avusese înainte să danseze cu Cat. Acum, trebuia să găsească o modalitate de a o proteja fără să distrugă toată afurisita de petrecere.

Trecu pe lângă cei doi avocați nesimțiți care deja o convinseseră pe Cat să li se alăture la masa lor pentru ceva de băut. Îi întâlnește privirea. Ea părea resemnată – la naiba, arăta tristă –, ceea ce nu avea sens. Cat își feri privirea și continuă conversația cu ticăloșii.

Hank își înfipse unghiile în palmă, dar continuă să meargă mai departe. Nu se putea năpusti ca un cowboy dintr-un film prost. Avea nevoie de un plan.

La masa lui, Amy și ceilalți oaspeți vorbeau despre planuri de vacanță. El se așează și ascultă politicos în timp ce o supraveghea pe Cat de la distanță. Râsul ei părea exagerat – spre deosebire de cel al fetei pe care o cunoscuse anul trecut –, dar el nu putea ghici motivul șaradei ei.

– Cum e cu tine, Hank? îl întreabă Amy. O să mergi undeva palpitant?

El nu mai plecase nicăieri de când cu excursia de vara trecută cu familia lui Jackson, ceea ce reușise să facă doar pentru că fusese cazat pe gratis. Șederea asta peste noapte îi seca rezervele financiare pentru o vreme.

Chiar dacă nu ar fi avut banii numărați, sănătatea în rapidă deteriorare a mamei sale îl țintuia acasă. La naiba, plecarea lui pentru 36 de ore solicitase numeroase verificări la cei care aveau grijă de ea.

– Nu, vara e cea mai aglomerată perioadă la lucru. Cu un rânjet larg, el pufni. Rareori reușesc să plec.

– Exact opusul programului meu de școală, zise Amy uitându-se la el pe sub bretonul blond. Poate poți să planifici o excursie de iarnă pe o insulă și să începi Anul Nou cum trebuie.

– Nu e o idee rea, admise Hank.

La naiba, dacă ar găsi banii și timpul să plece în vacanță, nu l-ar deranja o companie feminină. Dar avea

șanse mai mari să câștige la Powerball decât să își ia o vacanță de Crăciunul ăsta.

Hank compară zâmbetul cald și vocea feminină ale lui Amy cu stilul mai tăios al lui Cat. Sfatul lui Vivi plutea prin gândurile lui, ademenindu-l, așa că scutură din cap, să scape de el. Își sprijini bărbia în pumn, ascultând doar pe jumătate discuția din jurul lui. Și în tot timpul ăsta o urmărea pe Cat cu avocații aceia doi.

Acum, o puseseră să bea tărie. El nu se putea hotărî ce era mai dezgustător: pariul în sine sau nesimțirea acestor ticăloși, deciși să o îmbibe în băutură ca să câștige. Tot ce știa era că trebuia să se asigure că nici unul nu avea să reușească.

- Sora lui David chiar pare să capteze atenția tuturor, zise Amy și îl smulse din preocupările lui. E la fel de plăcută pe cât e de frumoasă?

Hank se uită la Amy, în căutarea unui răspuns potrivit.

- Nu e ușor să o cunoști.

- Ah, oftă Amy. Frumoasă, dar și o provocare. Puțini bărbați rezistă atracției unei asemenea provocări.

„Într-adevăr, foarte puțini.“

Pe măsură ce petrecerea se apropia de sfârșit, David și Vivi începeau să facă turul, ca să le ureze noapte bună oaspeților, înainte să plece spre casa familiei St. James, aflată câțiva kilometri mai sus pe drum. Jackson spusese că restul familiei optase să stea la hotel, ca să le ofere spațiu privat însurăților.

- Pare că petrecerea s-a terminat, zise Amy și se uită la el plină de speranță.

Dacă nu ar fi fost preocupat de situația lui Cat, probabil ar fi rugat-o să i se alăture la bar pentru ceva de băut.

- Se cam termină, fu el de acord.

- Cred că mă voi duce în camera mea, spuse ea insinuant. Dar tu?

Invitația din vocea ei îl tenta. Trecuse ceva vreme de când nu mai fusese cu o femeie, și era plin de tensiune sexuală acumulată. Se uită prin încăpere.

Jackson dispăruse, iar David și Vivi nu erau atenți la Cat. Dacă Hank pleca, ea era pradă ușoară pentru acei ticăloși interesați doar să câștige pariul.

Nu îi era dator lui Cat să o salveze, dar, dacă ea ar păți ceva, asta i-ar distruge lui Vivi amintirile de la nuntă – la fel și restului familiei.

„Pe cine vrei să aburești aici?” El nu voia ca ea să pățească ceva și nici să se gândească la ea în pat cu unul din ticăloșii ăia.

– Cred că o să mă duc să văd unde e Jackson și să aflu ce are de gând. Probabil va fi o discuție cu trabucuri.

El rânji și luă o înghițitură lungă de bere, ignorând înțepătura de vinovăție la vederea expresiei ei dezamăgite.

– OK, zise ea. Ne vedem de dimineață?

– Sigur, răspunse el. Somn ușor!

La naiba! Ce făcea? Ar trebui să-și petreacă timpul încercând să o cunoască pe fata asta drăguță. O persoană așezată, care voia viața simplă pe care și-o dorea și el – una plină de copii și de vacanțe, de biciclete și jocuri de baseball și un partener cu care să se cuibărească noaptea. În schimb, el făcea pe paznicul pentru o femeie complicată, care îl refuzase deja o dată și a cărei viață nu părea deloc normală.

Degetele lui băteau darabana pe blatul mesei. Câteva minute mai târziu, Cat se îndepărtă de cei doi pariori nesimțiți.

Ce noroc!

Hank sări de pe scaun și o urmări de la distanță. Rămase în preajma toaletei femeilor până o văzu ieșind, clătînându-se. Se împiedică de tivul rochiei, dar el o prinse înainte să cadă.

– O, zise ea cu un chicot ușor. Ce neîndemânatică sunt!

El îi dădu drumul la braț când se redresă, dar apoi ea ridică un picior ca să-și scoată pantofii și ateriză în fund.

Orice tărie băuse cu indivizii ăia, se îmbătase criță.

Cat se îmbujoră în timp ce se uita în sus la el printre genele dese. Pentru prima dată de când se cunoscuseră, părea să fie vulnerabilă și nesigură. Inima îi bubuia în piept lui Hank la vederea ei, iar iritarea făcu repede loc unui val feroce de sentimente protectoare.

- Cred că e timpul să te retragi în camera ta. Se aplecă și o ajută să se ridice, ținând-o cu o mână pe după talie, ca să o susțină. Haide!

- S-a terminat petrecerea?

Respirația ei caldă se strecură pe sub urechea lui și peste ceafă, gâdilându-i părul fin de acolo. Cu fiecare întâlnire, el devenea tot mai convins că ea era un fel de test pentru voința lui. Asta sau o glumă crudă pe care Dumnezeu i-o făcea.

- S-a terminat pentru tine.

El începu să meargă cu ea spre scări. Pe drum, se întâlniră cu Amy și cu o altă femeie, care vorbeau în hol. Amy se uită spre el, pe buze începând să i se formeze un zâmbet, dar apoi o zări pe Cat la brațul lui.

Simțindu-se ca un ticălos, el încercă să-i explice:

- Nu e ce pare, zise el chiar când Cat scoase un „Oh!”

Cat continuă să se clatine, chiar și cu susținerea lui. Apoi se opri brusc. Ochii i se mutară de la Amy la Hank. Cu buzele umede lipite de urechea lui, ea șopti:

- Nu o pot învinovăți că te vrea. Arăți foarte sexy în costum.

Să o ignore pe Cat când era lipită de el și îi provoca mici fiori pe piele era o provocare pe care el își dădu dintr-odată seama că ar putea să o piardă.

El nici măcar nu trebuia să închidă ochii ca să-și imagineze corpul ei gol înfășurat în jurul corpului său, brațele și picioarele împletite într-un dans erotic. „Ușor-ușor.”

- Încetează să mai vorbești și înaintează, zise el și o susținu. În ce cameră ești cazată?

Ea se uită radioasă la el.

- Hmm?

El strânse din dinți și se luptă cu tentația care creștea.

- Ce cameră, Cat?

- 217.

După ce se chinui să o ajute să urce primul rând de trepte, el o luă în brațe și o purtă așa restul drumului. Ea oftă și își puse capul pe umărul lui. Parfumul ei condimentat îi invadă nărilor, amenințând controlul exercitat de mintea lui.

La ușă, ea scotoci în poșetă după chei. El o puse jos, pregătit să se întoarcă și să fugă, dar ea se clătină din nou și izbucni iarăși într-un acces de chicoteli în timp ce descuria ușa.

„Nu există Dumnezeu!“ Oftă din rărunchi în timp ce își freca fața cu mâinile, apoi o luă în brațe și o trecu pragul.

- Uite cum vine mireasa, chicoti ea vesel.

Râsul ei răgușit și ochii sclipitori îl afectau ca o dușcă de tequila. Cu cât petrecea mai mult timp cu ea, cu atât mai multe necazuri invita spre el. El păși prin cameră și o lăsă pe pat, decis să își depășească dependența asta diabolică.

- Stai așa! El se duse direct la minibar și scoase o sticlă de apă, apoi îi desfăcu capacul. Ai niște aspirină? întrebă și se întoarse spre ea.

Apoi aproape că vărsă apa pe el.

În acele câteva secunde, ea reușise să-și desfacă fermoarul rochiei și să se dezbrace parțial. Cumva, reușise să se încurce încercând să iasă din rochia complicată. Hank nu-și putea lua ochii de la sutienul ei fără bretele din dantelă transparentă, care îi dezvăluia umbra sfârcurilor întunecate care se împungeau în materialul subțire.

Cat nu avea săni mari, dar erau suficient de mari și de obraznici. Mintea i se goli, deși era vag conștient

de faptul că pantalonii începuseră să se simtă cam cu două măsuri mai mici.

- Nu sta acolo degeaba, zise ea făcând o grimasă în timp ce se chinuia cu rochia. Ajută-mă să ies din asta!

Porunca ei nu era menită ca o ademenire, dar colțurile gurii lui tot se curbară în sus. Puse capacul sticlei și o lăsă pe noptieră, lângă un jurnal de piele legat cu o panglică.

Cat ținea un jurnal? Ei bine, asta îl surprindea... chiar foarte mult. La naiba, tare i-ar plăcea să îl citească și să descopere, în sfârșit, ce se ascundea în spatele acelor ochi ai ei.

- Întinde-te ca să apuc partea de jos, îi ceru el, fără să-și poată ascunde tonul răgușit.

Ea își ridică șoldurile, iar el trase de rochie, și, câteva secunde mai târziu, ea era întinsă pe pat doar în desuurile sexy și pantofii cu toc.

Doamne sfinte, gura lui se uscaseră de tot.

Hank nu putea să-i arate mai puțin respect decât le-ar cere altor bărbați să le acorde surorilor sale. Nu putea. Se concentra la gândul ăsta și nu făcu decât să îi scoată pantofii, apoi dădu pătura de pe pat la o parte.

- Bagă-te aici!

El îi întinse sticla de apă după ce ea se băgă sub pături.

- Bea niște apă, Cat! Nu îți invidiez durerea de cap de mâine-dimineață.

Ea rămase cu ochii ațintiți asupra lui în timp ce dădea apa pe gât. Privirea provocatoare dură câteva minute, timp în care el se luptă cu dorința și cu sentimentul lui de moralitate. Cumva, moralitatea învinse.

Ea puse sticla pe noptieră și se cuibări în pat, cu un zâmbet pe buze.

- Noapte bună, Catalina! Somn ușor!

Și se întoarse să plece.

- Așteaptă!

Ea se răsuci și se sprijini într-un cot. Părul negru i se revărsa pe umeri, și ea bătu cu palma pe marginea patului. Vino înapoi!

El își încrucișă brațele și se uită la ea.

- De ce?

- Te rog, zise ea și se ridică în capul oaselor în pat.

Păturile îi erau acum adunate în jurul taliei. Acea dorință familiară goni din nou prin el, tentându-l dincolo de suportabil. Ar trebui să cedeze, să se bage cu ea sub pături și să accepte ce i se oferea. Să o folosească la fel cum l-ar folosi și ea. Dar el nu fusese niciodată genul acela de bărbat, și ar fi o zi rece în iad înainte să îi permită lui Cat să îl transforme în așa ceva.

Hank trase încet aer în piept și apoi se așeză pe marginea saltelei, în timp ce își tot freca palmele de coapse.

- Mulțumesc că m-ai ajutat, zise ea.

Expresia ei îi amintea de a surorilor lui când trebuiau să îi suporte una dintre predici. El se abținu să o atingă.

- Cu plăcere!

Zâmbetul ei nesigur îl răscolea, și ea întinse o mână și se jucă cu șuvițele lui.

- Sărută-mă de noapte bună!

Tot sângele i se scurse din cap direct în mădular. Pulsația continuă dintre picioarele lui îl îndemna să îi facă pe plac, deși știa mai bine.

„Doar un sărut.“

De parcă s-ar fi privit într-un vis, el își lăsă degetele să-i dezmiere obrazul. Ea ridică bărbia și își desfăcu buzele, iar el își apăsă gura de a ei. Se lăsă pradă momentului, să o guste încă o dată, să își lase limba să alunece în gura ei și să și-o împletească cu a ei. Gustul slab de șampanie și miere îi copleși simțurile în timp ce îi atingea buza de jos cu dinți.

Timpul încetini. Fiecare parte din corpul lui era trezită la viață. Ea își împinse cu forță degetele în părul lui gemând, copleșindu-l cu dorință.

- Așa cum îmi aminteam, șopti ea lipită de pielea lui.

Hank era pe punctul de a face o mare greșală, dar cuvintele ei îi aduseră în minte imagini amare legate de ultima dată când căzuse în plasa jocurilor ei. Brusc, o apucă de încheieturi și o împinse înapoi.

- Hank! Ea căzu înapoi pe perne. Stai!

- Nu. Trebuia să iasă din camera ei înainte să înghețe tot iadul. Noapte bună!

Se ridică de pe saltea și se întinse să stingă lumina.

Privirea îi căzu din nou pe jurnal, dar apoi se retrase de lângă pat.

- Ești supărat pentru ce s-a întâmplat, bombăni ea pe jumătate adormită. Dar crede-mă, ți-am făcut o mare favoare.

El încremeni în mers. Se uită peste umăr, cu respirația întretăiată, și absorbi cuvintele ei și sclipirea de îndoială pe care o ascundea de camerele foto. Nu era cine știe ce scuză. Oare ar fi recunoscut asta dacă nu ar fi fost beată?

Oare chiar credea ce spusese? Și oare mai conta?

Sforăitul ei ușor îi întrerupse gândurile. Ieși pe furiș din camera ei. Rămase pe hol, cu palma lipită de ușa închisă, mai așteptă un minut și apoi își băgă mâna în buzunar și porni pe coridor în jos.

capitolul 4

Mamă,

Sunt vraiște. Sunt beată și trează la 2.00 dimineața. Vraiște.

Cum am ajuns în camera mea? Și de ce mă doare fundul? Am căzut? Sper că nu a făcut nimeni vreo poză. Mă bucur că nu vei fi aici, să trebuiască să înduri efectele fotografiilor degradante care vor apărea pe Twitter și Instagram.

Pe de altă parte, tu erai cea mai în măsură să mă calmezi când eram pe punctul de a face o criză.

Încă îmi lipsești foarte mult.

Un bâzâit intermitent pătrunse în mintea lui Cat de la distanță. Cu fiecare secundă care trecea, devenea tot mai puternic și mai insistent.

Încetează să-mi mai sfredelești creierul!

Ea își trase o pernă peste cap, doar ca să devină dezorientată de mirosul nefamiliar al unui așternut străin.

Deschise ochii și îi miji în lumina soarelui care pătrundea pe fereastră. Se întoarse spre îngrozitorul ceas cu alarmă și îl pocni cu palma de trei ori înainte să găsească butonul de oprire. Slavă Domnului! Se prăbuși la loc în pat și își frecă mâna ce o durea.

Limba ei se simțea de parcă cineva i-ar fi lipit-o cu scotch de cerul gurii și gustul era pe măsură de rău. În ciuda alarmei oprite, pulsația din capul ei continuă ca un ecou al aceluși bâzâit insuportabil.

Ea se holbă spre tavan, rugându-se pentru o recuperare miraculoasă din mahmureala ei înainte de brunch-ul de după nuntă.

După mai multe minute brutale, se ridică. Atunci, observă rochia pe scaun și constată că dormise în sutien și chiloți. Își trecu mâna peste față și degetele prin păr.

Încordându-se, își cercetă memoria ca să-și aducă aminte cum de ajunsese în starea asta. Mai cercetă o dată camera și văzu sticla goală de apă pe noptieră. Pantofii îi erau puși frumos sub scaunul pe care era întinsă rochia.

Ridică dintr-o sprânceană, îndoindu-se că făcuse ea asta.

Momente încețoșate începură să apară: Hank ridicând-o, mirosul pielii lui, el trăgând de rochia ei, sărutul, el plecând.

În câteva secunde, amintirile se limpeziră, și, cu fiecare nou detaliu, jena ei devenea tot mai profundă.

Câți oameni, alții decât Hank, observaseră comportamentul ei amețit de alcool? Ea tânjea să își scrie sentimentele, dar apoi un alt gând oribil îi provocă panică. Oare Hank îi citise jurnalul? Fir-ar să fie, ședea acolo, accesibil oricui, iar panglica era desfăcută.

Ea scrută rapid ultimele notițe din jurnal – temeri umilitoare așternute pe hârtie.

Închise ochii, forțându-se să atenueze alarma din inimă. Abia reuși să înăbușe aceste temeri, când o năpădiră altele.

Acum, avea să fie nevoită să-l înfrunte pe Hank la micul dejun și să pretindă că nu se întâmplase nimic neobișnuit seara trecută. De parcă el nu i-ar fi știut toate secretele. De parcă nu i-ar fi plâns deja de milă.

Își lipi palmele de tâmpile și strânse ochii bine. Își frecă degetul mare între sprâncene ca să netezească ridurile și scoase o răsuflare lungă.

După ce notă câteva rânduri în jurnal ca să-și limpezească mintea, ea îl legă și îl puse deoparte. Mușchii o dureau. Trecuse multă vreme de când se îmbătase așa, ca să alunge neliniștea. Acum, rușinea îi gonea prin vene pentru că nu fusese în stare să suporte toată dragostea de la nunta fratelui ei.

Din fericire, în ziua următoare avea să fie deja ocupată cu altele – cum ar fi cariera ei. Cât despre seara trecută, spera că apa fierbinte de la un duș prelung avea să mai spele din senzația de umilință.

Se părea că nu.

Deși era curată, tot se simțea ca naiba. Oftă și dădu curs reacției ei tipice – să se îmbrace ucigător.

Căută prin numeroasele haine pe care le luase cu ea în weekendul prelungit și alese o rochie mini sofisticată, fără mâneci, Robert Rodriguez, de culoarea portocalei roșii, și sandale nude cu toc.

Își strânse părul într-o coadă de cal joasă, într-o parte, și aplică doar un machiaj minimal, înghiți două pastile de Advil și merse să ia micul dejun pe verandă.

Pescărușii țipau și zburau aproape de mal, câțiva mai curajoși aterizând pe balustrada din apropiere.

Priveliștea de la Spring House, monument istoric vechi de 163 de ani, era frumoasă, poate chiar la fel de frumoasă ca aceea din casa lor de vacanță din Mohegan Bluffs. Sigur, magia apusului care o fermecase seara trecută nu se mai simțea în aer. Sub soarele strălucitor din dimineața asta nu erau umbre sau lumină blândă, care să ascundă defectele lemnului decolorat de soare, peticele uscate de iarbă sau gunoiul adus de apă la mal.

Jackson ocupase deja o masă, așa că i se alătură. Ea observă că David și Vivi stăteau la o altă masă și vorbeau cu câțiva colegi de-ai lui. Tipul cu părul negru, lucios îi stârnea o amintire neplăcută cu ea bând tărie. Valul de greață provocat de amintirea asta o făcu să dea niște apă pe gât, ca să dilueze acidul din stomac.

– Unde e tata? îl întrebă pe Jackson.

– El și Janet au luat feribotul dis-de-dimineață.

El se scărpină pe ceafă. Cat observă pleoapele umflate și ridurile adânci de pe fața lui.

– Se pare că trebuiau să fie undeva în după-amiaza asta.

– Noi la ce oră plecăm?

– Mi-am lăsat mașina pe continent, așa că putem lua feribotul. Mi-ar plăcea să plecăm cam într-o oră. Jackson goli un pachetel de zahăr în cafea. Te duc la Stamford, ca să poți prinde trenul expres spre Grand Central.

– Sună bine, mulțumesc!

Festivitățile o secaseră de energie. Trebuia să se întoarcă în adăpostul ei privat și să își planifice următoarea mișcare. În plus, vecina ei mai în vârstă, Esther Morganstein, se baza pe Cat să facă cumpărături pentru ea în fiecare duminică după-amiaza. Aveau obiceiul de a bea ceai când venea ea cu mâncarea. Esther aștepta cu nerăbdare vizita, pentru că propria familie locuia în Texas, și Cat se bucura să-i fie companie curajoasei bătrâne.

- Arăți cam rău, zise Jackson și se aplecă să îi studieze ochii. Injectați! Ai ajuns bine în cameră seara trecută? Nu ți-ai luat rămas-bun.

- Sunt bine.

Ea flutură din mână să alunge îngrijorarea lui și își înăbuși o replică despre cum că ar trebui să se privească în oglindă.

- Dacă erai așa îngrijorat, poate ar fi trebuit să fii atent să vezi ce face surioara ta atunci, nu acum.

- Ei bine, am fost distras. El îi făcu diabolic cu ochiul. De fapt, și eu mă simt cam rău. Eu și Hank fumam trabucuri aici, afară, când Amy și prietena ei Denis ni s-au alăturat pentru o dușcă de noapte bună. După asta, amintirile îmi sunt un pic încețoșate.

- Nu mai e nimic de povestit?

Deci Hank se întorsese ca să se cupleze cu Amy. Ea își roase buza, dorindu-și cu ardoare mai multe detalii.

- Nu... I-am lăsat când mi-am terminat trabucul. Jackson dădu niște cafea pe gât și zâmbi șmecherește în timp ce se uita spre ușa hotelului. Dar poate are Hank ceva de mărturisit.

Cat îi urmă privirea ca să-i vadă pe Hank și Amy ieșind. Era o coincidență sau veniseră împreună?

Ea nu putea fi sigură, dar i se păru că Hank se albi o clipă când o văzu. O cuprinse alt val de greață.

- Aici suntem!

Jackson flutură din mână ca să-i aducă la masa lor.

Cat se îmbărbătă, nesigură de cum să reacționeze.

Nodul din stomac nu o ajuta, nici faptul că Hank îi trase lui Amy un afurisit de scaun.

Minunat!

- Bună dimineața!

Hank înclină din cap spre Cat înainte să se așeze lângă Amy.

El îi întâlni privirea, ceea ce însemna, se rugă ea, că el nu îi citise jurnalul.

Cu siguranță s-ar fi simțit prea inconfortabil să o privească în ochi dacă ar fi făcut-o.

- Pentru unii mai mult decât pentru alții, bombăni Cat.

Ea se întrebă din nou, nostalgică, dacă într-un alt loc și într-un alt timp ea ar fi putut avea o relație cu Hank.

Când Amy se aplecă spre el, mândria o îndemnă pe Cat să se retragă și să se regrupeze. Gelozia nu era nicio dată atractivă, și să dea naiba dacă avea să permită cuiva să vadă că o afecta, mai ales când nici nu înțelegea de unde venea această gelozie.

- Mă duc să-mi iau ceva de mâncare. Pot să aduc ceva la masă?

Din fericire, toată lumea refuză. Cat se ridică și se îndreptă spre bufet, recunoscătoare pentru anii de mers pe podium care făceau ca plecarea ei să pară elegantă și sexy chiar și când picioarele îi tremurau ușor.

Amy putea să se laude cu un set uimitor de „tovarășe“, dar Cat avea picioare frumoase, lungi și nu se jena să folosească atuurile pe care le avea la dispoziție.

Aroma de ouă cu bacon și cârnați o făcu să se îngreșeze. Nu era cine știe ce pierdere, având în vedere că baconul nu mai făcuse parte din dieta ei de peste un deceniu.

Având în vedere câte calorii lichide consumase seara trecută, ar trebui să se abțină.

Studie oferta de fructe și iaurt, dar apoi recomandarea doctoriței Wexler de a lua în greutate o tentă să ia în considerație un coș întreg de briose calde.

„O, la naiba!“

Avea nevoie de ceva greu ca să absoarbă resturile de alcool din organism. Fără să mai ezite, apucă brișă cu ciocolată din coș și mușcă din ea.

- Din nou, ești cea mai încântătoare femeie din încăpere, se auzi o voce familiară.

Uimită, Cat se întoarse să o vadă pe Vivi stând lângă umărul ei.

- Te rog să vorbești încet, zise Cat și își frecă tâmpla, cu o grimasă. Am o durere de cap uriașă.

- Mi s-a părut că te-ai cam amețit aseară. Încerci să distragi atenția de la mahmureală cu ținuta asta extravagantă? Vivi își înclină capul într-o parte. Dintr-odată se uită spre verandă și apoi la Cat, cu o expresie știutoare. Sau e vorba despre ceva mai interesant? E Hank motivul pentru apariția asta sexy?

Cat nu-și putu ascunde surpriza. Aruncă o privire rapidă spre verandă.

- Haide, mărturisește, Cat! S-a întâmplat ceva între voi doi seara trecută?

Vivi își mușcă buza, cu o sclipire de speranță în ochi, strângând-o pe Cat de mână.

- Hank probabil se simte mai confortabil cu Amy, dar ea nu e bună pentru el. Vrei să mă bag?

Ochii lui Vivi radiau de plăcerea unei conspirații între fete.

- Știu că tu crezi în dragoste și destin, Vivi, dar nu te apuca să cauți asta pentru mine. Cum Vivi nu păru convinsă, Cat adăugă: Și nu te aștepta să o găsesc alături de Hank. Mă faci să regret că ți-am povestit vreodată despre acel sărut.

Vivi ridică din umeri la acel comentariu și o luă pe Cat pe după talie.

- E OK. Știu că nu vrei să fii îmbufnată cu mine în dimineața de după nuntă. Acum, că suntem într-adevăr în aceeași familie, o să îți iert mai multe. Vivi renunță la subiectul Hank și se uită la farfuria lui Cat. Habar n-ai despre cum funcționează un bufet, Cat. Farfuria ta e jalnică. Absolut jalnică. Zâmbi și îi trase un cot. O să-ți arăt cum se face.

Cat scoase un hohot de râs adevărat, ceea ce fu o senzație minunată.

- Ne vedem la masă!

Cat se întoarse la locul ei, și radarul lui Amy literalmente se întinse peste masă și o atinse.

- Deci, Cat, Vivi spune că voi sunteți prietene din clasa a opta. Căsătoria asta chiar e o afacere de familie, nu-i așa? Amy sorbi din ceaiul ei. Iar discursul tatălui tău de aseară și cadoul au fost foarte mișcătoare. Abia aștept să le spun prietenilor noștri de la serviciu. Toată lumea e încântată pentru ea, deși suntem îngrijați că își va căuta curând de lucru în Upper East Side.

Cat reușea, de regulă, să își ascundă enervarea afișând o mască de încredere tăcută. Se părea că Amy reușea să și le ascundă doar sporovind.

- Mă îndoiesc că o să vrea să schimbe școlile. E foarte loială. Cat se forță să afișeze un zâmbet plăcut în timp ce vorbea cu femeia atrăgătoare care îi atrăsese atenția lui Hank în weekendul ăsta. Astoria e la doar treizeci de minute de casa lui David.

- Sper să ai dreptate.

Amy afișă un zâmbet autentic, cald.

Cat voia să o urască, dar nu putea. Nu era vina lui Amy că ea renunțase la Hank. Cat avea numeroase defecte, dar nu obișnuia să dea vina pe alții pentru problemele ei.

Deși viața părea destul de dificilă acum, Cat nu avea nevoie de Hank sau de altcineva să o ajute să îmbunătățească lucrurile. Ea singură avea să găsească rezolvarea pentru situația ei - indiferent de ce avea să fie - și urma să meargă mai departe. Era pur și simplu o chestiune de disciplină.

Asta și timpul.

Aruncă o privire piezișă spre Hank, care părea mai rigid ca de obicei în timp ce vorbea cu Jackson. Dintr-odată, Cat simți nevoia să știe ce făcuse după ce o refuzase seara trecută.

- Deci ce distracție am pierdut după ce am plecat așa devreme aseară? Jackson mi-a spus că a fost o petrecere privată aici, afară, după închidere, ca să zic așa.

Obrajii lui Amy se îmbujorară, și ea aruncă o privire rapidă spre Hank, ceea ce o făcu pe Cat să comenteze:

- Hmm, așa mișto? Îmi pare rău că am ratat-o.

Din fericire, David și Vivi sosiră la masă, salvând-o din conversația neplăcută. Dar apoi Cat observă că Vivi îi studia pe Hank, pe Amy și pe ea și se răzgândi la partea cu a fi salvată.

- Bună dimineața tuturor! Vivi practic cântă cuvintele în timp ce se așeza în fața unei farfurii pline ochi cu gofre, bacon, fructe și brișe. Toată lumea se simte bine în dimineața asta?

- Mănânci mai mult decât oricare bărbat pe care îl cunosc, dar nu te îngrași niciodată, chicoti Jackson. Ești o ciudățenie a naturii, Viv.

- Așa mi se spune.

Ea rânji și apoi luă o îmbucătură din brișă. David se aplecă spre ea și o cuprinse protector cu brațul pe după umăr.

- Ești perfectă, îi șopti el la ureche înainte să o sărute pe tâmplă.

- O, Doamne! Așa o să fie de-acum încolo? comentă Jackson și se aplecă în față, cu coatele pe masă, aruncând spre David o privire dezamăgită. Se uită apoi în jos și scutură din cap. Nu putem să glumim, așa cum am făcut-o mereu, fără să devenim siropoși? Pe bune?

- Nu te-am împiedicat să ne tachinezi, zise David.

- Nu, dar ești îngrijorat că ea s-ar simți rănită de o glumă pe care am mai făcut-o de un milion de ori. Jackson îi făcu lui Vivi cu ochiul înainte să îl sfredelească pe David cu o privire nimicitoare. Încetează, omule!

David ridică mâinile în semn că se preda, apoi își trecu mâna peste coapsa lui Vivi și se lăsă pe spate. După aceea, o studie pe Cat cu o intensitate pe care ea ajunsese să o aștepte - și să o iubească - de la fratele ei mai mare.

- Nu arăți chiar în formă în dimineața asta.

- Mda, mulțumesc! Îi ajungea cât i se spusese că arăta ca naiba. Sunt sigură că nu sunt singura care a băut un pic mai mult seara trecută.

Cat aruncă o privire spre Jackson, care se încruntă și își încrucișă brațele. David se uită la Jackson preț de o secundă, apoi își întoarse atenția spre Cat.

- Am observat că Marc și Eric îți dădeau târcoale, continuă el. Te-au necăjit cumva?

Toți ochii se îndreptară spre ea - mai ales Hank păru să îi studieze reacția.

- Nu. Am băut prea mult, dar sunt bine. Ea făcu ochii mari spre David când acesta o țintui cu o privire plină de neîncredere. Încetează să te mai holbezi la mine! Mănâncă-ți micul dejun!

Din fericire, toată lumea o ascultă. Conversația se îndreptă spre planurile lui David și Vivi pentru luna de miere, care includeau o călătorie de douăsprezece zile în Italia și Spania. Atenția lui Cat la detalii fu copleșită de preocuparea ei față de Hank.

David și Vivi plecară să mai discute și cu alți oaspeți.

- Cat, poți să fii gata în douăzeci de minute? întrebă Jackson.

- Da, sigur. Cat se forță să mai înghită o bucată de brișă, sperând ca aceasta să absoarbă resturile de alcool din organism. Trebuie doar să pun niște lucruri în geantă.

- OK, mă duc să împachetez. Ne vedem în hol?

Cat aprobă din cap.

- Amy, mă bucur că te-am cunoscut. Hank, ne vedem mâine!

„Ei bine, asta e stânjenitor.“

Cat aproape că vru să se ascundă, dar apoi dorința de a vorbi în privat cu Hank o copleși. Ea nu putea să plece fără să știe dacă el se uitase în jurnalul ei.

Acum ori niciodată.

- Hank, aș putea vorbi cu tine o clipă - în particular? Ochii lui sclipiră.

Preț de o secundă, el arată periculos, ca un urs prins în capcană.

- Sigur.

- Mulțumesc! Cat se ridică de pe scaun cu câtă grație putea să adune. Îmi pare rău, Amy, am nevoie de cinci minute.

Hank se ridică și o urmă pe Cat în hol.

- Ce s-a întâmplat?

El își îndesă mâinile în buzunare, atrăgându-i atenția spre blugii lui.

Cămașa îi ascundea betelia pantalonilor, dar ea își dădea seama că blugii erau mult lăsați, pe șoldurile lui înguste. În ciuda faptului că ar fi vrut să vadă mai multe, ea își smulse privirea de acolo înainte ca el să se prindă că se holba.

Cat își încrucișă brațele într-o postură defensivă.

- Mi-ar plăcea să știu ce s-a întâmplat azi-noapte.

Hank înălță capul.

- Nimic.

- Serios? Pentru că m-am trezit în sutien și chiloți și îmi amintesc că m-ai sărutat.

Hank oftă și își trecu mâna prin păr înainte să se uite la ea.

- Te-am dus în camera ta, ca să te feresc de necazuri. Tu mi-ai cerut un sărut de noapte bună. Decât să mă cert, te-am sărutat și am plecat. Asta e tot, Cat. Nu ai de ce să-ți faci griji.

Părea rezonabil, dar ea simți că se întâmplase ceva mai mult.

- Mi-ai citit jurnalul?

Sprâncenele lui se ridicară.

- Nu, nu ți-am invadat spațiul personal cât erai inconștientă, Cat. Dar asta chiar îmi confirmă ce crezi despre mine.

- Pot să-mi dau seama că ascunzi ceva, așa că nu pot să nu mă întreb. Ea se apropie de el și îl împunse în piept

cu degetul arătător. De ce credeai că aş avea necazuri? Din câte îmi amintesc, mă distrăm.

- Te distrain? Te distrain!

Pe gâtul lui Hank apăru o pată roşie. Ochii lui albaştri ca marea se întunecară ca nişte nori de furtună în timp ce vorbea.

- Deci tu ca obiect de pariu între doi ticăloşi care voiau să vadă care te duce în patul lui primul se cheamă distracţie?

- Eşti nebun. Revolta îi alungă rămăşiţa durerii de cap. Nu am pariat nimic.

- Tu nu, doar ei doi. Mâna lui zbură prin aer, într-un gest plin de emfază. Ticăloşii ăia au pariat la toaletă pe tine şi apoi, doar câteva minute mai târziu, tu beai tărie cu ei. N-am vrut să fac o scenă, aşa că am aşteptat prima ocazie ca să te iau de lângă ei.

El îşi încrucişă braţele puternice pe piept. Cat încă procesa informaţiile când el continuă:

- Cu plăcere, apropo.

Mai devreme în dimineaţa asta, Cat se gândise că nu putea să se simtă mai umilită. Se pare că se înşelase.

Ochii începură să o usture, dar nu avea să lase pe cineva să vadă că plângea. Se holbă spre tavan şi clipi ca să-şi alunge lacrimile.

- Ce s-a întâmplat acum? întrebă Hank, cu ochii mişi.

Ea se uită spre podea, gândindu-se ce să zică.

Adună toate rezervele de mândrie pe care le mai avea şi îi întâlni privirea cu o expresie rece.

- Am fost plătită bani buni ca să fiu folosită ca obiect sexual şi să vând lucruri. Cred că nu mă pot plânge dacă bărbaţii mă văd ca pe un obiect, nu-i aşa? Cat se cuprinse cu braţele, ca într-un cocon protector. Dorm cum mi-am aşternut, ca să zic aşa.

- Asta crezi?

Hank o apucă de braţ şi îşi apropie faţa aşa mult de ea, încât nasurile li se atingeau.

Încordarea din mâna lui călători spre centrul ei.

- Chiar crezi că meriți abuz din partea unor bărbați pentru că firmele îți folosesc imaginea ca să vândă chestii? întrebă el răgușit.

În mod evident, o făcea, altfel nu l-ar fi suportat pe Justin atâta vreme.

- Alegerile mele au consecințe, iar asta este una dintre ele. „Probabil nu ultima sau cea mai proastă.“ De la prima copertă pe care am apărut, am fost în atenția bărbaților, dar toți erau niște prefăcuți sau ticăloși.

El îi dădu drumul brusc și făcu un pas în spate.

- Știi că asta nu e adevărat. Compasiunea lui Hank dispăru și chipul lui deveni ca de granit. Poate că e pentru că ești atrasă doar de ticăloși.

- Poftim?

Cat reluă în minte ultimele lui remarci și înțelese de ce se simțea dintr-odată ofensat.

- O, așteaptă, nu m-am referit la tine, Hank.

- Știi ceva, nu contează. Du-te să-ți faci bagajul, Cat! Jackson te așteaptă, probabil. Hank se întoarse să plece. Mă duc să-mi termin micul dejun.

- Cu Amy?

Hank se opri și se întoarse spre ea.

- Dacă mai e acolo, da.

- Ea e motivul pentru care nu ai rămas cu mine aseară?

Cat își țină răsuflarea, surprinsă și ea de întrebarea îndrăzneată. Privirea lui se îndreptă spre coridor în timp ce formula un răspuns.

- Nu, zise el.

Cat simți că o cuprindea un optimism neașteptat, până când el se uită la ea cu ochii mijiți și vorbi din nou:

- Tu ești motivul pentru care n-am rămas.

- Ce înseamnă asta?

Ea se încruntă, aproape întinzându-se după brațul lui.

- Descoperă singură, bombăni Hank înainte să plece fără să se uite în urmă.

capitolul 5

Mamă,

L-am respins pe Hank anul trecut; el m-a respins noaptea trecută. Acum, suntem chit, așa e? Să nu crezi că nu văd cum clatini din cap spre mine pentru că am ținut scorul. Sper ca noaptea trecută să mă fi comportat pentru ultima oară jenant în preajma acestui bărbat. Ce are el de mă face să fiu așa irațională?

Orice s-ar întâmpla în continuare, trebuie să-mi țin capul sus, așa cum se așteaptă tata să fac mereu. El e atât de diferit de tine în privința asta. Tu nu ai ezitat niciodată să îți arăți orice emoție. Cât de eliberator trebuie să fie!

Hank se frecă pe față cu ambele palme în timp ce mergea afară. De fiecare dată când interacționa cu Cat, ea îl stârnea – și în sensul bun, și în sensul rău – și îl lăsa agitat și confuz.

Jackson era normal. David gândea limpede. Ce naiba se întâmplase de ieșise Cat așa năucitoare? Și, la naiba, cum putea să iubească și să urască propria reacție haotică la genul ei de nebunie?

Chiar și acum, el aproape că s-ar fi întors să alerge după ea, în ciuda faptului că știa că ea s-ar răsuci și ar pleca. Își alungă frustrarea și i se alătură lui Amy, care rămăsese așezată, sorbindu-și cafeaua.

Spre deosebire de Cat, Amy îl întâmpină cu un zâmbet deschis. Noaptea trecută el fusese bucuros să dovedească faptul că nu o respinsese în favoarea unei alte femei. Mai mult, Amy nu-l bătuse la cap cu întrebări enervante despre ce se întâmplase între el și Cat. Pur și simplu, se bucuraseră de încă o oră de flirt până să se retragă la culcare, iar Hank o condusesse până în camera ei și o sărutase de noapte bună.

Amy cea prietenoasă nu juca tot felul de jocuri. Dar ea nu îi făcea inima să îi bată iute în piept, nu-l făcea

să se bâlbâie și nici nu îi inspira fantezii deocheate. Să o sărute fusese cu siguranță plăcut, dar sărutul nu avea să îi rămână întipărit în minte preț de luni sau ani buni. De asta nici nu acceptase invitația în camera ei.

Poate că el era la fel de distrus precum Cat, care nu părea să se poată hotărî dacă să flirteze cu el sau să îl respingă.

Dar, spre deosebire de Cat, el nu intenționa să-și trăiască viața la mila propriei nebunii.

Instinctul îi spunea că atitudinea distantă și uneori mușcătoare a lui Cat era o fațadă protectoare – dar nu avea idee care îi era scopul. Cu toate astea, în lupta dintre instinct și experiență, el ar fi idiot să nu țină seama de respingerea ei din trecut.

– Feribotul meu pleacă în curând, zise Amy. Trebuie să termin de făcut bagajul.

– OK, zise el și aruncă șervetul pe masă, ridicându-se și trăgându-i și ei scaunul. Mi-a făcut plăcere să te cunosc!

– Poate că ne-am putea vedea la New York sau Connecticut? întrebă ea plină de speranță.

– Poate. „Spune da“, se gândi Hank înainte să-i ofere un răspuns dezamăgitor. Din nefericire nu dispun de prea mult timp liber. Nu e o scuză, ci doar adevărul.

– Ei bine, dacă găsești timp, ai numărul meu de telefon.

Zâmbetul ei dulce nu îl atrăgea, ceea ce îl tulbura foarte tare.

– Mulțumesc, Amy, zise el și o sărută pe obraz. Să ai grijă cum conduci!

În timp ce ea se îndepărta, el se așeză să termine de mâncat și să se bucure de o a doua cană de cafea. Lumina soarelui se revărsa pe verandă și îi încălzea umerii, reducând tensiunea din corpul lui. El își întinse picioarele lungi și mai luă o îmbucătură din cornul său.

Spre deosebire de ceilalți oaspeți, el nu se grăbea să-și încheie minivacanța.

De nicăieri, Vivi apăru lângă el.

- Jur că mi-aș uita și capul dacă nu mi-ar fi prins de umeri! exclamă ea și își luă geanta de pe scaunul de pe care se ridicase mai devreme. De ce stai aici singur?

- N-am terminat de mâncat. Vivi se grăbi să se uite spre verandă înainte să tragă un scaun lângă el. Am văzut-o pe Amy în hol. Voi doi v-ați făcut planuri să vă mai vedeți?

- Ești insistentă, femeie.

Hank zâmbi și scutură din cap.

- Printre altele. Vivi își dădu o parte din părul mereu încurcat peste umăr și se uită direct la el. Ochii ei limpezi, violeți îi scrutară chipul. Promite-mi un lucru, Hank! Nu face alegerea corectă din motive greșite.

„Ce naiba vrea să spună?” Pe chip trebuie să i se fi reflectat confuzia, pentru că Vivi își dădu ochii peste cap.

- Să nu te mulțumești cu puțin, Hank. Să nu îndrăznești să te mulțumești cu o dragoste fără pasiune. Nu e cinstit față de tine sau față de altcineva.

Ea încuviință hotărât din cap înainte să îi strângă mâna și să plece. El chicoti, pentru că ea arăta ca un copil care credea că tocmai îi împărtășise un mare secret.

Sigur că pasiunea conta, dar, pe termen lung, poate că loialitatea, considerația și bunătatea contau mai mult. Viața era grea. Pasiunea, chiar dacă palpitantă, nu ardea întotdeauna așa luminos în fața unor obstacole adevărate.

Hank se încordă la imaginea debusolată a lui Cat de mai devreme. Probabil nu ar fi trebuit să plece așa furios mai devreme și să o lase în hol. Dacă ar fi mai deștept, ar profita de acele momente când ea avea armura crăpată ca să încerce să o dea laoparte și să găsească răspunsurile pe care le dorea.

Dar, până la urmă, prefera să afle de secretele ei pentru că ea voia să i le împărtășească. Păcat că probabilitatea ca ea să se confeseze - lui sau oricui - părea egală cu șansele ca el să pășească vreodată pe Lună.

Mai luă o înghițitură de cafea, ca ultima bucată de corn să alunece mai bine pe gât. Gustul amarului se potrivea cu starea lui de spirit. Chelnerii se grăbeau în toate direcțiile, golind mese și servind clienții. Observă și alți bărbați de vârsta lui – soți și tați care păreau relaxați și fără griji.

Hank încercă să se imagineze cu un copil pe genunchi, un zâmbet din partea soției și bani din belșug, apoi chicoti și spălă invidia cu mai multă cafea.

Viața lui fusese deraiată de pe șine când tatăl lui murise în urma unui infarct la scurt timp după ce Hank terminase liceul. Hank renunțase la planurile de colegiu și își luase un job în construcție ca să o ajute pe mama lui să aibă grijă de fete și să își poată păstra casa.

Nu era supărat din pricina situației sale, dar uneori își dorea să fi avut libertatea de a-și urma visurile – personale și profesionale. Ca până la urmă să poată renunța la construcții și să își deschidă un magazin de design de mobilă, să se însoare și să aibă copii. Poate că, într-o bună zi, avea să se poată întoarce pe insula asta în vacanță cu familia lui.

Deocamdată, se mulțumea cu surorile sale și cu tânărul lui nepot.

După ce își termină micul dejun, Hank se ridică fără tragere de inimă.

Pe drumul spre camera lui se întâlnește cu Jackson și Cat, care așteptau în hol taxiul care să-i ducă în port.

Cat părea să-și fi revenit după momentul scurt de lipsă de încredere în ea însăși. Hank simți că îl cuprinde o stare plăcută, care îl irită. Cum putea să fie atras de ea chiar și atunci când îl enerva?

– Hei, prietene, zise Jackson și își îndesă telefonul în buzunar. Ne vedem mâine la casa lui Caine la 7.00, OK?

Hank își smulse privirea de la fusta scandalos de scurtă a lui Cat – de parcă ar fi avut cineva nevoie

de un îndemn suplimentar ca să îi aprecieze picioarele incredibil de lungi.

Observă trei geamantane de designer la picioarele ei. Cam multe bagaje pentru o călătorie de două zile. Își acoperi gura, înăbușind un comentariu.

Ea se încruntă.

- Nu știi niciodată în ce toane o să fii sau dacă se schimbă vremea.

Cat se îndreptă de spate și își încrucișă brațele.

Era așa defensivă cu toți bărbații sau rezerva comportamentul ăsta pentru el?

- Nu îmi datorezi nici o explicație, răspuse el într-o doară, tachinând-o cu un zâmbet leneș.

- Haide, Cat! A venit taxiul.

Jackson îi făcu semn de rămas-bun lui Hank, trăgând bagajele după el spre ușă. Cat își puse geanta mică pe umăr, părând să se clatine pe tocurile înalte, în timp ce se apleca pentru a se ocupa și de celelalte bagaje.

- Ai nevoie de ajutor? întrebă Hank în timp ce se uita la Cat, care ezita.

El nu mai cunoscuse niciodată o femeie așa decisă să refuze ajutorul oricui.

Ea păru surprinsă.

- Sigur, ar fi drăguț.

Hank ridică bagajul cel mai mare.

- Ce ai aici? Nicovale?

- E motivul pentru care are roți, Hank. Ea ridică mânerul retractabil al genții și se îndreptă spre ușă, aruncând o privire seducătoare peste umăr. Cred că va trebui să-ți dai seama singur.

După ce îi aruncă aceste cuvinte în față, ieși.

El o urmă, încercând fără succes să nu se uite la legănatul hipnotic al soldurilor ei. Ea era o vrăjitoare - una sexy și periculoasă. Și se părea că o parte stranie din el se bucura să fie victima acestei anume magii negre.

Patru ore mai târziu, Hank opri camioneta Ford F-250 pe aleea din fața casei mici în stil colonial olandez pe care o împărțea cu mama lui și cu sora mai mică, Jenny, în Norwalk, Connecticut. Stătea pe locul șoferului, furând un moment în plus de pace înainte să intre ca să se confrunte cu orice fel de probleme îl așteptau acolo. Portiera mașinii scârțâi când Jenny apăru pe ușa din spate a casei și alergă spre camioneta lui.

- Ai ajuns acasă în sfârșit! Ea își prinsese părul auriu într-o coadă de cal, arătând tot ca un copil, deși împlinise de curând 20 de ani. Diferența de unsprezece ani dintre ei îl făcea uneori să se simtă antic. Sunt epuizată, dar tot trebuie să învăț pentru examen.

Hank privea eforturile ei de a obține o diplomă în contabilitate cu un amestec de mândrie și invidie. Datorită sacrificiilor lui, toate surorile sale urmau să aibă diplome. Celelalte trei terminaseră deja studiile și lucrau ca asistentă medicală, profesoară și secretară.

Crescând patru surori, ajunsese să creadă că ar fi un tată bun. Să aibă grijă de un copil trebuia să fie mai ușor decât să se descurce cu patru fete adolescente.

Un copil nu ar bloca baia și nu ar țipa la el pentru că alt bărbat făcuse naiba știe ce.

Și spera să aibă și câțiva fii, pentru ca femeile din viața lui să nu îl copleșească mereu numeric.

- Poți, te rog, să-mi dai cheile, ca să mă duc la bibliotecă? întrebă Jenny.

- Stai așa, unde e Meghan?

El trânti portiera din spate după ce își scoase bagajul. O apucă pe Jenny pe după umeri și o sărută pe creștet. Am crezut că o să stea cu tine weekendul ăsta, ca să te ajute să ai grijă de mama.

Jenny merse alături de el înapoi în casă, unde rucsacul ei era pregătit, lângă ușa.

- Meg a tăiat-o pe la 11.00. I-am dat mamei de mâncare și am pus-o în pat, zise Jenny cu o grimasă. A părut agitată cât ai fost plecat, dar nu a întrebat de tine.

Mama lui fusese diagnosticată cu Alzheimer timpuriu cu șapte ani în urmă, la vârsta de 52 de ani. Acum, în ultimele faze ale bolii, comunicarea devenise foarte dificilă când avea chef să vorbească – ceea ce nu se mai întâmpla prea des.

Hank trase ușor de coada de cal a lui Jenny.

– Aș fi venit un pic mai repede dacă aș fi știut că Meg avea de gând să o șteargă înainte de prânz.

– E OK, zise Jenny și îi oferi un zâmbet larg. Cum a fost?

– Minunat. Hank zâmbi și aruncă geanta pe masa din bucătărie, revăzând în gând momentele cele mai frumoase de la nuntă, care includeau și sărutul cu Cat și mărturisirea. A fost bine că am reușit să plec.

Jenny își plecă privirea.

– Probabil te-ai săturat să ai grijă de mama și de mine, nu-i așa?

– Nu, zise și se încruntă. Sigur, renunțase la multe pentru familia sa, dar se mândrea și cu faptul că era responsabil, că era apreciat și iubit. Aș face totul din nou dacă ar trebui să aleg.

– Poate că a venit momentul să ne gândim la opțiuni pentru mama, cum ar fi un cămin, zise Jenny în timp ce își freca o încheietură.

Având în vedere vârsta ei, Jenny aproape că nu-și amintea de femeia curajoasă și frumoasă care își crescuse copiii cu mână fermă și inimă iubitoare.

Mama lui stabilise standarde ridicate pentru comportamentul lor, și franchețea ei făcea ca el să înțeleagă ușor ce voia și de ce avea nevoie și să rezolve. Dar, chiar și cu o viață de amintiri, în fiecare lună devenea tot mai greu să își amintească felul în care fusese mama lui pe vremuri, spre deosebire de cum era acum.

– Nu pot să o pun pe mama într-un cămin plin de străini. În afară de asta, abia am terminat de plătit ipoteca la casă. N-am chef să încep cu plăți către un cămin.

Am angajat-o pe Helen să ne ajute. Noi doi și surorile noastre putem să ne descurcăm cu restul.

- Nu dau bir cu fugiții, Hank. Dar văd cât de trist devii când te uiți la ea.

- Nu-ți face griji! Se părea că nu își ascundea durerea la fel de bine pe cât crezuse. Sunt mai rezistent decât par.

- Sigur că ești.

Ea îl îmbrățișă.

El savură căldura dintre ei înainte să se tragă înapoi.

- Stai așa!

El traversă camera de zi spre dormitorul mare. Mâna îi ezită pe mânerul ușii, care, asemenea celorlalte mânere de uși din casă, era acoperit cu o husă de siguranță pentru copii - una dintre numeroasele precauții ca să o țină pe mama sa în siguranță, să nu se rănească. Deschise ușa încetisor, rugându-se să o găsească adormită.

Prin lumina slabă văzu patul de spital închiriat. Corpul fragil al mamei sale părea aproape ca al unui copil, cum stătea deasupra păturii pe care o cususe ea cu decenii în urmă.

Să locuiască împreună cu ea și să vadă cum mintea și corpul i se degradau încet îi frângeau inima. Era foarte rău să o piardă așa, pe bucăți - mult mai insuportabil decât infarctul tatălui său. Măcar părea să doarmă, ceea ce însemna că urma să aibă câteva ore liniștite doar pentru el. Închise ușa și se întoarse în bucătărie, la Jenny. Își puse monitorul de bebe la cingătoare.

- Te duci în atelier, să termini masa la care lucrezi?

- Da.

Deschise ușa de plasă și ieși. Jenny își luă rucsacul și îl urmă.

Corpul îi fu cuprins de un sentiment de calm în timp ce traversă curtea și descurcă ușa de la garajul pe care îl transformase într-un atelier de tâmplărie. Cumpăraseră un fierăstrău de masă și un fierăstrău circular cu ani în urmă și adăugaseră încet și alte unelte, dălți și rindele, sporindu-și colecția de scule.

La slujba lui de zi cu zi, instala dulapuri și dulapuri încastrate în bucătăriile oamenilor și în camere de zi. Dar în locul ăsta el visa. Aici, creațiile lui artistice săreau din pagini și prindeau viață.

Munca asta îi hrănea sufletul.

Astăzi, voia să termine acea masă pe care o crease ca dar de nuntă pentru David și Vivi.

- Ce părere ai? întrebă el în timp ce decidea că era nevoie de un strat final de rășină.

- Îmi place cum cele trei picioare curbate de la baza pedestalului se adună la ambele capete. Nu e nici prea feminină, nici prea masculină. Jenny își înclină capul într-o parte. Mărimea perfectă pentru o lampă.

Hank se bucura cu pasiune de fiecare aspect al designului de mobilă și al procesului de construcție. Nici măcar să măsoare totul la milimetru nu îl enerva. Ori de câte ori avea ceva bani în plus, cumpăra lemn de tran-dafir și alte esențe de lemn nobil ca să le încorporeze în proiectele sale.

- Mulțumesc, zise el zâmbind, mulțumit de laudele ei.

- Deci nu vreau să te zoresh, dar poți să-mi dai cheile?

Hank îi aruncă iute cheile și o urmă pe alee.

Ea se duse la camionetă, cu rucsacul lovindu-se de coapsă.

- Nu vin la cină. Ne vedem pe la 20.00!

Jenny arăta ridicol așezată la volanul camionetei uriașe, la fel ca atunci când o învățase să conducă, dar el știa că era în siguranță în bătrânul tanc. Flutură din mână spre ea și se întoarse în atelier.

Apucă șmirghelul și netezi cu blândețe părțile cu asperități înainte să aplice rășina. După ce termină, șterse întreaga piesă cu o cârpă curată. Folosi o perie curată și aplică generos încă un strat de rășină, în mod deliberat în secțiuni mici, ștergând excesul cu o cârpă. Din când în când, o verifica pe mama lui prin monitor.

În perioadele astea de liniște, gândurile îi umblau. Își reaminti imagini cu Cat în camera de hotel, flirtând

cu el îmbrăcată doar în sutien și chiloți. Era posibil să regrete că-l refuzase anul trecut? Oare, la fel ca el, pierduse mai mult de doar o noapte întrebându-se ce s-ar fi putut întâmpla dacă ea i-ar fi acordat o șansă?

Dar apoi realitatea îi zdrobi visurile ca un buldozer.

Nu și-o putea imagina fiind fericită cu burgeri și bere în curtea din spate, la fel cum nu se putea vedea pe sine amestecându-se printre cei bogați și faimoși. Sincer, partea aceea din viața ei nu îl atrăgea deloc. Probabil ea îi făcuse într-adevăr un serviciu, dar el ar fi preferat șansa de a descoperi asta singur.

Făcu un pas în spate ca să-și admire munca. După ce se șterse pe mâini, el stinse luminile și încuie ușile.

Deocamdată, visul său de a intra în afaceri avea să rămână doar un vis.

Hank se spală pe mâini în bucătărie, înainte să se prăbușească pe canapea ca să se uite la un meci al celor de la Yankees. Ațipi până când mama lui intră în încăpere, cu cadrul ei. Se opri și se uită la televizor, clipind confuză.

Lumina de la televizor îi lumina silueta subțire, așa fragilă, că o adiere ar fi putut să o dărâme. Hank nu observa decât arareori schimbările ei fizice. Dar, pentru că fusese plecat timp de 36 de ore, dintr-odată atenția îi fu atrasă de aceste schimbări.

Deși nu avea încă 60 de ani, ea arăta de cel puțin 70. Obrajii îi atârnav pe maxilarul slab. Ochii verzi care odinioară dansau și sclipeau cu umor acum păreau goi și pierduți. Părul ei blond, platinat, acum se subțiasse și se transformase într-o culoare alb-argintie.

În doar câțiva ani, ea se schimbase complet. Chiar și pielea îi devenise cenușie, probabil ca rezultat al medicamentelor zilnice.

El vorbi pe un ton șoptit, ca să nu o sperie.

- Hei, mamă! M-am întors.

Hank se ridică de pe canapea, cu mâinile întinse, apropiindu-se de ea cu calm.

- Haide și stai jos!

Ea părea bănuitoare, dar îi luă mâna și îi permise să o conducă la canapea. După ce o așeză, el se așeză pe măsuta de cafea și-i luă mâinile între ale lui.

- Ți-e foame? continuă el să vorbească încet. Pot să-ți fac ceva de mâncare?

- Rick? întrebă ea.

Rick era numele tatălui lor - un bărbat care era mort de aproape treisprezece ani. Confuzia dura, deși Hank știa că ea nu avea habar ce spunea.

Dar nu se putea abține. Să nu fie recunoscut de propria mamă îl dezechilibra de fiecare dată. Ea fusese persoana care-l iubise cel mai mult în viața sa. Cum putea acum să nu-l mai cunoască?

- El nu e aici, mamă. Îi susțin privirea, dar își dădu seama că ea nu procesa informația.

Lasă-mă să-ți fac o ceașcă de ceai, bine? Stai acolo și așteaptă!

Hank se grăbi spre bucătărie și puse la microunde două cești de Earl Grey decofeinizat. Cât acesta se răcea, puse Fleetwood Mac - preferații ei - pe Spotify și fredonă melodia *Dreams* în timp ce adăuga zahăr și lapte în ceștile de ceai. Întorcându-se în camera de zi, se așeză din nou pe măsuta de cafea și îi întinse o ceașcă.

Mama lui o ținu cu o mână, adulmecând-o înainte de a-și băga degetul arătător în băutură. Îl scoase și îl linse, apoi repetă gestul. Hank îi opri a treia încercare și duse ceașca la buze bând, arătându-i mișcarea de două ori înainte ca ea să-l imite.

În timp ce ea bea, el îi povesti despre evenimentele din weekend. Vorbi despre Vivi și David, descrise cupola hotelului cu acoperiș roșu și priveliștea spre ocean și îi povesti despre fetele frumoase.

Ea îl ascultă mai mult din obișnuință decât din orice altceva. Hank nu putea fi sigur de cât de mult înțelegea sau dacă recunoștea măcar în vreun moment al conversației că el era fiul ei. Spera doar că faptul

că îi vorbea ca și cum lucrurile ar fi fost normale ajuta să o mențină cumva conectată.

În timp ce stătea cu propriile gânduri despre weekend, râse în sine sa. Timpul petrecut luând în considerație o relație cu Amy, Cat sau orice femeie era o risipă de energie. El nu avea nici timpul liber și nici bani pentru a se întâlni cu cineva, cu atât mai puțin cu cineva precum Cat.

Nu avea nici măcar intimitate.

Cu mama lui și Jenny, aveau să treacă ani buni până când ar putea savura cu adevărat gustul real al libertății.

Tusea înăbușită a mamei sale îl smulse din gânduri. Își feri privirea, înghițind nodul din gât de rușine pentru că visase cu ochii deschiși la mica ușurare pe care ar simți-o cu prețul vieții mamei sale.

„La naiba!”

capitolul 6

Mamă,

Menopauză la 28 de ani. Chiar și tu ai mai avut câțiva ani înainte de acea lovitură, ca să nu mai vorbim că aveai și trei copii.

Îmi tot spun că ar putea fi mai rău – nu e fatal. Dar se simte ca un defect fatal. Ascunderea tuturor imperfecțiunilor mele mă obosește, dar ce alternativă am? Imaginea este totul în meseria mea.

Fără imaginea mea, sunt un nimeni.

Cat își scoase căștile, azvârli corespondența pe blatul din bucătărie și își turnă un pahar mare de apă. Doamne, ura să alerge, mai ales într-o dimineață toridă de vară în oraș. Din păcate, la vârsta ei, trebuia să muncească de două ori mai mult dacă voia să facă față concurenței.

Bineînțeles, după recenta consultație la endocrinologie, unde i se confirmase insuficiența ovariană prematură, o enerva să-și mențină în formă așa-zisul ei „corp perfect”.

În lipsa unor intervenții semnificative, a unor ovule donate și a foarte mult noroc, abdomenul ei neted nu avea să se umfle niciodată de la o sarcină – pielea ei nu urma să fie plină de vergeturi.

„Nu te mai gândi.”

Își permisesese o zi întreagă de plâns din cauza sorții ei nefericite: risc crescut de osteoporoză și boli de inimă; eventuala cădere a părului și a dinților; deciziile care trebuiau luate în privința argumentelor pro și contra terapiei hormonale; ca să nu mai vorbim despre bufeuri, uscăciune și alte simptome pe care urma să le experimenteze probabil mai devreme sau mai târziu.

Bineînțeles, avea încă nevoie de timp pentru a plânge sarcina de care nu avea să se bucure niciodată și copii pe care nu avea să îi nască niciodată. Era timpul să renunțe la a visa la maternitate. Era timpul să investigheze și să înțeleagă celelalte opțiuni, cum ar fi adopția și ideea unei mame surrogat. Doar așa se simțea în stare să împărtășească acest diagnostic familiei ei și să facă față oricărui fel de respingere din partea bărbaților. Până atunci, avea să se descurce.

Și, până când putea să se gândească la asta și să se descurce în același timp, avea să împingă problemele deoparte.

Trântindu-se pe un taburet, sorbi băutura în timp ce sorta facturile, corespondența nedorită și revistele. Orice îi lua gândurile de la acea problemă era bun. În timp ce răsfoia *Elle*, studie ceea ce probabil avea să fie ultima ei reclamă la Estée Lauder.

Își frecă degetul arătător peste pliul de pe frunte pentru a-și alunga încruntarea exact când îi sună telefonul. Numărul agentei ei apăru pe ecran. Poate că Lauder îi oferise un alt contract până la urmă.

- Hei, Elise, te rog spune-mi că ai vești bune.

- Din păcate, nu. Lauder a ales-o pe Kendall Jenner. Ea continuă, după o scurtă pauză: Așa cum am discutat, cerințele pentru modele se schimbă. Încă mai ai munca de *couture* pentru a te menține ocupată o vreme, dar s-ar putea să trebuiască să începi să te orientezi spre direcții noi înainte de a ieși din jocul reclamelor tipărite din cauza vârstei.

Avea 28 de ani și deja era considerată bătrână. Bineînțeles, corpul ei îmbătrânea mai repede, era clar. Nici simptomele care urmau să apară în curând nu aveau să o ajute. La urma urmei, părul subțire, pielea uscată și transpirația nu dădeau niciodată bine în poze.

- Ai vreo sugestie? întrebă Cat și dădu pe gât mai multă apă.

- Ei bine, având în vedere recenta lovitură dată de Kendall, poate ar trebui să te gândești la reality-show-uri TV. Agenția noastră a fost contactată pentru a face un casting pentru gazda unei noi emisiuni de modă. Sau ce-ar fi să participi la *Burlăcița*? Această emisiune ar plăti, probabil, bine pentru o burlăciță celebră.

- O, nu! Cariera lui Cat avea nevoie de o vestă de salvare, dar pierderea absolută a intimității, ca să nu mai vorbim despre montajele proaste pe care le văzuse, făcea show-urile TV să fie o idee foarte proastă. Riscurile ca ei să descopere și să dea publicității starea ei de sănătate nu meritau faima sau banii și nici publicitatea.

Și o parte din Cat - o parte nouă, în creștere - dorea să iasă din lumina reflectoarelor. Își dorea o viață și o reputație clădite pe altceva decât frumusețea ei.

- Televiziunea ți-ar crește foarte mult profilul și relevanța. O scurtă perioadă la TV te-ar putea ajuta să-ți asiguri un alt contract de cosmetice sau apariții ca invitat la o altă emisiune.

- Asta nu face decât să amâne inevitabilul.

Ea decise să o îndrume pur și simplu pe Elise în direcții noi, fără să-i spună motivele.

- Cred că este timpul să ne gândim la ceva durabil și stabil, ceva nou și provocator. Sunt obosită să tot alerg mereu după contracte, zise ea, copleșită de un sentiment de urgență.

- Ce zici de un contract de licență?

Huh. Asta ar putea fi interesant.

- Cum funcționează asta?

- Ei bine, tot necesită ceva insistență, dar în mod obișnuit primești o sumă în avans, plus o plată anuală internă și internațională pentru produsele afiliate.

- Sună interesant. Ar trebui să mă gândesc puțin la ce produse mă interesează.

- Îmbrăcămintea și cosmeticele s-ar potrivi. Ai avea o bază de fani pe care să-i atragi.

- Prea comune. Și aș fi în continuare în competiție cu toate celelalte modele, actrițe și celebrități care vând aceste tipuri de produse. Produse care nu o interesau. Gândul de a continua să promoveze frumusețea ca virtute avea un gust amar. Aș prefera să fac ceva complet neașteptat și diferit, cum e imperiul de mobilă al lui Kathy Ireland.

- Ea a început cu șosete.

Cat se încruntă. Șosetele nu sunau atractiv.

- Oricum ar fi, aș vrea să mă asociez cu ceva unic, de lux, și nu ușor de copiat. În acest fel, ar fi mai puțină concurență încă de la început.

Elise chicoti.

- Ești adorabilă, Cat. Întotdeauna te întinzi după luna de pe cer.

- Nu vei ajunge niciodată acolo dacă nici măcar nu încerci, zise Cat și ridică din umeri, de parcă Elise ar fi putut să o vadă. Poate ceva legat de *lifestyle* sau produse de călătorie.

- Serios? Este important să nu-ți afectezi brandul sau să faci ceva prea riscant. Cel mai rău lucru pe care l-ai putea face este să te asociezi cu ceva care dă greș. Dacă

se întâmplă, numele și imaginea ta își pierd credibilitatea și valoarea de piață.

- Cred că am un discernământ bun.

Lipsa de încredere a agentei ei în ea, în capacitatea ei de luare a deciziilor, îi reîntări toate îndoielile de sine. Nu că ar fi lăsat să se vadă asta. La fel cum respingerea tatălui ei o împinsese înainte, lipsa de încredere a agentei o făcu pe Cat să jure că avea să ajungă să atingă luna, cel puțin metaforic.

Dacă nu putea face copii, avea să găsească o altă cale de a lăsa o moștenire. Și să le dovedească tuturor că se înșelau avea să îi facă victoria mai dulce.

- Lasă-mă să fac niște cercetări, zise Elise. O să văd cine caută talente.

- Bine, vorbim în curând.

Cat puse telefonul jos, hotărâtă să vină și ea cu câteva idei.

Simțindu-se puțin optimistă cu privire la noi posibilități, puse deoparte revista *Elle* și continuă să se ocupe de corespondența rămasă.

Se încruntă când descoperi un plic scris de mână, de culoarea fildeşului, fără adresă de retur. Arăta asemănător cu unul pe care îl primise luna trecută, cu excepția faptului că ștampila poștală era din SoHo, în loc de Chelsea.

Mușcându-și buza, desfăcu și citi bilețelul, care era scris cu litere de tipar.

Catalina,

Nu trece o zi fără să te visex. Deocamdată, mă mulțumesc cu fantezii nesfârșite, dar într-o zi îți vei da seama că sunt singurul pentru tine.

Deși nu era tocmai amenințătoare, scrisoarea o tulbura totuși.

Faptul că i se făceau propuneri prin Twitter și Instagram și că, ocazional, era acostată la restaurant

părea relativ inofensiv. Dar acest mesaj fără nume, fără chip, straniu de personal o îngrijora.

Primul ei instinct fu să îl suspecteze pe Justin. Dar, din nou, formularea nu-i stătea în fire, și se îndoia că s-ar fi mulțumit cu o asemenea abordare pasivă. Dacă ar fi vrut să încalce ordinul de restricție, ar fi făcut-o și ar fi apărut pentru a dovedi că nimeni nu-l putea controla.

Dar, dacă nu era Justin, atunci cine? Își cumpărase apartamentul ăsta pentru intimitate. Poate că era totuși Justin. El avea banii și contactele pentru a o găsi.

Reciti biletul, căutând indicii. Scrisul nu dezvăluia nimic, dar cartonul scump indica faptul că persoana avea bani și gusturi bune – ca Justin. Adulmecă pagina, dar aceasta nu avea nici o aromă perceptibilă.

Experiențele anterioare cu fanii ciudați îi dovediseră că poliția nu intervenea în lipsa unei amenințări reale. Nu avea rost să-i deranjeze pe polițiști. Misivele de amor nu erau amenințări. Și faptul că-l suspecta pe Justin era departe de a însemna că avea și dovezi de oferit.

Oftă și așază scrisoarea și plicul într-un sertar al biroului, deasupra celei pe care o primise luna trecută. Dintr-un motiv oarecare, se hotărâse să le păstreze ca probe. Nu era foarte sigură pentru ce.

Îi sună telefonul, alungându-i gândurile de la admiratorul ei tulburător.

Zâmbi când fotografia lui Vivi apăru pe ecran.

– Bine ai venit acasă, Vivi! Cum a fost luna de miere?

– Absolut minunată.

Oftatul lui Vivi spunea multe.

– Când v-ați întors?

– Ieri după-amiază, dar sunt total confuză în privința timpului.

– Știu prea bine ce face decalajul de fus orar. Nu atât de mult în ultima vreme, dar orișicât. Deci spune-mi totul despre cum a fost. Așteaptă – sari peste detaliile intime. Nu vreau să... să aflu despre viața sexuală a fratelui meu.

Cat auzi râsul blând al lui Vivi prin telefon.

- Poți să vii la mine? întrebă Vivi. David s-a dus la birou pentru a se pune la punct pentru luni, așa că sunt singură și plictisită.

- Dă-mi treizeci de minute să fac un duș și să mă îmbrac.

- Perfect.

Când Cat termină să se șteargă, se înfășură în prosopul pufos și se duse spre dulapul ei, apoi se încruntă. În ciuda eforturilor depuse, încă nu reușise să își organizeze toate hainele și accesoriile. Stivuisse cutii cu haine și pantofi de alt sezon până și în camera de oaspeți. Chiar și așa, părți din garderoba ei practic se răsturnau peste ea ori de câte ori deschidea ușa vreunui dulap.

Trecu cu degetul peste topurile ei de vară. Neștiind ce o aștepta în acea zi, alege o bluză Donna Karan turcoaz și o asortă cu pantaloni scurți de in alb. Vivi și David locuiau la două străzi distanță, pe East 76th, așa că optă pentru sandale cu tocuri înalte, albe. Dacă se decideau să meargă în altă parte, aveau să ia un taxi.

O oră mai târziu, Cat stătea la barul din bucătăria lui David și Vivi, terminându-și băutura dietetică în timp ce se uita la ultimul set de fotografii din luna de miere, pe laptopul lui Vivi.

- Nu glumesc, V, fotografiile tale sunt din ce în ce mai bune. Unele dintre aceste poze sunt incredibile.

Cat se uită încă o clipă la acoperișurile roșii din Florența.

- Nu sunt Peter Lik, făcu Vivi.

- Întotdeauna îți subestimezi talentul. Serios! Ar trebui să te gândești să începi o afacere cu fotografii - sau cel puțin în timpul verii. Cat dădu laptopul laoparte și se întoarse spre Vivi.

Ce zici de portrete? Oamenii plătesc mulți bani pentru portrete, mai ales proaspeții părinți. Și apoi există o mulțime de ocazii pentru portrete în Manhattan.

- Poate într-o bună zi, zise Vivi și ridică din umeri. Deocamdată, sunt mulțumită cu hobby-ul meu. Sunt prea ocupată în timpul anului școlar ca să fac ceva suplimentar și aș prefera să-mi petrec timpul liber cu David.

Cat ridică dintr-o sprânceană.

- Uneori încă mi se pare bizar că voi doi ați ajuns să fiți împreună. Dar totul s-a rezolvat mai bine decât mi-am imaginat vreodată.

- Este mai bine decât mi-am imaginat chiar și eu, ceea ce este de necrezut! Vivi râse și închise laptopul. Și tu ce părere ai? Ești gata să începi să ieși din nou la întâlniri?

- Deloc, așa că încetează!

Cat se gândi să-i spună de diagnosticul ei, acum că nunta lui Vivi trecuse. Dar prietena ei încă savura luna de miere. Veștile lui Cat puteau aștepta încă o săptămână... sau mai mult.

- De ce nu?

Vivi luă o îmbucătură uriașă din cornul ei umplut cu ciocolată, ignorând complet cererea lui Cat.

- Vrei să spui în afară de gusturile mele groaznice în materie de bărbați? Cat scânci gândindu-se cum trecuse cu vederea semnele de avertizare cu Justin - cum acceptase abuzul lui verbal atât de mult timp. Asta spunea ceva despre stima ei de sine. Am o carieră solicitantă.

- Acum, încetează tu, ripostă Vivi sorbind din priviri prăjiturile rămase. Tu nu ești singura femeie din lume care s-a îndrăgostit de un tip rău. Justin era arătos și te-a urmărit prin toată lumea. Înțeleg de ce atitudinea lui posesivă te-a putut atrage la început. Dar a trecut aproape un an de când s-a terminat. Nu renunța la iubire și nici nu pretinde că nu poți avea și o carieră, și dragoste. E o prostie.

- Să fim brutal de sincere, V. Nu mă pricep la relații. Cat își înclină capul. Devenise cinică odată cu înaintarea în vârstă. În lumea ei, majoritatea oamenilor își vedeau doar de propria persoană. Undeva, pe parcurs, păruse o idee bună să accepte asta și să trăiască după

aceste reguli. În afară familiei mele, cu tine am cea mai lungă relație din viața mea. Uneori, mă întreb cum de mă suporti.

- Despre ce vorbești... Cum te suport?

- Haide, eu nu sunt caldă ca tine. Pot fi înțepătoare și distantă. Cat rămase nedumerită de expresia neîncrezătoare a lui Vivi. Poate că prietena ei se agățase de Cat cea de altădată fără să observe faptul că ea împietrise. Recunoaște. Sunt răsfățată.

- Nu ești răsfățată, zise Vivi și își țuguie buzele. Ei bine, ești un pic răsfățată, dar nu ești egocentrică. M-ai susținut ani buni, când alții mă hărțuiau. Mi-ai oferit prietenie și un loc pe care să-l consider acasă. Mi-ai împărtășit secretele tale încă din copilărie - știu că nu ai încredere prea ușor în oameni, așa că sunt onorată, Cat. Și ești generoasă până peste poate. Să nu crezi că nu am observat cum exagerezi la zilele de naștere, de Crăciun și cu orice altă ocazie pe care o poți găsi.

- Întotdeauna le acorzi tuturor beneficiul îndoielii, dar voi lua ceea ce pot obține. Cat respiră ușor și zâmbi. Să o aleagă pe Vivi drept prietenă fusese una dintre cele mai bune decizii pe care le luase vreodată și, din fericire, sentimentul era reciproc. Totuși, chiar nu mă pricep deloc la relații, mai ales nu cu bărbații.

- Nu fi caraghioasă, zise Vivi și se încruntă.

- Nu sunt. Înainte de Justin, fiecare tip cu care m-am întâlnit era mai interesat de permisele mele VIP decât să mă cunoască. Este degradant, de fapt. Și fără rost. În situația mea actuală, mi-e mai bine singură.

Apoi îngrijorată că din greșeală dezvăluise prea multe, afișă o expresie neutră. Din fericire, Vivi rată gafa subtilă.

- Asta e trist. Vivi se uită spre Cat, gânditoare. Înțeleg de ce ești distantă în public, dar poate ar trebui să nu-ți mai ascunzi adevărata fire tot timpul. Nici un bărbat nu te poate iubi dacă nu știe cine ești. Aceasta este singura

ta problemă în ceea ce privește relațiile. Doar lasă pe cineva înăuntru, așa cum ai făcut cu mine.

Lui Cat nu-i plăcea să fie psihanalizată, mai ales când cuvintele erau mușcătoare. Își răsuci părul între degete în timp ce se gândea la sfatul lui Vivi.

Bineînțeles, Hank o acuzase că îi plăceau doar nemernicii. Poate că avea dreptate. Sau poate că nemernicii erau alegerea sigură, pentru că, în adâncul ei, știa că ei nu aveau să se uite niciodată prea mult sub suprafață ca să descopere toate defectele ei.

Și acum, în lumina noilor ei circumstanțe, o relație superficială putea fi tot ce ar trebui să caute. Nu putea fi respinsă sau prea dezamăgită dacă nu existau așteptări de la bun început.

Cu toate acestea, gândurile ei se îndreptau continuu spre Hank. Faptul că se aflase din nou lângă el îi stârnise dorul și gânduri nedorite despre „ce-ar fi fost dacă“. Atât de frustrant, dar acei fluturi de moment dădeau dependență.

Ar putea el să ia în considerație o aventură ocazională? Asta chiar ar fi tentant.

Își frecă abdomenul, căci stomacul începuse să i se agite.

- Ei bine, anunță-mă când sosește cavalerul meu pe un cal alb, și poate că o să-i dau o șansă. Cat observă strălucirea din ochii lui Vivi în timp ce se uita la ceas pentru a treia oară în douăzeci de minute. De ce te tot uiți la ceas? întrebă Cat și se aplecă în față, de parcă apropierea ei fizică ar fi forțat-o pe Vivi să mărturisească. Ai de gând să pleci undeva sau îl aștepti pe David?

- O! Nu. Expresia vinovată a lui Vivi declanșă alarma la Cat. Sunt încă... un pic confuză, cred.

- Ești cea mai proastă mincinoasă. Cat clătină din cap și înăbuși un presentiment. Tu pui ceva la cale. Spune tot!

- Nu mai fi așa agitată! Aștept o livrare. Zâmbetul enigmatic al lui Vivi nu făcu decât să sporească

neliniștea lui Cat. Relaxează-te! Spune-mi, te-ai instalat în noul apartament?

- Atât cât am putut. Trebuie să închiriez un spațiu de depozitare.

Cat compară în gând apartamentul elegant și modern al lui Vivi și David cu apartamentul ei mic și confortabil datând de dinainte de război.

- Sincer, nu-mi vine să cred că Jackson nu s-a gândit la asta. Nu a observat dulapurile când am trecut prin apartament. Și, mai rău, nici eu n-am observat.

- În primul rând, bărbații nu se gândesc la spațiul din dulapuri. În al doilea rând, nici o femeie nu are o garderobă ca a ta. Nu te puteai aștepta ca Jackson să țină cont de asta. Ochii mari ai lui Vivi o făcură pe Cat să chicotească. În plus, era disperat să te scoată din vechea ta locuință înainte ca ordinul de restricție să expire.

- Ei bine, de aceea m-am mutat.

Se încruntă.

- Încă mă deranjează că avocatul lui Justin l-a scăpat doar cu o muștrare. Știu că nu a vrut să-ți facă rău. Totuși, fără închisoare și doar cu un ordin de protecție de unsprezece luni?

Cat se gândi la scrisorile pe care le primise recent.

- Să sperăm că Justin și-a văzut de viață.

- De ce faci fața asta?

Cat bătu darabana cu degetele pe blat, gândindu-se dacă să-i împărtășească sau nu îngrijorările ei.

- Am primit două scrisori anonime în ultimele săptămâni. Cineva m-a văzut intrând și ieșind din clădire - sau poate s-a chinuit să mă găsească.

- Crezi că sunt de la Justin? o întrebă Vivi, cu o privire îngrijorată.

- Nu sunt sigură. Ar fi o încălcare a ordinului de restricție. În plus, nu mi-l pot imagina trimițând scrisori anonime. Dar în ultima scria că în curând îmi voi da seama că suntem făcuți unul pentru celălalt. Ca și cum aş cunoaște deja persoana, ceea ce sugerează

că ar fi Justin. Cat ridică din umeri. N-am de unde să știu sigur.

- Biletele sunt amenințătoare?

- Nu chiar. Sunt mai degrabă scrisori de dragoste. Cat strâmbă din nas. Nu sunt amenințări, dar totuși sunt puțin cam înspăimântătoare.

- Poate că firma lui David poate investiga.

- Nu le-am spus lui David și lui Jackson. Își fac atâtea griji, iar eu mă simt destul de în siguranță la mine acasă. Sunt îngrijorată, dar nu panicată. Ei vor intra în panică. Dacă e vorba despre Justin, probabil se bucură să se joace cu mine. S-ar putea ca individului să-i facă plăcere să vadă că mă sperii. Nu vreau să îi dau satisfacția asta - lui sau oricui altcuiva. Dacă mă duc la poliție sau apelez la David, el câștigă. În plus, nu pot *dovedi* nimic.

Vivi își mușcă buza inferioară.

- Știi că ți-am păstrat toate secretele, dar asta nu mi se pare în regulă, Cat.

- Dacă mai primesc o scrisoare, o să iau măsuri, bine? Cat bătut din nou cu degetele pe blat. Deocamdată, nimeni nu m-a amenințat sau abordat și nu am observat pe nimeni care să mă pândească.

- Tot nu-mi place. Vivi ridică din umeri. Dar presupun că este decizia ta.

O bătaie la ușă o scuti pe Cat de alte dezbateri. Ochii lui Vivi deveniră brusc jucăuși în vreme ce ea traversa camera de zi. Cat bănuiră instantaneu că mult așteptata livrare nu era inofensivă.

Își netezi părul și se pregăti pentru ceea ce avea să urmeze. Deși se pregătise pentru o surpriză, ultima persoană pe care se aștepta să o vadă era Hank. Simpla lui prezență umplu încăperea cu o energie sexuală. Stomacul îi făcu o tumbă de parcă ar fi trecut de cea mai înaltă pantă a unui montagnes russes.

Hank stătea în prag, ținând în mână o măsută cu o panglică legată în jurul unui picior de la baza piedestalului său. Expresia lui uimită de căprioară în lumina

reflectoarelor dovedea că era la fel de șocat și de incomodat să o vadă pe Cat cum era și ea să îl vadă pe el.

- Îmi cer scuze! Nu am vrut să întrerup nimic, zise el și se uită la Vivi. Nu mi-ai spus că ai planuri în această dimineață.

- Oh, Doamne!

Vivi ignoră remarca lui în timp ce ținea ușa deschisă și îi făcu semn să intre. Hank intră ezitând și așeză cado-ul său în fața ei. Ea se aplecă să inspecteze masa.

- Când mi-ai spus că ne-ai făcut o masă, nu mi-am imaginat niciodată ceva atât de frumos. Chiar ai construit-o de la zero?

El făcu un semn de salut din cap în direcția lui Cat înainte de a-și îndrepta atenția către Vivi, afișând un zâmbet mândru. Între timp, Vivi se repezise să dezlege panglica și își trecu mâna peste blatul mesei.

- Ce fel de lemn este? vru ea să știe.

- Nuc de Oregon.

Colțurile rotunjite ale blatului dădeau o notă de feminitate piesei de mobilier. Nodurile naturale marcau marginile. Designul fluid avea să fie pe gustul lui David, căruia nu i-ar plăcea nimic capricios sau pretențios. Era perfectă.

Elegantă, unică, greu de copiat - exact genul de lucru pe care i-ar plăcea lui Cat să îl promoveze. Ce moment potrivit. Se uită în sus, ca și cum mama ei ar fi putut apărea în orice clipă, de parcă ea ar fi aranjat asta cu Vivi.

- Oh, Hank! Este atât de rafinată!

Vivi îi oferă un zâmbet luminos înainte de a-l cuprinde cu corpul ei micuț într-o îmbrățișare. Un sentiment de invidie neașteptat o asaltă pe Cat când Hank își strânse brațele în jurul prietenei ei.

- Îmi place la nebunie.

- Mulțumesc, Vivi!

Hank se îmbujoră brusc, obrazii și urechile i se înroșiră și el se desprinsese ușor din îmbrățișare. Cat zâmbi

la vederea semnelor involuntare ale timidității sale. La fel ca Vivi, nu-și putea ascunde bine sentimentele, ceea ce îl făcea să pară mai demn de încredere decât majoritatea. O raritate.

- Sper să îi placă și lui David.

- Îi va plăcea, dar va sta pe partea mea de pat.

În timp ce Vivi continuă să admire munca lui Hank, Cat coborî de pe scaunul din bucătărie pentru a se uita mai de aproape.

Vivi nu exagerase. Cuvântul „splendid“ i-ar fi descris pe bună dreptate măiestria. Cat îl mai auzise pe Jackson laudându-se cu abilitățile de tâmplar ale lui Hank, dar presupusese că se referea la finisajele interioare și la bucătării. Nu-și dăduse seama că talentul lui se întindea și la lucrări de mobilier deosebite.

În timp ce Vivi îi oferea lui Hank o băutură rece, Cat studie masa cu atenție, gândindu-se la toate posibilitățile. Dar, în vreme ce își trecea degetele de-a lungul suprafețelor ei, gândurile i se abătură de la afaceri. Ea își închipui mâinile lui mângâind lemnul. Și-l imaginea aplecat, rașchetând, lustruind și colorând fiecare piesă.

În fantezia ei, el era cu bustul gol, bineînțeles - mușchii lui se încordau în timp ce lucra, cu pielea umedă de transpirație, cu expresia foarte concentrată. Imaginea senzuală îi făcu temperatura corpului să crească vertiginos, ca și cum el s-ar fi ocupat de corpul ei cu aceeași atenție.

Stânjenită de direcția gândurilor ei, scutură din cap pentru a le alunga.

- Este frumoasă, Hank, zise ea în cele din urmă, răsuflând ușor.

Ochii lui verzi-aurii o priveau cu intensitatea pe care ea și-o imaginase cu câteva clipe în urmă, făcându-i inima să bată zdravăn în piept.

Dorința puternică generă ușoare tresăriri în unele părți importante și de mult ignorate ale corpului ei. Își dresese glasul și se concentră din nou asupra mobilei.

- Când ai avut timp să faci asta?

El ridică din umeri.

- Noaptea și în weekenduri.

- Jackson știe? întrebă ea, curioasă să afle dacă Hank chiar își folosea acest talent. Clienții lui au cerut, cumva, mobilă făcută la comandă?

- Jackson nu este interesat de hobby-ul meu, zise el și își plecă un moment privirea. În plus, suntem atât de ocupați în ultima vreme, încât mi-a luat aproape opt săptămâni ca să realizez această măsuță. Nu am timp să fac mobilă pentru clienții lui.

- Ei bine, o voi prețui.

Vivi îi întinse lui Hank un suc rece.

Din nou, Cat observă că obrajii lui Hank se îmbujoraseră. Ea adora farmecul băiețesc al reacției lui adorabile. Nu se putea preface. Oricum, nu ar trebui să-și urmeze curiozitatea crescândă.

„O, hai, recunoaște că e mai mult decât o simplă curiozitate - și e mai mult decât doar pentru talentul lui.“

- Mulțumesc! Mă bucur că îți place. Aruncă o privire prin apartament. Îmi pare rău că l-am ratat pe David.

- A trebuit să lucreze. Vivi flutură din mână. Îi va părea rău că te-a ratat.

Hank desfăcu ușor cutia de suc și luă o înghițitură.

- Ei bine, eu nu vreau să vă întrerup vizita, așa că voi pleca.

- Așteaptă o secundă! Abia ai sosit. Rămâi și trage-ți sufletul, zise Vivi cu ochii sclipitori și se uită la Cat. De fapt, Hank, ai putea să ne ajuți să rezolvăm o problemă.

Cat își ținu răsuflarea. Habar n-avea ce plan ciudat pusese Vivi la cale, dar evident implica să o apropie pe ea de Hank.

Hank părea la fel de suspicios, în timp ce privirea îi oscila între Vivi și Cat.

- Ce problemă?

- Ei bine, începu Vivi, punându-și o mână în șold în timp ce anima discursul ei cu cealaltă. Noul apartament al lui Cat nu are suficient spațiu pentru haine. Dacă tot nu e Jackson prin preajmă, poate ai putea să te uiți și să ne sugerezi ceva? La câte lucrări de remodelare faceți, sunt sigură că ai mai întâlnit această situație. E la doar două străzi distanță. Cincisprezece minute din timpul tău, încheie ea rugămintea cu un zâmbet dulce.

Cat aproape că se înecă, dar se strădui să rămână imperturbabilă.

Gândurile lui Hank păreau să se precipite în timp ce el își freca agitat ceafa. Ea spera să arunce o privire asupra abdomenului lui când marginea cămășii lui se ridică odată cu brațul, dar el și-o coborî prea repede la loc.

Vivi se bazase pe amabilitatea lui pentru a-l prinde în capcană, spiriduș viclean ce era. Cat ar fi trebuit să se supere de intervenția ei, nu să se simtă recunoscătoare.

Și totuși, corpul o furnica de nerăbdarea de a petrece puțin timp singură cu Hank.

Privirea ei se îndrepta din nou spre măsuță, văzând posibilitățile pe care aceasta le întruchipa. Pentru o clipă, cochetă cu ideea de a-i testa interesul pentru o asociere între mobila lui și numele ei, dar apoi renunță la idee, presupunând că probabil ar fi răs de acea idee.

- Sigur, o să arunc o privire. El se uită apoi spre Cat. Dar nu pot să fac promisiuni legate de găsirea unei soluții.

- Minunat! Sunt sigur că voi doi veți găsi o rezolvare. Vivi zâmbi și apoi îl bătu pe Hank pe umăr, simulând un căscat cu brațele întinse.

- Îmi pare rău! Decalajul de fus orar. Cred că am nevoie de un pui de somn. Voi doi simțiți-vă liberi să plecați oricând.

- Cred că ăsta e momentul, zise Cat și își luă poșeta din bucătărie.

- Mulțumesc din nou pentru masa superbă! Îmi place la nebunie. Vivi se ridică pe vârfuri și abia ajunse la obrazul lui Hank. Îi dădu un sărut rapid. Ne vedem în curând.

În timp ce Hank se îndreptă spre ușă, Vivi o prinse pe Cat într-o îmbrățișare strânsă.

- Mulțumesc pentru vizită, zise ea tare, apoi șopti: Fii tu însăși, Cat! Ai încredere!

Cat își dădu ochii peste cap, dar își îmbrățișă prietena pețitoare, care rămăsese, din fericire, neștiutoare în privința disprețului temperat al lui Hank pentru Cat. Dacă spera să îl tenteze, avea mult de lucru.

Tremură la amintirea modului în care el îi respinse propunerea după recepția de nuntă. Sincer, el fusese singurul bărbat care plecase de lângă ea când era pe jumătate dezbrăcată și în pat.

Respingerea lui o neliniștise. Își dorea afecțiunea lui, deși știa că nu făcuse ceva ca să o merite.

Până când nu avea să afle exact ce își dorea de la el, trebuia să aibă grijă.

Îl urmă pe Hank în tăcere până la lift, bucurându-se de priveliște. Ușile se închiseră apoi prinzându-i împreună în spațiul restrâns. Cu excepția câtorva priviri furișe spre Hank, ea își ținu privirea pe numerele de etaj luminate de deasupra capului, în timp ce se lupta cu nevoia de a se foi.

Deși nu-l cunoștea prea bine, își dădea seama că nu avea încredere în ea, iar el nu era o persoană care să primească ordine... în nici un caz de la ea. Orice propunere i-ar fi făcut - afaceri sau de plăcere - avea să necesite o seducție de un fel sau altul.

Bineînțeles, un fel ar fi fost mult mai distractiv decât celălalt.

Apoi își aminti de jurământul pe care îl făcuse, de angajamentul de a-și făuri o nouă carieră.

Cat ar fi fost mândră să-și asocieze numele cu o asemenea muncă extraordinară.

Bineînțeles, limitările unei afaceri de artizanat erau o problemă, dar ea avea nevoie de o provocare pentru a nu se mai gândi la tristețea ei.

Mai întâi, ar trebui să evalueze interesul lui. Oare să îndrăznească?

- Ei bine, asta e jenant, murmură ea. Nu trebuie să vii doar pentru că Vivi ți-a forțat mâna.

El își încrucișă brațele peste piept, prezența lui înghițind spațiul limitat. O fierbințeală care nu avea nimic de-a face cu hormonii defecti ai lui Cat îi încinse pielea.

- Chiar ai nevoie de ajutor sau a inventat ea asta?

- Nu, chiar am o problemă cu spațiul. Modul intens în care Cat îi aprecia formele masculine și gura lui superbă îngroșă aerul, făcându-l să fie greu de respirat. Dar nu este problema ta. Eu sunt idioata care a cumpărat locul fără să se gândească bine.

- O să vin să arunc o privire, zise el și se uită la ceas. Am ceva timp.

- O, ai planuri mai târziu? Sângele ei îngheță când își aminti de colega lui Vivi, care locuia în oraș. Te întâlnești cu Amy în după-amiaza asta?

- Amy? El își încruntă sprâncenele, confuz, apoi le arcui. Prietena lui Vivi?

Cat aprobă din cap, străduindu-se să susțină un aer de indiferență.

Un colț al gurii lui Hank se curbă în sus.

Mă citește ca pe o carte.

El își lăasă capul spre stânga în timp ce vorbea încet:

- Am niște planuri, dar nu cu Amy.

Răspunsul lui evaziv îi stârni curiozitatea lui Cat, dar ea nu vru să sfredelească mai departe. Poate pentru că gropița din obrazul lui stâng îi distrase atenția. Dar mai degrabă pentru că el părea să o citească prea ușor.

Dacă avea de gând să se implice într-o relație de afaceri cu Hank, trebuia să scape de aceste sentimente de școlăriță sau să învețe să le gestioneze mai bine. Când

spusese că avea nevoie de o nouă provocare, nu-și imagina că aceasta ar fi una dintre ele.

Cinci minute chinuitor de incomode mai târziu, intrară în clădirea ei și aproape că dădură peste Esther, care se chinuia să iasă din camera de corespondență cu ajutorul cadrului.

- Bună, Esther! o salută Cat. Ai nevoie de ajutor?

- Cat, dragă. Ce bine arăți! Accentul newyorkez al lui Esther îi marca vocea. Ea se îndreptă de spate când îl zări pe Hank. Afișând un zâmbet prea viclean pentru o femeie de vârsta ei - un zâmbet care adăugă câteva riduri pe fața ei zbârcită - ea întrebă: Cine este acest tânăr chipeș?

- Oh, el este Hank. Cat se dădu laoparte. Hank, ea este Esther Morganstein, vecina și prietena mea.

- Încântat de cunoștință, doamnă! Hank îi strânse mâna și folosi ocazia pentru a o ajuta cu corespondența. Permiteți-mi să duc eu astea!

- Mulțumesc! Esther zâmbi, și Cat ar fi putut să jure că Esther torcea. În timp ce toți trei se îndreptau treptat spre lift, Esther se întoarse spre Hank. Pari un tânăr drăguț. Ai grijă să o tratezi pe Cat a mea cu respect.

- Bineînțeles... începu Hank, dar Cat îl întrerupse:

- Esther, eu și Hank nu ieșim împreună. El lucrează pentru fratele meu. E aici doar ca să mă ajute să-mi rezolv problemele de depozitare.

- Oh, dragă, ți-am spus soluția. Ai prea multe lucruri. Scapă de jumătate și tot vei avea prea multe.

Râsul fragil al lui Esther îl făcu pe Hank să rânjească. Cat trebui să admită că arăta al naibii de chipeș zâmbind. Esther îndreptă un deget osos spre Hank.

- O să vezi tu! Prea multe lucruri!

- Sunt sigur că soluția dumitale este cea mai simplă și mai practică, doamnă Morganstein. Hank înclină capul, cu ochii sclipind, în timp ce continuă: Dar ei îi place să aibă o mulțime de opțiuni. Nu se știe niciodată

ce și cum va fi vremea sau în ce stare de spirit ar putea fi ea de la un minut la altul.

Cat își lăsă bărbia în pământ și miji ochii, amintindu-și că rostise exact acest argument pentru a apăra numeroasele valize pe care le adusese cu ea pe insulă.

- Hmm. Cred că ești gelos în secret pe simțul meu vestimentar.

Ea își lăsă privirea să alunece peste tot corpul lui. Ca de obicei, el purta un tricou de bumbac, fără guler, care se mula pe fiecare mușchi de pe piept și umeri. Pantalonii scurți cargo cu talie joasă îi scoteau în evidență talia subțire și șoldurile înguste.

Sandalele sale Merrell portocalii cu cafeniu erau practice, deși neatractive. Se spune că hainele îl fac pe om, dar, în cazul lui, chiar nu era adevărat. Nu că ea l-ar fi lăsat să știe asta.

- În mod clar, ai nevoie de indicații, Hank, zise ea cu un zâmbet.

- *Touché*, răspunse el, în timp ce îi făcea cu ochiul lui Esther.

Cat observă familiaritatea lui confortabilă cu bătrâna doamnă. Părea relaxat și în largul său într-o situație pe care majoritatea bărbaților ar fi găsit-o cel mult ciudată.

O urmară pe Esther până la ușa ei, unde Hank îi dădu corespondența.

- Nu uita să îmi dai lista de cumpărături, Esther, zise Cat. O să trec mâine pe la ora 14.00, îi reaminti ea.

- Mulțumesc, dragă! Esther se întoarse spre Hank și îi aruncă o privire cochetă. Sper că nu este ultima dată când te văd. Esther își flutură mâna osoasă la expresia șocată a lui Cat. Ei bine, sunt bătrână, dar nu sunt oarbă!

Hank chicoti tare după ce Esther închise ușa. Privindu-l stând acolo - o bucată de testosteron cu ochii verzi și părul auriu -, Cat nu o putea învinovăți pe Esther pentru reacția ei. Nici Cat nu era oarbă.

capitolul 7

Mamă,

E ciudat să te gândești cât de mult s-au schimbat viața lui David și cea a lui Vivi (și a mea) în doar două săptămâni. S-au căsătorit și au început o viață nouă și strălucitoare împreună – poate chiar se gâdesc să-și întemeieze o familie. Apoi sunt eu, care mă confrunt cu un viitor fără copii și o carieră în declin.

Când m-am simțit deprimată, am re trăit părți din weekendul de nuntă – florile, zâmbetul constant al lui Vivi, privirile tandre ale lui David, toastul lui tata și Hank care a jucat rolul de erou salvator (chiar dacă reticent).

Sunt recunoscătoare că m-a luat de lângă acei ticăloși și că a refuzat să profite de faptul că eram amețită de băutură (deși poate laș fi putut ierta dacă profita puțin, dacă înțelegi ce vreau să zic).

Lumea are nevoie de mai mulți bărbați ca Hank, nu-i așa?

Urme de roz pătau obrajii lui Cat, în timp ce-și scoate cheile din poșetă. Înainte ca Hank să poată citi prea multe în expresia ei jenată sau să întrebe despre relația ei cu Esther, el remarcă numărul de zăvoare de pe ușa ei și se încruntă. Cartierul ăsta de lux nu ar trebui să fie sigur și fără probleme serioase de infracționalitate? De ce atâtea încuietori?

Când ultima se deschise, Cat privi peste umăr și zâmbi.

– Acasă.

Felul în care o spuse în timp ce zâmbea spre el făcu să sune ca și cum ar fi ajuns la casa lor. O altă fantezie nenorocită.

Chiar și așa, abia aștepta să intre, pentru că își imaginase de multe ori casa ei de când se cunoscuseră – țesături viu colorate, linii moderne și clare, oglinzi

și câteva accente cu volane. Când pași înăuntru, văzu imediat că nimic din ceea ce își imaginase nu era adevărat. Parchetul din lemn de cireș brazilian dădea căldură discretului spațiu primitiv. Pereții vopsiți în bej erau contrabalansați cu pereți de un crem-deschis. Ușile interioare duble dădeau senzația de spațiu, în ciuda dimensiunilor reduse ale camerelor, atât de diferite de cele ale conacelor pe care Hank se obișnuise să le renoveze.

Mobila ei era de tranziție, dar nu modernă, tapițată cu mătase neutră și piele întoarsă, cu accente de lemn închis, lucios. Era de bun-gust, elegant și relaxant. Nu era deloc ceea ce își imaginase, dar mult mai bine.

El zâmbi la gândul că se afla aici, apoi se încruntă la cât de vii aveau să fie fanteziile acum, că îi văzuse spațiul privat, care avea aroma îmbătătoare a parfumului ei picant amestecat cu ceva pământos, precum cedrul. Își trecu mâinile peste față.

- Ce s-a întâmplat?

Cat se uită la el, cu capul înclinat într-o parte.

- Nimic, zise el cu mâinile în șolduri, străduindu-se să-și controleze excitația. Este drăguț, Cat! Ți se potrivește.

- Mulțumesc! M-a atras farmecul său confortabil. Ea își strânse buzele și, în mod magic, el simți o reacție între picioare. De asta am fost oarbă la marele său neajuns. Haide, îți voi arăta problema!

Gândurile lui goneau în toate direcțiile în timp ce se apropiau de dormitor. Din motive încă neclare pentru el - mai ales după ce fusese respins -, corpul lui reacționa la al ei ca la nici o altă femeie de pe planetă. Instinctul său primitiv de a o arunca pe patul ei și de a o poseda ar putea fi greu de ascuns.

Din fericire, se opriră mai întâi în dormitorul de rezervă.

- Vezi cutiile îngrămădite cu lucruri pe care nu le pot pune în dulapuri?

Ea înaintă prin cameră până la dulapul mic. Când se uită la el, Hank remarcă o privire calculată în ochii ei, dar nu își putu imagina de ce.

Probabil doar mai multe jocuri, pentru propriul ei amuzament.

- În dulapul ăsta îmi țin ținutele de gală.

Ea deschise ușa pentru a dezvălui un spațiu plin de sclipici, rochii strălucitoare și mătăsoase. Rochii care îi îmbrățișaseră trupul așa cum i-ar fi plăcut și lui să o facă, se gândi el în timp ce un fior îi străbătea șira spinării. Făcu ochii mari când procesă faptul că dulapul supraaglomerat conținea doar hainele ei de gală.

Cat ridică degetul arătător.

- Nu mă judeca, te rog! Știu că am o problemă. Riscurile meseriei, cred.

El își ridică mâinile în semn de capitulare.

- Nu te judec.

Etichetele cu prețul îl șocaseră, dar poate că pe unele le primea pe gratis, asemenea vedetelor de cinema. „Încetează să o mai analizezi și concentrează-te!” Scrută camera mică și întrebă:

- Ce alte spații de depozitare ai?

- Pe aici, zise ea și făcu semn cu capul spre ușă.

El o urmă în dormitor. Era drăguț, și ăsta era un cuvânt pe care Hank nu-l folosea niciodată. Un covor brodat acoperea o bună parte a pardoselii. Patul ei, construit din lemn de arțar cu noduri, era foarte frumos, acoperit cu o cuvertură de satin crem, și domina camera. Trei perne decorative din catifea de culoare verde și roz pal adăugau o pată de culoare. Feminin, dar sofisticat.

Hank își reținu un geamăt în timp ce și-o închipuia întinsă printre perne, cu părul ei lung și negru răsfirat pe pat sau încălțit în jurul degetelor lui.

Claritatea viziunii sale îi alimentă dorința care îi curgea deja prin corp. În ciuda faptului că încerca să se controleze, se părea că Cat St. James avea să fie întotdeauna slăbiciunea lui.

Închizând ochii ca și cum ar fi putut alunga imaginea, se forță să se întoarcă și să cerceteze restul camerei. Singurele alte piese de mobilier erau o noptieră mică și o comodă îngustă cu o oglindă, ambele asortate cu patul tip sanie.

Deasupra patului ei atârna o schiță în cărbune de dimensiuni considerabile a siluetei unei femei cu un „V” mâzgălit în colțul din dreapta jos. Deduse că Vivi o desenase. Sentimentalismul lui Cat – una dintre trăsăturile de care se îndrăgostise în acea primă noapte – întărise relația de dragoste-ură față de numeroasele feluri în care îl prinsese cu garda jos.

Tăcerea lui trebuie să-i fi atras atenția.

– Ești îngrozitor de tăcut, zise ea și miși ochii spre el, cu capul într-o parte. La ce te gândești?

– Nu e ceea ce mă așteptam.

„Te doresc atât de mult!”

– Cum așa?

Cat își încrucișă brațele, ca și cum s-ar fi pregătit să fie insultată. Era posibil ca el să o fi înțeles greșit, dar nu credea că era așa. Contrastul dintre persoana ei invincibilă și momentele ei stranii de îndoială de sine îl intrigau.

– Ei bine, bazându-mă pe puținul pe care îl știu despre tine – hainele tale, „imaginea” ta –, mă așteptam la ceva mai colorat, poate chiar puțin mai sălbatic. El îi observă încruntarea. Îmi place mult mai mult așa. Este un loc calm. Un sanctuar, aș zice.

De data aceasta, buzele ei purpurii se desfăcură pentru a dezvălui zâmbetul perfect. Faptul că o făcea să zâmbească atât de larg îl satisfăcea dincolo de orice imaginație.

– Este un sanctuar. Aici mă relaxez.

– Mă bucur.

Își îndesă mâinile în buzunare pentru a se controla și a nu se întinde spre ea. Privirea ei fermecătoare îl lăsa fără cuvinte.

Când pieptul i se încordă ușor, fu nevoit să tușească pentru a putea vorbi.

- Ce-ar fi să-mi arăți dulapul?

Ea gemu și arată spre setul de uși pliante, duble.

- Dă-te înapoi, îl avertiză ea înainte de a le deschide.

Dumnezeule, lucrurile ei ocupau fiecare centimetru pătrat de spațiu.

În mod miraculos, nu le căzu nimic în cap. Hank își strânse mâna peste gură pentru a nu râde. După ce reuși să se controleze, el studie debaraua, apoi se întoarse pentru a se uita la peretele cu singura fereastră.

- Știu, făcu Cat și își lăsă umerii să cadă, deprimată. E fără speranță.

- Nu și dacă ești dispusă să renunți la spațiul de pe podea care se întinde de-a lungul acestui perete.

Hank arată spre fereastră.

- Ce vrei să spui?

- Ei bine, ai putea construi două dulapuri încorporabile pe fiecare latură a ferestrei și chiar să pui un sertar de depozitare sub fereastră.

- Hmm...

Ea traversă camera pentru a sta lângă el și a se uita la perete, încercând să-și imagineze ceea ce îi descrisese el.

Parfumul ei dansă instantaneu pe nervii lui ca niște degete pe o claviatură, făcându-i corpul să rezoneze ca niște coarde de chitară, alimentând foamea lui insațiabilă pentru ea. Trebuia să plece din apartamentul ei în curând, altfel ar putea uita de ce nu era potrivită pentru el.

- Dar asta ar fi ceva clasic. Ea se întoarse spre el, din nou cu un aer calculat în privire. Îmi place ce ai făcut pentru Vivi. Ar putea să fie ceva făcut manual, ca o singură piesă de mobilier?

- Posibil. Puse intenționat distanță între ei pentru a scăpa de tentație. Se concentrează din nou asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit, privi cu atenție la lungimea

peretelui, pe care o estimea ca fiind de aproximativ patru metri și jumătate. Ar fi însă masiv, și nu ai putea să-l duci în altă parte decât dacă noua ta locuință ar avea aceeași configurație și aceleași dimensiuni ale peretelui. Observă ochii ei căprui-închis îngustați în timp ce se gândea, așa că își continuă descrierea: Oricum ar fi, ai avea o mulțime de spațiu pentru cuiere sau rafturi, iar bancheta ar putea adăposti rafturi pentru pantofi sau sertare. De asemenea, ar elibera vechiul dulap pentru ținutele din afara sezonului, mai ales dacă instalezi un sistem de organizare.

- Așa e! Ea îl apucă de braț, făcându-l și mai conștient de prezența ei. Ea se uită în cameră, încercând parcă să-și imagineze ceea ce îi descrisese el, complet inconștientă de efectul atingerii ei pe pielea lui. Cu ochii larg deschiși și zâmbind, îl întreabă: Chiar ai putea să construiești asta pentru mine?

„Nici gând.”

- Cat, nu pot face treaba asta pentru tine. Chiar dacă ar fi vrut să o facă, iar o parte din el sigur voia, nu avea timp. Am crezut că aveai nevoie de ajutor cu *idei*.

- Dar asta ar putea fi perfect pentru amândoi, zise ea și îi dădu drumul la braț, privându-l de atingerea ei. După ce va fi gata, aș putea să-i fac reclamă și să te prezint prietenilor mei bogați. Lumii! Am putea transforma acest hobby al tău într-o carieră.

El nu voia să se gândească la faptul că ea îi ghicise visurile, pentru că nu-și putea permite să înceapă o nouă aventură riscantă în acest moment al vieții sale. Nu cât timp familia lui încă depindea de el și de venitul său și cu siguranță nu cu o femeie care se dovedise atât de capricioasă încă de când se cunoscuseră.

Se forță să scuture din cap.

- Nu pot.

- De ce nu?

- Pentru început, am o slujbă cu normă întreagă la Jackson. În al doilea rând, tu locuiești la o oră de mers

cu mașina de mine, în condiții bune de trafic. Trebuie să rămân mai aproape de casă.

Nu dădu detalii despre starea de sănătate a mamei sale, pentru a evita să vadă mila reflectată în ochii ei.

- Jackson ți-ar da timp liber dacă i-aș cere.

- Nu fi atât de sigură de asta, Cat. Avem un deficit serios de personal acum, iar el a făcut promisiuni pe care nu le putem respecta. Are nevoie de mine la fața locului dacă nu intenționează să își irite clienții. În plus, sunt plătit o mulțime de ore suplimentare lucrând pentru el. Am nevoie de bani în plus.

Ea făcu un pas înapoi și își răsuci părul în jurul degetului.

- Astea sunt motivele reale sau inventezi scuze pentru că nu mă placi prea tare?

Acuzația și emoția brută îl uimira, dezechilibrându-l. Cu o oră în urmă, ar fi zis că părerea lui despre ea nu însemna nimic. Și, la naiba, cum de ajunsese ea la o concluzie atât de departe de adevăr?

Neîncredere, da, dar nu antipatie.

- Nu e că nu te plac, Cat, așa că scoate-ți asta din cap! Expresia ei de îndoială alunecă dincolo de zidurile lui de apărare, dar el nu avea de gând să stea acolo și să-și mărturisească dorința sălbatică. Crede-mă, acestea sunt motivele mele reale.

Ea își plecă ușor capul.

- Bine.

El simți trecerea ei rapidă de la încântare la deznădejde asemenea unui pumn în stomac.

- O să-ți desenez niște planuri, bine? Altcineva poate face munca efectivă. Ce zici de un compromis? Telefonul lui sună înainte ca ea să poată răspunde. Recunoscând tonul de apel al lui Jenny, el răspunse.

- Scuze, lasă-mă o secundă, zise el și se întoarse cu spatele la Cat. Bună, Jenny. Ce este?

- Hank, mama e foarte agitată și neliniștită. Nimeni nu se poate descurca cu ea așa cum o faci tu. Ajungi curând acasă?

- Sunt în oraș. Va dura cel puțin o oră, poate un pic mai mult.

- Încearcă să te grăbești. Ea tot arată cu degetul spre fereastră. Este sigur pentru ea să o duc să stea în curte?

- Sigur, pune și niște muzică. Ajung acolo cât de repede pot. Hank închise și își strecură telefonul înapoi în buzunar. Îmi pare rău!

Observă cum Cat îl privea cu interes, dar nu îl întreabă despre apel. El încercă să nu speculeze în legătură cu gândurile ei, care erau la fel de imprevizibile ca vremea de la munte. Se atinse peste piept și își frecă un nod de încordare din umărul stâng.

- Deci vrei să-ți fac niște schițe?

- Da, mulțumesc. Cat înclină capul, ridicând provocator dintr-o sprânceană. Se apropie de el și îi atinse umărul. Asta-i stârni o senzație plăcută pe toată lungimea brațului, făcându-l să fie aproape dispus să-și vândă sufletul pentru a-i păstra mâinile pe corp. Un masaj bun te-ar scăpa de această tensiune.

- N-am de unde să știu. El își încrucișă din nou brațele, de data aceasta pentru a nu le înfășura în jurul ei. Nu am fost niciodată răsfățat.

- Ei bine, începu ea, ai ratat una dintre cele mai mari plăceri ale vieții.

- Voi supraviețui. Oricum, trebuie să plec. Dacă vrei ca eu să fac o schiță, am nevoie de o ruletă. Băgă mâna în buzunar căutând un carnețel și un creion, dar nu găsi nimic. Și de un creion și niște hârtie.

Când ea se întoarse cu ce îi ceruse, el se apucă să ia notițe.

În câteva minute, avea deja o sumedenie de idei cu diverse variante de design. Trebuiau să fie perfecte, pentru că ele i-ar aminti de el de fiecare dată când le-ar privi. Această conștientizare îi tăie respirația.

Orice ar crea el aici, ar rămâne în dormitorul ei – un loc în care i-ar fi făcut plăcere să-și petreacă timpul și în alte circumstanțe.

Acum, invidia blestemata de mobilă. La naiba, dacă femeia asta nu-l făcea să-și piardă mințile.

– Mi-ar fi de ajutor dacă mi-ai trimite un inventar al tuturor lucrurilor tale, zise el și chicoti când ea făcu ochii mari, surprinsă. Mă va ajuta să planific mai bine interiorul. În caz contrar, voi ghici de ce ai nevoie – rafturi, bare, sertare și așa mai departe. Cu cât ești mai exactă la început, cu atât mai mulțumită vei fi la final.

– Îmi place să fiu mulțumită.

Ea toarse cuvintele, ceea ce îl afectă exact așa cum bănuia că intenționase ea. Poate că într-o zi urma să își dea seama de ce îi plăcea să-l tachineze, dar nu avea timp în după-amiaza asta.

– Pun pariu că da, Cat, rosti el. Fu tot ce putu să în-gaime. Treizeci de minute de supraîncărcare senzorială îi zăpăciseră creierul. Iată adresa mea de e-mail. O să fac tot posibilul să schițez ceva repede. Poate că Jackson cunoaște pe cineva care poate face execuția.

– Nu-ți face griji. Cat afișă o expresie neutră. O să-l sun.

– În regulă, răspunse el. Tonul ei ciudat îi atrase atenția, dar nu comentă. Trebuie să plec.

Ea îl conduse la ușa de la intrare și descuie toate încuietorile.

– Nu trebuie s-o facem pe Jenny să aștepte.

Dacă nu ar fi știut mai bine, ar fi spus că părea geloasă. Dar Cat nu-și exprimase niciodată interesul față de el decât atunci când era amețită de alcool.

În mod clar, să petreacă prea mult timp singur cu ea îl făcea să se amăgească.

– La revedere!

Se grăbi pe hol și alergă spre mașină. La jumătatea drumului spre casă, sună Jackson.

– Hei, amice! Ce mai faci?

- Tocmai am terminat de vorbit cu Cat.

Tonul tăios al lui Jackson îl surprinse.

- O? Știi pe cineva care o poate ajuta?

- Da. Pe tine.

- Eu? La naiba, nu! Nu avea nevoie să mai adauge niște tortură la viața sa complicată. Nu eu, Jackson. Știi că sunt prea ocupat.

- Știu că e incomod, dar am nevoie să faci asta pentru mine.

- De ce? Hank își aduse aminte de tonul ciudat din vocea lui Cat când amintise că avea să îl sune pe Jackson. Simți că îl cuprinde un val de iritare care gonia prin el ca un tren scăpat de sub control. Nu că ar fi trebuit să fie surprins, deoarece ea era obișnuită să obțină ceea ce voia. Voi face schița, dar altcineva poate realiza proiectul.

- Nu poate fi altcineva, zise Jackson. Ea nu are încredere să lase în străini în casa ei.

Hank își aminti toate încuietorile de la ușile ei.

- De ce nu?

- Intimitate. Fanii ciudați și paparazzii au devenit mai agresivi în ultimii ani. Ideea de a invita un bărbat străin în apartamentul ei pentru câteva săptămâni este un risc pe care nu și-l poate asuma. El ar putea să-și bage nasul pe acolo, să vândă fotografii sau mai rău. Dar ea are încredere în tine.

- La naiba, Jackson! Mulțumesc pentru că m-ai făcut să mă simt vinovat.

Simți inutilitatea protestului său. Fără îndoială era nasol să trăiești sub un microscop.

Explicația îi temperă furia, dar Hank încă avea propriile probleme.

- Ce ar trebui să fac în legătură cu termenele noastre și cu mama mea? Realizarea unor dulapuri la comandă va dura ceva timp, iar până în oraș am ceva de mers.

- Nu poate Helen să stea mai mult timp cu mama ta?

- Știi că deja mă chinuiesc să îi plătesc onorariile.

- Cât timp ar dura finalizarea proiectului pentru Cat?

- Vrei să spui după ce va fi proiectat? Hank parcurse în gând pașii necesari pentru finalizare. Nu știu. Dacă lucrez cu normă întreagă, patru săptămâni, poate mai puțin, în funcție de ce pot face înainte de a mă duce acolo.

Urmă o scurtă tăcere.

- Cat îți va plăti pentru lucrarea asta de două ori și jumătate cât câștigi. Tonul triumfător al lui Jackson îl scoase pe Hank din sărite. Problemă rezolvată.

Hank se înfurie în fața manipulării fățișe. Oamenii bogați își închipuiau că banii rezolvă totul. Aparent, Cat și Jackson nu credeau că sentimentele lui Hank erau relevante. Bineînțeles, Jackson nu știa nimic despre sentimentele lui Hank pentru Cat.

- Cum rămâne cu celelalte angajamente ale tale, Jackson? O să îți enervezi clienții scoțându-mă de pe șantier pentru câteva săptămâni și vei rămâne în urmă.

- O să mă gândesc la ceva. Este doar temporar, așa că voi merge înainte cu lucrările cu faianța și alte lucruri în absența ta. În plus, oricum, m-ai presat să angajez încă un tâmplar.

În fața remarcilor lui Jackson, lui Hank nu îi mai veni altă idee de scuză.

- Deci ne-am înțeles?

- Nu pare să am de ales, șefu', zise tăios Hank.

- Care este problema? Vei avea un venit suplimentar pentru îngrijirea mamei tale și un câștig în plus în buzunar.

- Ai dreptate. Hank înjură în gând. Totuși, nu-mi place să fiu manipulat de Cat sau de tine - sau de oricine.

- Manipulat? Jackson fluieră. La naiba, omule! Sunt prietenul tău și îți cer o favoare - una care merită.

- Îmi pare rău! Nu am vrut să te jignesc. Nu era supărat pe Jackson. De fapt, Jackson era la fel de mult ca Hank o victimă a tacticilor lui Cat. Doar că m-ai

surprins. Lasă-mă să vorbesc cu Helen și cu Jenny, să văd ce putem stabili! Te sun mai târziu.

Hank mergea cu viteză, mintea lui călătorind în același ritm cu mașina. Îi displăcea că fusese păcălit de Cat, dar ceea ce ura cel mai mult era că o mică parte din el se bucura de faptul că nu mai avea de ales.

În ciuda logicii motivelor pentru care ea insista ca el să facă treaba, alternanța dintre flirt și dușmănie pe care o simțea la ea îl făcea să se îndoiască de motivele pentru care Cat voia ca el, și numai el, să accepte slujba.

Cine știe, poate că ar merita să încerce ceva personal, acum că Justin nu mai era în peisaj? Un lucru era sigur – acest proiect anume urma să îi schimbe viața. Problema era că nu putea să se decidă dacă în bine sau în rău.

capitolul 8

Mamă,

Să nu fii dezamăgită de mine, dar am decis să nu spun nimănui despre situația mea. Nimeni nu poate îndrepta lucrurile, așa că ce rost are să vorbesc despre ele?

Mai bine mă concentrez la cariera mea. Și, dat fiind acest lucru, nu pot să permit ca pasiunea pentru Hank să mă abată de la cursul meu.

Către: henrytmitchell@gmail.com

De la: catalinastjames@gmail.com

Re: Inventarul dulapului

Hank,

Sunt convinsă că ai cerut acest inventar ca să mă faci să mă simt stânjenită.

Felicitări, ai reușit! În orice caz, iată-mi lista (inclusiv de haine pentru toate anotimpurile/ocaziile):

62 de perechi de pantofi

18 perechi de cizme
167 de bluze (umerase)
29 de jachete/cardigane
49 de perechi de pantaloni (umerase)
16 perechi de blugi (pot fi pliați)
28 de perechi de pantaloni scurți (16 sunt din in
sau amestec de mătase/preferă umerase)
48 de pulovere (pot fi pliate)
37 de rochii (nu lungi)
24 de rochii lungi, de ocazie
36 de poșete
26 de curele
8 pantaloni scurți/de yoga
10 bluze de sport
21 de costume de baie

Am exclus articolele personale – cum ar fi bijuteriile, lenjeria intimă etc. care au loc în măsuta de toaletă sau în comodă.

Aștept cu nerăbdare să văd schițele. Îți mulțumesc mult că ai fost de acord să realizezi asta pentru mine.

Numai bine,

Cat

Degetul lui Cat rămase suspendat deasupra butonului de trimitere. Reciti e-mailul pentru a patra oară, imaginându-și ochii lui Hank bulbucăți la primire. Fără îndoială, avea să o judece și să o considere risipitoare și răsfățată. Dar, ca model, imaginea ei conta.

Cu site-urile de bârfe care așteptau să-și bată joc de celebrități cu orice ocazie, Cat nu putea fi destul de atentă la aspectul ei. Ceea ce o diferenția de alte modele mai tinere era bunul ei gust în viața de zi cu zi. Desigur, îi plăceau și hainele, și accesoriile de designer. Sincer, cărei femeie nu-i plăceau – cu excepția lui Vivi?

Din nefericire, garderoba ei scandaloasă avea să confirme opinia lui Hank cum că ea era o prințesă răsfățată – o impresie pe care voia să o anuleze, pentru

că, în ciuda tuturor lucrurilor, îi păsa de părerea lui bună despre ea.

Închise ochii și apăsă butonul „Trimite“. Când îi deschise, nu-i veni să creadă că ecranul nu explodase. Oftă și închise laptopul, apoi merse să îi ducă lui Esther cumpărăturile pe care le făcuse mai devreme în acea dimineață.

Esther o întâmpină cu un zâmbet, emanând căldura pe care o emana mereu și care îi îmbunătățea întotdeauna starea de spirit lui Cat. Tânăra se duse spre bucătărie – una care nu fusese modernizată de douăzeci și șapte de ani – pentru a despacheta cele trei genți de mâncare.

– Mulțumesc, dragă!

Esther porni spre poșeta ei fără a se ajuta de cadrul pe care îl folosea de obicei.

– Cât îți datorez?

– 40 de dolari, minți Cat, scăzând substanțial costul.

Nimeni nu o putea înlocui pe mama lui Cat, dar afecțiunea și înțelepciunea lui Esther îi ofereau o relație cvasimaternală, după care tânjea. O prietenie care merita atenția săptămânală pe care i-o acorda.

– Trebuie să fii un geniu la folosit cupoanele, zise Esther și îi întinse banii. Mulțumesc!

– Cu plăcere! Cat băgă bancnotele în buzunarul de la spate. Așadar ce fel de ceai testăm în după-amiaza asta?

– Oriental Beauty, un ceai oolong de lux.

Esther arată spre ceainic.

Aromele delicioase de flori și de piersici se răspândiră în aer în timp ce Cat turnă câte o ceașcă pentru fiecare. Apoi o urmă pe Esther în camera de zi și se așeză pe un scaun de catifea albastru pal.

Un covor Aubusson încărcat acoperea parchetul din living și sufragerie. Oglinzi și rame de tablouri ornamente și aurite atârnav pe pereții cu tencuială originală și se potriveau cu mobilierul vechi.

Practic, zona arăta ca o grădină botanică, nuanțată cu auriu, și mirosea a pudră pentru copii. Deși Cat prefera să se bucure de un design elegant, neîncărcat, apartamentul pretențios al lui Esther îi amintea de casa bunicii sale, unde ea și Jackson își construiseră fortărețe în sufragerie din cearceafuri și perne și se strecurau în pod pentru a cerceta și a răsfoi discuri și reviste vechi.

Esther așezase deja un bol cu fructe de pădure și o farfurie de fursecuri. Cat înmuie un fursec în ceaiul ei. Nu la fel de gustoase ca acelea cu cacao și scorțișoară sau ca acele *churros* pe care ea și mama ei obișnuiau să le mănânce, dar trezeau în ea un sentiment similar de pace și de confort.

- Ți-a rezolvat Hank cel chipeș problemele cu dulapul?

Ochii albaștri spălăciți ai lui Esther sclipiră plini de viață.

- Ai fost o adevărată cuceritoare, o tachină Cat. Dar, da, va proiecta și va construi dulapuri personalizate pentru dormitorul meu. Sunt destul de încântată.

- Și eu aș fi încântată dacă și-ar petrece timpul în dormitorul meu.

Cat se înecă, scuipând un pic din ceaiul ei.

- Esther, ești obraznică!

- Ce femeie nu este puțin obraznică din când în când? Zâmbetul ei visător sugera că își amintise de ceva drag. Întotdeauna am apreciat bărbații arătoși. Hank al tău este un bărbat arătos și amabil. E de păstrat.

- În primul rând, nu e Hank al meu. În al doilea rând, e drăguț. Poate prea... drăguț, de fapt.

- Numai femeile prostuțe cred că există un bărbat... prea drăguț. Nu mi s-a părut niciodată că ești proastă, Cat. Soțul meu nu a fost nici pe departe la fel de chipeș ca Hank, dar felul lui chibzuit de a fi ne-a ținut căsătoriți mai bine de cincizeci de ani. Esther sorbi din ceaiul ei pentru a-și calma vocea iritată. Deci de ce nu este al tău? Are deja o iubită sau fratele tău se opune?

- Mă îndoiesc că lui Jackson i-ar păsa. Cat puse ceașca jos și oftă. Cât despre viața amoroasă a lui Hank, nu știu dacă se întâlnește cu cineva. La nunta lui David, și-a petrecut timpul cu o fată pe nume Amy. Dar zilele trecute l-am auzit vorbind la telefon cu cineva pe nume Jenny. În orice caz, nu mai este interesat de mine.

- Nu mai este? Esther zâmbi. Așadar există o poveste. Ce s-a întâmplat?

- O cuceritoare și o bârfitoare? Să-ți fie rușine, Esther! o tachină Cat, oftând pentru a-și acoperi zâmbetul. L-am întâlnit prima dată pe Hank primăvara trecută, acasă la Jackson. Era atât de... îmi era ușor să vorbesc cu el. Am flirtat toată noaptea, dar, când m-a sunat după aceea, i-am cam dat papucii, ca să mă împac cu Justin. Mi-e rușine de nesimțirea mea, dar, la momentul respectiv, sincer, credeam că eu și Justin eram făcuți unul pentru celălalt. După cum știi, a ieșit nasol. Oricum, mi-am cam distrus șansele cu Hank. De atunci e politicos și distant, ceea ce e mai mult decât merit.

- Se pare că ai regrete.

Privirea perspicace a lui Esther se concentrează asupra lui Cat; aceasta se afundă mai adânc în scaunul ei.

- Mă îndoiesc că o relație cu Hank ar fi funcționat. El ar trebui să fie cu cineva mai dulce și mai puțin cinic decât mine. Oricum, nu mai contează.

- De ce?

Privirea blândă a lui Esther o tentă pe Cat să îi împărtășească situația ei medicală, dar își înghiți cuvintele.

- Pentru că Hank nu e interesat să ofere o a doua șansă. În plus, eu sunt mai preocupată să mă reinventez în cariera mea decât să tânjesc după un bărbat.

„Mincinoaso!”

- Prostii! Cariera nu va aduce aceeași fericire ca dragostea. Și o inimă binevoitoare poate oferi întotdeauna o a doua șansă. Esther flutură un deget artrozic către Cat. Tu doar convinge-l că meriți.

- Atunci, sunt condamnată, pentru că nu mă pot convinge nici măcar pe mine însămi.

Poate că Hank era un om simplu, dar avea un stil periculos de a se uita la ea - și vedea mai mult decât voia ea să împărtășească.

Chiar dacă ar fi putut face față unei astfel de examinări, infertilitatea ei îi cerea să facă un sacrificiu semnificativ, pe care probabil nu l-ar fi făcut altminteri. Prietenia ar fi cea mai inteligentă și mai onestă relație pe care ar putea-o construi cu el.

Esther chicoti.

- Ei bine, dacă aș fi în locul tău, aș încerca înainte ca Amy sau Jenny să pună mâna pe el.

În săptămâna următoare, Cat se grăbea pe Merritt Parkway, într-un Volkswagen galben decapotabil pe care îl închiriasse pentru o zi. Ar fi putut lua trenul spre Connecticut, dar ziua însorită de vară îi stârnise nevoia de a merge cu viteză, cu vântul în păr, sub un baldachin de ramuri de copaci și frunze.

Cânta în falset melodia de la radio când opri în parcare cu pietriș de la biroul lui Jackson din Wilton.

Cu ani în urmă, el cumpăraseră o casă colonială veche, ce se întindea pe aproape doi acri, și transformaseră vechiul hambar de pe proprietate într-o clădire de birouri, de unde conducea o operațiune bine organizată și foarte profitabilă.

Cadrul acela idilic - un contrast puternic față de orașul haotic - o relaxa. Fiind crescută în Wilton, priveliștile și sunetele din zonă o transportau automat înapoi la zilele în care ea și Vivi îi urmau oriunde pe Jackson și pe David: Vivi din adorație pentru David, iar Cat din interes pentru prietenii lor. Amintirile - *distracția* de atunci - o făcură să zâmbească.

Studiind hambarul, Cat se gândi la ce construiseră Jackson pentru el însuși într-un timp atât de scurt. Deși nu fusese binecuvântat cu IQ-ul de geniu al lui

David, munca lui asiduă și personalitatea lui generoasă erau bine răsplătite în industria construcțiilor rezidențiale.

Dacă el reușea să aibă succes în afaceri și fără intelectul lui David, atunci poate că și ea ar putea reuși. Nu fusese în stare să renunțe la ideea de a promova mobila lui Hank, în ciuda dezinteresului aparent al acestuia.

Mobilier artizanal – nici un alt model renumit nu reprezenta ceva atât de unic. Satisfăcea dorința ei de distincție și standardele ei înalte de calitate. Și sincronizarea – faptul că văzuse măsuța construită de Hank imediat după ce vorbise cu Elise despre viitor – nu putea fi o simplă coincidență.

Cu siguranță Hank putea fi convins să vadă beneficiile unui parteneriat.

Obligațiile sale actuale puneau probleme, dar toate problemele aveau soluții. Dacă putea să le rezolve pe ale lui Hank, poate că reușea să-l convingă să-și reconsidere ideea.

Pentru moment însă, se mulțumea să vadă schițele pentru dulapurile ei. Un fior de vinovăție îi străpunse conștiința, dar îl alungă. Hank părea strâmtorat, așa că tariful mare pentru această lucrare ar fi trebuit să-l bucure măcar puțin.

Îndreptându-se spre hambar, observă mașina uriașă a lui Hank, parcată lângă jeepul fratelui ei. Stomacul i se strânse.

Odată ajunsă înăuntru, se opri la jumătatea drumului când auzi voci aprinse venind dinspre biroul lui Jackson. Se apropie în vârful picioarelor de ușa biroului lui, care era întredeschisă.

– Vreau să termini mulurile din bucătăria familiei Caine, Hank, zise Jackson.

– Credeam că l-ai angajat pe Doug să se ocupe de asta. Hank părea exasperat. Nu pot fi peste tot în același timp.

– Doug nu este la fel de bun ca tine. Știi că membrii familiei Caine sunt tipicari.

- Când naiba crezi că pot să mai fac și asta? Eram deja extrem de ocupat, și m-ai obligat să lucrez și la Cat. Ți-am spus că asta se va întâmpla.

Cat scânci auzind tonul mușcător din vocea lui Hank. Se părea că supraestimase entuziasmul lui pentru un venit suplimentar. Se duse mai aproape și se ascunse în spatele ușii deschise.

- Haide, omule! E vorba despre câteva ore. Scaunul lui Jackson scârțâi, ca și cum s-ar fi aplecat pe spate. Ia-ți o seară sau două și termină-le!

- Știi că nu pot să lucrez seara fără să am probleme. În plus, sunt epuizat de ritmul pe care îl impui. Accepți prea multe angajamente.

- Nu-mi spune cum să-mi conduc afacerea.

Furia lui Jackson ieși la suprafață. Cat se încruntă, urând că devenise sursa conflictului lor.

- În calitate de angajat al tău, îți spun că îmi ceri prea mult.

Tonul lui Hank se înmuie.

- Ca prieten al tău, sunt îngrijorat. Tu bei toată noaptea, apoi alergi toată ziua, ca un nebun. Pari uzat, epuizat. Ești tăios cu echipa. Ceva trebuie să se schimbe.

- Și totuși, uite care din noi se plânge! Scaunul scârțâi din nou. Se pare că tu ești cel care nu poate face față ritmului și nici nu-și amintește cum e să te distrezi. Poate că eu ar trebui să fiu cel care își face griji.

- Du-te dracului, Jackson! Știi ce se întâmplă în viața mea. Fă un pas înapoi înainte să spunem amândoi lucruri pe care le vom regreta.

Tensiunea crescândă îi ustura stomacul lui Cat ca o doză dublă de Jägermeister. Trebuia să îi oprească înainte ca lucrurile să scape de sub control, deși referirea vagă a lui Hank la problemele din viața lui îi stârnise curiozitatea.

- Iuhuu, eu sunt! strigă ea, mascându-și neliniștea cu un zâmbet, în timp ce deschise larg ușa.

Amândoi bărbații își întoarseră brusc capul în direcția ei. Fruntea lui Jackson se încreți într-o expresie nedumerită, în timp ce Hank se ridică de pe scaun.

Un alt tricou i se mula pe mușchii pieptului și pe brațele sărutate de soare.

Ea se controlă înainte de a-și lăsa privirea să zăbovească, apoi se concentrează asupra fratelui ei, astfel încât Hank să nu-i observe dorința bruscă, evidentă.

– Surioară, ce faci aici? o întrebă Jackson.

– Discut cu Hank în legătură cu dulapul meu, apoi mă alătur ție la cină. Își înclină capul într-o parte ca răspuns la expresia năucă a lui Jackson. Ai uitat?

Jackson oftă prelung înainte de a ridica privirea.

– Îmi pare rău! Nu mi-am notat și mi-am făcut alte planuri.

Făcu o grimasă în timp ce își întindea brațele în fața lui și bătea cu palmele pe suprafața biroului. Vrei să vii cu mine?

Cat observă cum Hank clătină dezgustat din cap înainte de a-și coborî privirea. Voia să-și susțină fratele, dar poate că acuzațiile lui Hank erau îndreptățite.

– O să refuz să fiu a treia roată la căruță, răspunse ea. Jackson se lăsă pe spate și își puse mâinile la ceafă.

– Dacă vrei să-mi anulez celelalte planuri, o voi face.

Ea știa că ar face asta – și probabil ar trebui să o facă –, dar refuză.

– Nu, mulțumesc! Îl voi împrumuta pe Hank pentru o vreme, apoi poate voi trece pe la tata înainte de a mă duce acasă.

– Îmi pare rău, surioară! Privirea lui Jackson se mută de la ea la Hank, apoi zâmbi, ca și cum i-ar fi venit o idee fantastică. Hei, de ce nu luați voi doi cina împreună, ca să vorbiți? Fac eu cinste.

Hank părea încolțit, așa că ea îi oferă o porțiță de scăpare:

– E în regulă. Sunt sigură că Hank are lucruri mai bune de făcut decât să aibă grijă de mine.

- Crede-mă, el chiar ar avea nevoie de o noapte în oraș. Jackson îi aruncă lui Hank un zâmbet jucăuș. Îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul! Lasă-mă să-mi cer scuze invitându-vă pe amândoi la cină. Mergeți unde vreți! Treceți-o în contul meu!

Își puse cardul de platină Amex pe birou.

Cat nu știa cum să răspundă fără să înrăutățească lucrurile. Își ținu răsuflarea, uitându-se la Hank, căutând vreun indiciu. „Acceptă!”

Ochii lui rămaseră ațintiți asupra lui Jackson. Se ținu de talie înainte de a se uita la ea și apoi la Jackson.

- Păstrează-ți blestematul de card! Voi plăti singur pentru masa mea, mulțumesc! Apoi făcu semn din cap spre ușă. Vino, Cat, am lăsat desenele pe masa de conferințe!

- Voi doi sunteți în regulă? întrebă ea încet, când ajunseră în hol.

- Cel mai bine ar fi să stai departe de schimbul de focuri, bombăni Hank.

- Dar eu sunt răspunzătoare, zise ea și își aranjă nervoasă părul. Eu l-am făcut Jackson să te preseze. Nu-l învinovăți. El doar se comportă ca un frate bun.

Hank nu răspunse în timp ce intrau în sala de conferințe.

Se opri la marginea mesei și se întoarse spre ea.

- M-am gândit eu, dar îți înțeleg motivele. Și asta nu este nici prima și nici ultima neînțelegere pe care o voi avea el. Nu-ți face griji! Întotdeauna rezolvăm totul fără vărsare de sânge.

Atitudinea lui binevoitoare nu făcea decât să-i apese și mai tare conștiința vinovată, dar ea tăcu în timp ce el sorta schițele desenate de mână.

Un tâmplar și un artist - ce putea fi mai sexy? Un val brusc de dorință o cuprinse, și Cat simți o ușoară durere în vintre. Genul ăsta de durere pe care îl genera el era delicios de dătătoare de dependență, dar periculoasă.

- Iată ce am lucrat, zise el și îi prezentă două desene: unul pentru dulapul din trei piese și unul pentru transformarea dulapului existent. Știu că ai prefera un dulap de sine stătător, dar această unitate maximizează spațiul de depozitare. Pot face să se vadă că nu e de serie, dar aceasta este singura modalitate de a crea suficient spațiu de depozitare pentru toate lucrurile tale.

Când el îi zâmbi, ea simți că se topește.

- Aveai nevoie de mult spațiu de agățat, așa că am creat pentru umerase această unitate, cu excepția unor rafturi în partea de sus, pentru a putea fi agățate lucrurile care nu sunt de sezon.

Hank continuă să descrie detaliile, dar ea devenise prea hipnotizată de entuziasmul lui - și privindu-i buzele mișcându-se - pentru a mai auzi restul explicației.

- Este minunat! Cat studie desenele detaliate mai îndeaproape, pentru a descoperi cât de atent luase în considerație nevoile ei. Cum e cu exteriorul? Arată spre un alt teanc de desene de pe un colț al mesei. Pot să văd la ce te-ai gândit?

- Am păstrat un design de bază simplu, cu o ușoară curbura a băncii de sub fereastră. Poți să alegi din mai multe variante. Îi întinse diferitele schițe, pentru ca ea să le vadă. Am putea construi cadrul și ușile din față din arțar cu noduri, pentru a se potrivi cu mobilierul existent. Sau poate vrei arțar simplu ori ceva mai bogat, precum cireșul. În orice caz, am putea insera sticlă opacă sau oglinzi în fața ușilor, pentru a adăuga mai multă lumină. Oglinzile ar fi, de asemenea, practice.

Hank o privea țință, ca și cum ar fi căutat aprobarea ei. Planurile lui îi depășeau așteptările, iar ea nu fusese niciodată neglijentă în stabilirea unor standarde înalte. Când se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta pe obraz în semn de apreciere, el se înroși imediat. Reacția lui la atingerea ei îi trimise lui Cat furnicături prin tot corpul. Ardea de dorința ca el să o îmbrățișeze, să o sărute, să o posede - orice pentru a-și domoli frustrarea sexuală.

- M-ai lăsat mască, Hank. Este frumos și practic! Ea se retrase fără prea mare entuziasm și studie desenele mai atent. Îmi place asta cel mai mult.

Împinse spre el schița ei preferată, una cu oglinzi mari, înguste.

- Bine.

Îi plăcea zâmbetul lui băiețesc aproape la fel de mult ca faptul că ea îl provocase.

El strânse toate desenele înainte de a se așeza în fața calculatorului.

- Am marcat ca favorite câteva pagini cu mostre de lemn de la furnizorii din apropiere. Arțarul din care e făcut patul tău e interesant, dar, într-o mobilă de aceste dimensiuni, ar putea părea prea încărcat.

Cat se aplecă peste umărul lui Hank în timp ce acesta deschidea laptopul și dădea clic pe diverse imagini de la diferiți furnizori. Dintr-odată, concentrarea pe orice altceva în afară de mirosul lui de mosc deveni o sarcină imposibilă.

Căldura ce radia din pielea lui îi încălzea obrazul, dar el părea să nu fie afectat de prezența ei, în timp ce accesa diferite site-uri web. Cu toate acestea, când ea îl atinse întâmplător, pentru a se uita mai bine la ecran, faptul că el inspiră șuierat îi dovedi - din fericire - că și el simțea o atracție electrică.

- Este puțin copleșitor, zise ea, cu obrazul la câțiva centimetri de al lui. Pe care l-ai alege?

Hank continua să se uite la ecran. Dacă s-ar fi întors spre ea, buzele lor practic s-ar fi atins. Chiar și în timp ce Cat se mustra pe ea însăși pentru propria imaturitate, își dorea ca el să-i împărtășească dorința.

- Asta ar fi frumos, zise el în cele din urmă, cu vocea mai răgușită decât mai devreme.

Jackson băgă capul pe ușa sălii de conferințe, făcând-o pe Cat să se îndrepte de spate.

- Am plecat, spuse el, zâmbindu-i lui Cat, apoi își mută privirea spre Hank. Sigur nu te pot convinge să accepți oferta mea?

- Nu e nevoie, frate, interveni Cat. Îl iau pe Hank la cină drept mulțumire pentru munca depusă și pentru că a acceptat să facă asta pentru mine.

Ea voia să-i mulțumească. Dar, mai ales, planurile lui magnifice îi sporiseră dorința de a face presiuni pentru un parteneriat de afaceri.

Era clar că lui Hank îi plăcea munca aceea, iar ea avea nevoie disperată de o nouă direcție în viața ei. Un țel, o provocare, dar, mai ales, ceva unic. Ceva care să iasă în evidență, ceva special și diferit de produsele pe care modelele renumite le promovau de obicei.

Avea nevoie de Hank pentru a realiza asta. Pentru a avea o șansă de a renunța la modelling înainte de a fi împinsă afară. Și, admise în sinea ei, pentru a-și oferi angajamentul pentru a crește altceva decât un copil.

Cu siguranță și el își dorea autonomie. Ideea asta ar fi fost un câștig pentru ambele părți.

- Așa cum spun mereu, e cel mai bun om pe care-l am. Jackson îi aruncă lui Hank o privire ușor contrariată. Uită de Caine! Îl voi supraveghea pe Doug mai îndeaproape cât lucrează acolo.

- Mulțumesc!

Hank își menținu calm poziția.

În trecut, ea judecase greșit lipsa de machism a lui Hank și considerase felul lui modest de a fi drept o slăbiciune. Dar, de la nuntă încoace, ajunsese să vadă că Hank nu era o persoană ușor de înduplecat, nici pe departe.

I se făcu pielea de găină ca răspuns la noua ei perspectivă asupra lui, iar sala de conferințe se simți dintr-odată ca o saună. Dacă Hank era de acord cu propunerea ei, urma să fie nevoită să-și reprime dorința de a avea vreun soi de relație personală. Cu atât mai bine, căci

implicarea intimă cu el i-ar fi zăpăcit mintea – sau, mai rău, inima.

– Închide tu, bine?

Jackson bătu de două ori în cadrul ușii înainte de a pleca.

Cat se întoarse spre Hank după ce rămaseră singuri.

– Deci vrei să ieși cu mine la cină?

– Deja mă plătești prea mult pentru acest proiect, Cat. El se lăsă pe spate în scaunul său și își întinse picioarele în timp ce o studia. Nu trebuie să mă înveselești cu o cină.

– Nu e așa, se apără ea. Planurile ei aveau să necesite finețe, nu agitație. Mi-e prea foame ca să aștept până mă întorc în oraș, și nu-mi place să mănânc singură. Fratele meu m-a refuzat, după cum ai văzut.

El zâmbi.

– Bănuiesc că nu ești refuzată prea des.

– Se pare că voi, băieții din Connecticut, v-ați făcut un obicei din asta în ultima vreme.

Ea se întrebă dacă el avea să priceapă aluzia ei cu privire la ce se întâmplase pe insula Block. Deși era recunoscătoare că Hank nu profitase de ea în acel moment, o parte din ea ardea după atingerea lui.

El se uită fix la ea, gândindu-se clar la opțiunile pe care le avea. În cele din urmă, arătă spre cizmele și hainele sale de lucru murdare.

– Trebuie să fac un duș mai întâi.

– Asta e o invitație?

Cat ridică dintr-o sprânceană și așteaptă reacția lui la remarca îndrăzneată, bucurându-se de încântarea pe care o simțea tachinându-l.

Chipul lui se îmbujoră înainte ca el să-și încrucișeze brațele peste piept și să o privească apoi cu ochii mijiți. Ea simți cum o căldură dulce curgea prin ea precum caramelul topit. Apoi își aminti că, oricât de mult i-ar fi plăcut să flirteze, trebuia să renunțe la asta dacă aveau să devină parteneri.

- De ce îți place atât de mult să mă tachinezi? întrebă el în cele din urmă.

- Îmi place felul în care roșești. Ea zâmbi, așteptând apariția gropiței de pe obrazul lui stâng. Te face să arăți sincer și îmi amintește de Vivi. Nici unul din voi nu-și ascunde bine emoțiile.

- Spre deosebire de tine?

Ochii lui verzi sclipiră.

- Spre deosebire de mine.

Masca ei se strânse brusc precum o mască de plastic, privând-o de oxigen.

- Ar trebui să știi ceva, Cat.

El se ridică și se aplecă spre ea, sprijinindu-și palma pe masa de conferințe, astfel încât pieptul lui îi atinse brațul. O combinație amețitoare de testosteron și anticipare o făcu să amețească.

- Nu-ți ascunzi emoțiile atât de bine pe cât crezi.

Privirile li se intersectară pentru o clipă, petele aurii din verdele irisului său sclipind. Pentru a rupe vraja, ea oftă.

- Acum, ai vedere cu raze X?

- Ca Superman. Așa că ar trebui să știi că nu ești întotdeauna camuflată în plumb, zise el și își coborî privirea spre buzele ei. Dar mă surprinzi din când în când.

Ea deschise gura să vorbească, apoi ezită, temându-se să dezvăluie mai mult.

- Așadar să te urmez până acasă? Să mergem cu mașina mea la cină, pentru că mă îndoiesc că mă pot urca în camioneta ta cu tocurile astea.

Reacția lui Hank la vederea pantofilor ei Jimmy Choo cu tocuri de zece centimetri înălțime îi aminti lui Cat de o mască din *Scream*. Ea ar fi pufnit, dar era prea ocupată să se roage ca el să accepte propunerea ei.

Liniștea se întinse între ei în timp ce el părea să se lupte cu decizia. În cele din urmă, se trase de lobul urechii.

- Bine. Urmează-mă și gândește-te unde vrei să mănânci!

Cincisprezece minute mai târziu, Cat parcă de-a lungul bordurii, în fața unei case drăguțe, în stil colonial olandez, așezată pe un teren imaculat și cu iarbă îngrijită, verde smarald. Cutiile de la ferestre conțineau o varietate de flori și iederă.

Cimișir și tufe de trandafiri tunse cu grijă umpleau straturile de flori. Obloanele negre flancau fiecare fereastră, iar acoperișul roșu cărămiziu oferea un contrast plăcut întregului tablou. Din scena de emisiune de televiziune din anii '50 lipsea doar gardul alb. Cu toate acestea, avea o calitate feminină pe care ea nu o putea asocia cu Hank, care era 100% masculin.

Hank stătea lângă camionetă și o aștepta. În timp ce ea pășea pe aleea de acces, o femeie blondă mică alergă spre el din spatele casei.

- Ai întârziat, Hank, zise ea. Acum, o să întârzii și eu.

- Unde ai întârziat? întrebă el și își puse brațul pe după umărul ei și o sărută pe creștet.

- La ore!

Ea se încruntă când o observă pe Cat în fața lor.

Mintea lui Cat se blocă. Cine era această femeie drăguță? Blondă ca Amy, dar mai tânără.

- O, la naiba! E joi. El își trecu o mână prin păr. Am uitat complet, Jenny.

„Jenny.“ Cat își dresе glasul înainte de a întinde mâna. Dacă Hank își făcuse de cap cu Amy pe la spatele lui Jenny, atunci el nu era bărbatul pe care îl credea ea. Nu ar trebui să fie o surpriză, având în vedere instinctele ei proaste, dar inima ei tot se dezumfla ca un cauciuc care trecea peste o bandă cu țepi.

- Bună, eu sunt Cat.

- Eu sunt Jen. Fata își înclină capul și miji ochii. Îmi pari cunoscută. Ne-am mai întâlnit?

- Nu, nu ne-am întâlnit.

Cat zâmbi – un reflex norocos al carierei ei –, în ciuda stării ei de spirit din ce în ce mai sumbre.

– Cat este sora lui Jackson. Probabil ai văzut-o într-o revistă. Este model de haine și alte chestii.

Tonul nonșalant al lui Hank spunea că faima ei relativă nu îl impresionase prea mult. O nouă – și bine-venită – experiență cu un bărbat.

– Cat, ea este sora mea mai mică, Jenny.

„Sora.” Își amintea vag că Vivi îi vorbise vara trecută despre faptul că Hank își creștea surorile. Cat nu-și dăduse seama că el încă avea una acasă. Un val de ușurare se abătu asupra ei când își dădu seama că nu-l judecase greșit.

Hank îi aruncă cheile lui Jenny.

– Presupun că Helen a plecat. Meg e disponibilă în seara asta?

Jenny făcu ochii mari.

– Voi doi ieșiți în oraș, ca la o întâlnire?

– Nu e o întâlnire, răspunse Hank prea repede. Este o chestie de serviciu. Eu îi fac niște mobilă.

– Of! Umerii lui Jenny se lăsară în jos. Ei bine, nu am habar dacă Meg este liberă. Dă-i un telefon! Eu trebuie să plec. Mă bucur că te-am cunoscut, Cat!

– Și eu. Cat îi făcu cu mâna, iar Jenny sări pe scaunul șoferului și scoase camioneta lui Hank de pe alee.

– Cine sunt Helen și Meg? Cat zâmbi. Fac parte dintr-un harem?

– Nu prea. Expresia lui Hank devenit sumbră. Helen este îngrijitoarea care o ajută pe mama mea. Meg este singura dintre cele patru surori ale mele care locuiește în apropiere.

Hank oftă.

– Dacă ea nu este disponibilă, nu pot să ies în seara asta.

– De ce nu?

- Nu pot s-o las pe mama singură. Hank își trecu o mână de-a lungul maxilarul în timp ce se îndrepta spre casă. Are Alzheimer în stadiu avansat.

- Oh, murmură Cat, care abia începea să înțeleagă enorma responsabilitate pe care Hank o purta pe umeri.

Cum de nu-și dăduse mai devreme seama de această apăsare a lui?

- Îmi pare foarte rău, Hank. Cred că e greu.

- Nici nu ai idee, zise, apoi deschise ușa din spate și îi făcu semn să intre.

capitolul 9

Mamă,

Dacă m-aș plânge ție de faptul că orice admirație de care m-aș bucura pentru activitatea de model a fost de la distanță, superficială și bazată pe o falsă percepție a cine sunt eu, probabil m-ai dojeni și mi-ai aminti că eu am contribuit la crearea acestei percepții. Și ai avea dreptate.

Ei bine, acum, mi-ar plăcea să fiu admirată pentru ceva real înainte să mor. Cum sună asta pentru o listă de lucruri de făcut?

Hank simți ezitarea lui Cat, știind că ea se confrunta cu ceva mai mult decât se așteptase pentru simpla ei invitație la cină. El încă nu era sigur de ce acceptase. Încă de la mărturisirea ei la beție, pe insulă, gândurile legate de ea îl dădeau peste cap din ce în ce mai des.

Genul de tachinare pe care ea o transformase într-o formă de artă îl hipnotiza, convingându-i o parte a creierului că ea ar putea fi interesată.

- Lasă-mă o secundă să dau de Meg!

O sună pe sora lui în timp ce se uita la Cat cum scruta bucătăria și sufrageria. Spre deosebire de apartamentul ei, umila lui casă nu conținea nimic elegant

sau scump, dar lucrase din greu pentru fiecare bucățiță. Încercă să-i citească gândurile, dar chipul ei perfect nu-i oferea nici un indiciu.

- Bună, Hank! Meg părea necăjită. Ce s-a întâmplat?

- Poți să vii să ai grijă de mama în seara asta?

- Îmi pare rău! Sunt în tură până la ora 23.00.

- În regulă. Oftă, frecându-și fruntea, frustrat. Vorbim mai târziu.

- Poate data viitoare.

Tonul serios al lui Meg nu îi îndulci lovitura.

- Sigur. Ne vedem în weekend!

Își îndesă telefonul în buzunarul de la spate.

- Ai făcut și asta?

Cat arătă spre bufetul din sufragerie, pe care îl construise din mahon și sicomor. Designul aerodinamic includea un profil arcuit, picioare conice și o bandă sculptată deasupra sertarelor. Deși rareori folosea lac lucios, optase pentru el la această piesă.

- Este foarte interesant.

Degetele subțiri ale lui Cat traseră sculptura în loc să atingă altceva din casă - cum ar fi el. Când își ridică privirea, zâmbetul ei îl atinse în inimă și - în alte locuri.

- Îmi place combinația de lemn deschis și întunecat și faptul că e așa lucios.

- Mulțumesc! Alungând gândurile deșănțate, își aminti de mobilierul lui Cat și nu fu surprins că îi plăcea finisajul lucios. Am construit-o acum cinci ani.

- Ai construit și masa din sufragerie și masa de cafea, nu-i așa?

- De unde știi?

Majoritatea oamenilor nu observau, cu atât mai puțin să se arate interesați.

- Au un farmec asemănător - puternice din punct de vedere vizual, dar și aerisite. Linii curate, începu ea, apoi ridică din umeri. Cel puțin, asta văd eu.

Admirația ei însenina camera și starea lui de spirit.

- Ai ochi pentru detalii.

- Trebuie să fie de la anii de studiu al fotografiilor și al designului vestimentar. Apoi ea zâmbi larg, ridicând o fotografie înrămată cu nepotul său de doi ani. Acesta ești tu când erai mic?

- Nu, este nepotul meu, Eddie. Totuși, seamănă cu mine. Vezi? Hank arată cu degetul spre o altă fotografie - una cu el și cu mama lui de când avea trei sau patru ani.

- Într-adevăr. Cat puse jos fotografia lui Eddie, cu o expresie mai calmă. Ți place să fii unchi?

- Îmi place la nebunie. Meg îl aduce pe la noi când trece să vadă ce mai face mama. E destul de drăguț să vezi trăsăturile de familie ieșind la iveală în această nouă persoană. Bănuiesc că, dată fiind căsătoria lui David cu Vivi, vei fi mătușă destul de curând. Hank chicoti ca pentru sine. Poate o să aibă noroc și o să aibă o fată care să semene cu tine.

Încuviințarea puțin entuziastă a lui Cat îl surprinse. Ea oftă.

- Se pare că și tu aștepti cu nerăbdare să fii tată.

- Într-o bună zi. Băieți, să sperăm, pentru a echilibra lucrurile pe aici.

Cat își strânse mâinile, privirea ei îndepărtată ducând-o pentru o clipă în altă parte.

- Vei fi un tată grozav, zise ea, ferindu-și privirea.

Limbajul corpului ei striga „sfârșitul discuției“.

Nu-i plăceau copiii? Nu că asta ar avea vreo importanță pentru el. Apoi ea reveni la prezent.

- De ce nu te duci să faci un duș, ca să putem mânca?

- În legătură cu asta. Nu pot ieși în seara asta. Meg lucrează la spital... e asistentă medicală.

- Oh! Ea își mușcă buza și se uită la el printre genele dese ale ochilor ei fermecători.

Am putea comanda pizza.

- Tu mănânci pizza?

Șocul îl scoase din năuceala dată de dorință. Nu văzuse niciodată farfuria ei plină cu mai mult decât salată și fructe.

- Aproape niciodată, admise ea. Am nevoie de o scuză bună pentru a mă înfrupta din mâncare nesănătoasă. Faptul că am fost refuzată de fratele meu și faptul că tu ești blocat aici îmi oferă două scuze bune, nu?

Doamne, când ea zâmbea, el se înfierbânta ca un Porsche la viteză maximă. Oare dorința lui avea să se domolească vreodată?

- Tu ești șeful, răspunse el.

O clipă de tăcere se așternu între ei în timp ce ea părea să-și cântărească următoarele cuvinte.

- Nu-ți place asta la mine, nu-i așa?

Tonul ei rănit îi pârjoli plămânii ca niște vapori de poliuretan.

- Este a doua oară când mă acuzi că nu te plac sau că nu-mi place ceva la tine. Își puse mâinile în șolduri și se uită la ea cu capul înclinat. Ce am făcut ca să-ți dau această impresie?

- Răceala de vara trecută și de la nunta din primăvară îmi vin în minte.

Cat aruncă o privire spre sfeșnicele de pe bufet, evitând contactul vizual. Strădania ei evidentă de a fi deschisă îi aminti de remarca lui David despre trăsătura nefericită a familiei St. James.

- Nu știu ce să zic. Felul în care te închizi în preajma mea, ca și cum abia ai aștepta să poți scăpa.

- În orice caz, am avut amândoi o atitudine rece vara trecută, ceea ce e de înțeles, având în vedere cum m-ai respins după ce ne-am întâlnit prima dată. El așteaptă ca ea să-i întâlnească privirea înainte de a continua: În ceea ce privește nunta, nu mă poți acuza că nu-mi pasă, când m-am dat peste cap să mă asigur că nu vei păți nimic.

Deși Hank stătea la un metru și jumătate de Cat, căldura pe care o degajau îi suda laolaltă ca un fel de lipici invizibil. El observă pulsul agitat de la baza gâtului,

respirația ei sacadată. Doar expresia ei chinuită îl împiedică să o sărute.

Cat înghiți în sec înainte de a-i răspunde:

- Ce ai vrut să spui în dimineața aia, cum că eu am fost motivul pentru care ai plecat din camera mea?

Orice sentiment de victorie pe care l-ar fi putut simți pentru că remarcă lui o pusese pe gânduri în ultimele câteva săptămâni dispăru la vederea suferinței ei.

El nu avusese de gând să poarte această conversație.

Cu toate acestea, mama lui îl învățase întotdeauna că o întrebare sinceră merita un răspuns sincer.

- Îți place să te joci și să îți folosești avantajul. El făcu un pas mai aproape. Nu am loc în viața mea pentru jocuri, Cat. Sunt un bărbat, nu o marionetă.

Cat făcu ochii mari, și gura ei formă un O. Înainte de a putea să-i răspundă, mama lui intră în sufragerie, șovăind, cu cadrul, purtând pijamaua peste celelalte haine.

- Bună, mamă! Unde te duci?

- Rick? Mama lui se încruntă la el. Se trase înapoi în timp ce arăta cu degetul în direcția lui Cat. Cine?

Vocea ei fragilă îl făcu să încremenească. Helen menționase izbucnirile mai frecvente de furie ale mamei sale. Bineînțeles că se întâmplau acum, în fața lui Cat.

- Sunt eu, mamă! Hank. Își ridică încet mâinile și se dădu înapoi. De ce ai nevoie?

Mama lui strângea materialul deasupra pieptului, arătând în continuare cu degetul spre Cat.

- Raahhhat!

- Mamă, începu Hank, ignorându-i ultimul cuvânt nearticulat, dar Cat îl întrerupse:

- Doamnă Mitchell, eu sunt prietena lui Hank, Catalina. Ea vorbi pe un ton egal, calm. Zâmbetul ei nu șovăi și nici nu dezvălui vreun disconfort. Sunt încântată să vă cunosc.

Cu toate acestea, în ochii mamei lui tot se citea confuzia. De ce... tu?

Își încurcă o mână în păr și se târî spre bucătărie. Cu voce mai blândă, mormăi ceva ce el nu înțelese.

Hank scânci, evitând privirea lui Cat în timp ce își urma mama, dar Cat îl strigă.

- Hank, aud ceva, zise ea. Parcă ar curge apă.

El se strădui să asculte în timp ce era cu ochii pe mama lui. Se auzea un șuierat slab de apă de la un robinet deschis, dinspre dormitorul principal.

- Poți să verifici baia ei? Aș prefera să nu te las singură cu ea ca să mă duc să verific eu însumi.

Cat încuviință din cap înainte de a traversa sufrageria și de a dispărea în dormitorul principal. Răspunsul ei imperturbabil la situație îl surprinse pe Hank, dovedindu-i cât de puțin știa cu adevărat despre ea - lucruri pe care dorea să le descopere.

Mama lui ajunsese în bucătărie, oprindu-se la masă. Privi în gol la frigider și dădu drumul la țesătura pe care o ținea și care acum era mânjită cu pastă de dinți. Măinile îi căzură pe lângă corp în timp ce el aștepta în liniște.

- Mamă, șopti, cu inima stoarsă ca o cârpă de vase zdrențuită. Sunt eu, Hank. Udă niște prosoape de hârtie cu apă caldă și începu să-i șteargă mâinile, pentru a îndepărta pasta de dinți. Ți-e foame?

Ea se întoarse ca și cum s-ar fi speriat să-l vadă și trase de hainele ei, tremurând.

- Ți-e frig? Să mergem să schimbăm pijamaua asta și să te încălzești.

Ca un copil, ea împinse cadrul alături de el, în timp ce el o conducea înapoi spre dormitorul ei. Undeva, pe drum, ea alunecă într-o transă.

După ce o ajută să se întoarcă în pat, îi dădu jos pijamaua și o lăsă să stea în cămașă, decât să riște să o supere din nou.

Apoi o acoperi cu pătura și o sărută pe cap.

Hank își strânse baza nasului înainte de a se duce spre baia ei.

Cat era îngenuncheată pe blatul de la lavoar – cu pantofii aruncați deoparte –, curățând pasta de dinți de pe oglindă cu o lavetă.

Aruncase un prosop pe podea pentru a șterge o baltă ce se formase cumva acolo. Ea, un model elegant, nu părea stingherită cocoțată astfel. În tăcere, el luă altă lavetă și începu să șteargă mizeria împreună cu ea.

„La naiba!“ După ce fusese martoră la acest episod, cu siguranță avea să fugă înapoi la viața ei distractivă și lejeră. Când terminară, el luă cârpa din mâna ei și prosopul îmbibat și stinse lumina. Cat îl urmă în tăcere până în sufragerie.

– Îmi pare rău, zise el și aruncă prosoapele deoparte. Nu știu ce să spun în afară de mulțumiri pentru ajutor.

– Nu-ți cere scuze, Hank! N-ar fi trebuit să dau buzna peste tine în seara asta.

Își pipăi coada de cal în timp ce privirea ei deveni distantă. Îmi amintesc că am văzut-o pe mama mea cum se stingeă, dar cancerul nu i-a răpit niciodată memoria. Cel puțin, ea a știut întotdeauna cine eram. Nu-mi pot imagina cum e să pierzi această legătură. Îmi pare atât de rău!

Ochii umezi și compasiunea lui Cat nu semănau deloc cu mila, și pentru asta Hank era recunoscător.

– E destul de nasol, recunosc eu el.

Cat făcu un pas înainte și îi strânse mâna în semn de alinare.

El o strânse la rândul-i, dorindu-și să o poată trage mai aproape.

– Probabil vrei să pleci acum.

Zâmbi, sperând să nu pară dezamăgit, în timp ce se pregătea pentru un rămas-bun politicos. Ea își înclină capul, mușcându-și buza.

– De fapt, mor de foame. Dacă nu te deranjează compania, hai să comandăm totuși pizza!

Își retrase mâinile și își înfipse degetele mari în buzunare. Poate ai putea chiar să-mi arăți unde construiești mobila.

O altă lovitură decisivă.

Ea voia să rămână. Speranța i se instalează în piept, făcându-i inima să bată cu putere.

- Bine. Pepperoni și ciuperci sună bine?

O oră mai târziu, terminaseră o întreagă pizza extra-large. Ca să fim corecți, el mâncase 90% din ea, în timp ce ea mâncase o salată și o felie de pizza.

Acum, ea stătea cu un picior băgat sub ea și cu coatele pe masă. Văzând-o atât de relaxată, Hank își aminti de modul în care se comportase ea la Jackson acasă cu un an în urmă - versiunea lui Cat St. James care îi plăcea cel mai mult. Nu se putea abține să nu se întrebe dacă altcineva în afară de familia ei, de Vivi și acum de el avusese vreodată privilegiul de a o vedea așa.

Ea își sprijini bărbia în palmă.

- Spune-mi cum te-ai apucat de tâmplărie.

- Când aveam 11 ani, unchiul meu Joe m-a pus să-l ajut să construiesc o bancă de grădină. După aceea, am lucrat alături de el în fiecare vară. Lui Hank îi plăcuseră acele zile fierbinți de vară petrecute lucrând cu lemnul în timp ce asculta rock clasic, în fiecare an asumându-și mai multe responsabilități și proiecte mai complexe. Ultima piesă pe care am construit-o împreună a fost un birou pentru mătușa mea. Este ciudat să privesc acum în urmă și să constat că acele abilități pe care le-am învățat de la el au ajuns să-mi întrețină familia. Iar apropierea pe care am avut-o cu unchiul meu a atenuat lovitură pierderii tatălui meu. Viața poate fi ciudată câteodată - nu știi niciodată ce mici decizii de astăzi vor face o mare diferență mâine.

- Ciudată sau înfricoșătoare, în funcție de cum privești. Cat se aplecă în față, aparent captivată. Tu și unchiul tău mai construiți lucruri împreună?

- Nu. S-a mutat în Florida acum opt ani, dar suntem în continuare apropiați.

- Sună bine. Ea își aranjă părul după ureche. Maniera ei grațioasă făcea ca până și astfel de gesturi obișnuite să pară sofisticate - o amintire nedorită a modului în care ea nu se potrivise niciodată cu adevărat în viața lui banală. Pot să-ți văd atelierul?

- Sigur. Aruncă farfuriile de hârtie la gunoi, își puse monitorul video la centură și deschise ușa din spate. Vino cu mine!

Anticiparea reacției ei la lumea lui privată alungă sentimentul de calm pe care îl simțea de obicei când traversa peluza.

Deși cerul de seară încă strălucea în nuanțe de liliac și trandafir, el aprinse luminile din garaj.

- Aici este. Nu e cine știe ce, dar...

- Aici se întâmplă magia, zise ea pe nerăsuflăte. Ochii ei cercetară fiecare detaliu în timp ce se răsucea pe călcâie. Se plimbă prin micul atelier, atingând diverse unelte și scânduri, fără să vorbească. Câteva momente mai târziu, întrebă: Asta ești tu, nu-i așa? Asta este ceea ce iubești, ceea ce vrei să faci cu viața ta.

- Poate într-o zi.

Își înfipse vârful pantofului drept în pământ și observă că încă purta cizmele de lucru. La naiba! În tot haosul, uitase să facă duș.

- De ce să aștepti? Ea se întoarse spre el cu un zâmbet entuziast. De ce să nu începi acum? Așa cum am mai spus, mi-aș putea folosi relațiile pentru a te ajuta.

- Faci să pară ușor, dar nu merge așa.

- Dar cum merge?

- Este un proces lent. Un tâmplar foarte eficient ar putea ajunge la maximum optsprezece piese pe an. Nu-mi pot permite toate echipamentele de care aș avea nevoie pentru a lucra în acest ritm, iar acest spațiu este prea mic.

- Așa că închiriem un spațiu, cumpărăm echipamente.

Zâmbetul ei nepăsător îi aminti de Jackson, care nu se ferea nici el de risc. Bineînțeles, spre deosebire de Hank, nici unul din ei nu avea persoane în întreținere.

- Ce altceva mai trebuie?

El chicoti, până când își dădu seama că ea vorbea foarte serios.

- Cat, ce anume propui, mai exact?

Ea rămase nemișcată, părând neobișnuit de timidă preț de un minut.

- Ce zici despre un parteneriat? Tu ești talentul, iar eu mă voi ocupa de promovare și vânzări.

- Când? chicoti el. Între ședințele foto?

Ea își îndreptă umerii - atitudinea prietenoasă retrăgându-se în spatele fațadei. Era clar că gluma lui o insultase.

- Știi, o mulțime de companii ar plăti pentru numele meu și pentru influența mea socială.

- Probabil, dar eu nu am o companie de mobilă, așa că nu există nimic de promovat. Când ea nu păru descurajată, el arătă spre casă. Am nevoie de un salariu stabil, atât timp cât mama mea este în viață, iar Jenny este la facultate.

- Ți-ai întreținut familia atât de mult timp. Este remarcabil, de fapt.

Ea își încrucișă cu dezinvoltură brațele și își lăsă capul spre stânga.

- Nu crezi că, după tot ce ai sacrificat pentru ei, s-ar bucura să aibă ocazia de a te răsplăti?

- Nu este atât de simplu.

- Nu, dar nimic nu este imposibil. Mai ales atunci când ai ajutor. Nu-ți dorești șansa de a-ți împlini propriile visuri?

- Am o mulțime de visuri, Cat. Nu doar pe acesta. El își încrucișă brațele pentru a-i arăta că era la fel de hotărât ca ea. Crede-mă, alegerile pe care le-am făcut mi-au dat mai mult decât am pierdut.

Expresia ei de îndoială, împreună cu tăcerea, îl obligă să-și apere remarca.

- Familia mea mă iubește și mă respectă datorită sacrificiilor pe care le-am făcut. Când mama mea va muri, voi fi liniștit știind că am avut grijă de ea. Toate acestea - tot ce am făcut - au dovedit că sunt un bărbat pe care se poate conta, care nu pleacă atunci când lucrurile sunt grele. Asta înseamnă ceva pentru mine. Se uită prin atelierul său. Îmi place să construiesc mobilă. Dar, chiar dacă aș avea propria afacere și un brand cu care să mă laud, nu mi-ar oferi acele alte lucruri. Crede-mă, sunt în regulă cu alegerile mele.

Cat îl privea fix, fie cu admirație, fie cu o nedumerire totală - nu era foarte sigur.

- Bine.

Faptul că trăise cu cinci femei îl învățase că binele cam însemna în mare parte opusul.

- De ce contează asta pentru tine, Cat? Tu ești un fotomodel de succes, cu o mulțime de bani, așa că de ce să te agiți cu un mic magazin de mobilă?

Ea pipăi o daltă și își mușcă buza de jos.

- Când eram tânără, tatăl meu se lăuda mereu cu IQ-ul lui David și cu abilitățile de atlet ale lui Jackson. A recunoscut chiar și talentul artistic al lui Vivi, dar se pare că tot ce aveam eu de oferit era asta, zise și se arătă pe sine.

Expresia ei jenată îl marcă, dar el încercă să nu o întrerupă. Cat St. James alesese să i se confeseze.

Inima lui începu să bată cu putere la această conștientizare.

- Când am fost „descoperită“, am profitat de ocazia de a dovedi că puteam avea la fel de mult succes ca frații mei, chiar dacă singurul meu atu era propriul chip. Dar, după entuziasmul inițial, nu am avut niciodată o satisfacție reală din modelling. Ea oftă înainte de a continua: Nu mă înțelege greșit, îmi apreciez cariera, și este importantă pentru mine. Totuși, regret că am renunțat

la facultate, mai ales acum, când mă aflu pe panta descendentă a carierei. Vreau – am nevoie – de șansa de a mă reinventa. Să descopăr dacă există mai mult decât felul în care arăt. Am presupus că te vei bucura de ocazia de a fi propriul șef și m-am gândit că ne-am putea ajuta reciproc să ne îndeplinim aceste nevoi. Cat ridică privirea, cu o expresie mâhnită. Probabil crezi că sunt o puștoaică plângăcioasă care se văicărește despre viața ei, când, în comparație cu a ta, e atât de ușoară.

– Nu mai gândi în locul meu, Cat. Nu ai niciodată dreptate.

El îi cercetă chipul, dar ea își ținea privirea ascunsă.

De ce nu înțelegea că el o considera pe această femeie blândă, onestă și grijulie mult mai atrăgătoare decât „fata de pe copertă”? Făcu un pas mai aproape, dorind să o consoleze.

– Nu pari plângăcioasă. Plină de nostalgie, poate.

Bătăile puternice ale inimii lui încărcau atmosfera din garaj. Ca și cum ar fi fost atrasă spre el de firul invizibil al dorinței, Cat se apropie la doar câțiva centimetri de corpul lui.

– Ai spus mai devreme că tot ce fac este să mă joc. Ea îi întâlnește privirea, cu ochii ei mari plini de hotărâre. Ei bine, eu vorbesc despre această idee de afacere, Hank. Instinctul îmi spune că ar putea fi o mare schimbare pentru amândoi. Înainte de a refuza, ai putea măcar să te gândești puțin la asta?

– Când te-am acuzat că te joci, mă refeream la partea personală. Și, sincer, sunt mai interesat de acest tip de relație decât de una de afaceri.

Sfinte Sisoe, spusese asta cu voce tare. El se uită la ea și văzu cum ea își mușca interiorul obrazului.

– Deși poate nu pare, spusese ea, întotdeauna am fost atrasă de tine.

Cu inima în gât acum, Hank o prinse de o mână și făcu un pas și mai aproape.

– Asta înseamnă un da?

O umbră întunecată îi acoperi trăsăturile. Apoi ca din reflex, ea își recăpătă calmul.

- Nu caut o relatie.

- De ce nu? Se gânde la fostul ei iubit. Tot ți-e dor de Justin, în ciuda a ceea ce s-a întâmplat?

- Doamne, nu! Am trecut peste el și sper că și el își vede de viață.

- Există vreun motiv să crezi că nu e așa?

Ea ezită suficient de mult pentru a-i trezi suspiciunea.

- Nu chiar.

- Ce înseamnă asta?

- Aș prefera să nu vorbesc despre asta, de fapt, zise ea și își feri privirea.

Instinctul îl îndemna să insiste, dar îi respecta intimitatea.

- Bine, dar ai vorbi cu Jackson sau cu David dacă te-ar deranja, nu?

- Nu mă va deranja, răspunse ea, părând a încerca să se convingă pe sine însăși la fel de mult ca pe el.

El o lăsa baltă pentru a readuce conversația la posibilitatea unei relații între ei.

- Deci dacă nu mai există alt tip, care este problema?
Nu ai încredere în mine?

Ochii ei se înceteșară, dar poate că reacționau la praful din atelier.

- Nu e vorba despre asta, Hank, zise ea și clipi de două ori. Îți sunt recunoscătoare că ești dispus să treci cu vederea trecutul nostru și sunt flatăată de atenția ta, dar nu mă cunoști cu adevărat. Nu sunt cine cred oamenii că sunt, și, oricum, cred că ar trebui să păstrăm lucrurile platonice dacă există vreo șansă să fim parteneri de afaceri. Când el nu răspunse, ea chicoti. Ah, deci nici asta nu intră în calcul. Nu-ți face griji! Nu credeam că vei fi de acord. Nu ai nevoie de mine pentru a face asta într-o zi. Totuși, trebuia să încerc.

- Ascultă, Că! Indiferent ce crede tatăl tău sau oricine altcineva, vād că ești mai mult decât acel chip

superb. Nimeni nu ajunge unde ai ajuns tu fără curaj, hotărâre și inteligență. Vei fi un partener de afaceri grozav pentru cineva. Momentul nu este potrivit pentru mine.

Ea părea pe punctul de a sări în brațele lui. Dacă mașina lui nu ar fi intrat cu zgomot pe alee, el ar fi luat-o în brațe și ar fi plecat cu ea chiar atunci.

- Ar trebui să plec, zise Cat, cu corpul încă aproape de al lui.

- Stai așa!

Hank se întinse spre obrazul ei, dar Jenny intră ca o furtună în garaj.

- O, îmi pare rău! Jenată, se întoarse cu spatele. Am văzut lumina și m-am gândit că Hank era aici, muncind.

Cat și Hank se depărtară, dar momentul trecuse. El se obișnuise cu lipsa totală de intimitate, deși în seara asta îl irita.

- E OK, Jenny.

- Nu am vrut să vă întrerup. Jenny se răsuci și făcu o grimasă. Nu mă luați în seamă.

- Chiar ar trebui să plec, zise Cat și îi zâmbi lui Jenny. Drumul e lung.

- Ne vedem înăuntru, îi spuse Hank lui Jenny înainte de a se întoarce din nou spre Cat. Te conduc până la mașină.

Ieșiră cu toții din garaj, iar Jenny se îndreptă spre casă.

Cat păși alături de Hank. Înaintară pe alee în tăcere.

Incertitudinea și o mulțime de alte emoții îl apăsau. Ea îl plăcea, dar nu dorea o *relație*. Dacă el i-ar propune ceva ocazional, ar fi de acord? Nu fusese niciodată adeptul aventurilor, dar, având în vedere firea ei înfocată, poate ar fi mai bine așa. Oricât de mult ar fi vrut să-i reziste, ea era ceva la care nu putea renunța.

Cat descuie mașina, așa că Hank făcu un pas înainte și deschise ușa pentru ea. Înainte de a se urca la volan, ea se întoarse și îi puse o mână pe braț. Îi plăcea

atingerea ei – și dorea mai mult. El își puse mâna peste a ei, bucurându-se de fiorul care îi străbătu antebrațul. Fața ei se luminează pe neașteptate.

– Când vei începe lucrul la dulapurile mele?

– Cred că o să vin luni. Trebuie să iau lemnul și să fac niște tăieri grosiere în acest weekend. După ce încep, tot va trebui să petrec câteva ore pe aici din când în când, pentru a supraveghea proiectele lui Jackson.

– Se bazează atât de mult pe tine?

Hank aprobă din cap.

– Jackson prețuiește loialitatea. Se uită în josul străzii și apoi la el. Un ultim gând înainte de a pleca: poți fi un tâmplar excepțional, dar în această profesie nu ești de neînlocuit, nu? Sunt sute, poate mii de tâmplari în Connecticut pe care Jackson i-ar putea angaja. Pe de altă parte, talentul tău excepțional pentru designul de mobilă... nu poate fi înlocuit. Este un dar pe care nu ar trebui să-l risipești.

Asta făcea el, își risipea talentul?

Nu-i plăcea deloc această idee, dar ea se infiltra în mintea lui precum o picătură de otravă într-un ochi de apă. Poate că pentru Cat să arunce niște bani și să risipească niște efort pentru a testa apele nu era mare lucru, dar Hank nu-și permitea acest lux. Eșecul putea fi catastrofal pentru viitorul familiei sale. Pe de altă parte, propunerea ei era o ofertă unică în viață. Ar putea funcționa?

– Ești hotărâtă să mă tentezi, nu-i așa?

Și, o, cât îl mai tenta!

– Cum mă descurc?

Destul de bine, având în vedere că el nu o refuzase categoric, cel puțin nu în mintea lui.

– Uite, o să mă gândesc la ideea ta.

El aruncă o scurtă privire spre casa lui, încercând să-și imagineze o viață diferită.

– O vei face? Ea se luminează la față. Consideră-te avertizat, Hank. Data viitoare când mă vei vedea, nu vei ști ce te-a lovit.

Aproape că izbucni în râs, pentru că deja avea senzația asta de fiecare dată când o vedea. Un amestec de speranță și de îndoială i se năștea în suflet.

capitolul 10

Mamă,

Cred că ți-ar plăcea de Hank. E deschis, la fel ca tine. Chiar și cu o viață plină de dificultăți, nu e rânchiunos sau dur. E iertător, corect, drept, de încredere...

Merită lucruri bune – mici și mari –, și o să mă asigur că le primește.

În ciuda protestelor lui Hank de ieri după-amiază, el se întâlnește cu Jackson pe șantier, la casa familiei Caine. Jackson era un șef grozav și un prieten vechi, iar Hank știa că prietenul său avea nevoie de ajutorul lui.

Sau poate că avea doar conștiința vinovată pentru că își petrecuse toată noaptea gândindu-se la ideea nebunească a lui Cat.

În timp ce discutau despre instalarea ultimelor rețușuri în bucătărie, el observă cearcănele de sub ochii lui Jackson.

– Jackson, arăți ca naiba! Ai nevoie de somn.

– Sunt bine. Jackson se frecă cu mâna dreaptă peste o parte a feței. Oricum, tu nu ar trebui să vorbești. Când a fost ultima dată când ai dormit destul?

– Asta e altceva. Sunt de gardă nonstop, dar, atunci când dorm, dorm fără alcool.

Își puse mâinile în șolduri și continuă să se uite la Jackson.

– Nu începe din nou! Jackson ridică mâna pentru a opri predica lui Hank. Nu te-ai plâns niciodată atunci

când mergeam împreună la agătat fete. Acum, nu-mi mai amintesc când am ieșit ultima dată la o bere.

- A trecut ceva vreme, admise Hank. Dar nu mă interesează să beau sau să urmăresc femei. Sănătatea mamei mele a fost în cădere liberă în ultimele șase luni. Devine din ce în ce mai riscant să o las pe Jenny să aibă grijă de ea.

- Îmi pare foarte rău, amice! Situația cu mama ta e nașoală, dar asta e un motiv în plus pentru care ai nevoie de o femeie care să te ajute să te liniștești, zise Jackson și afișă un zâmbet diabolic. Haide! Ieși cu mine în acest weekend.

- Am planuri pentru acest weekend, zise Hank cu capul înclinat. Trebuie să încep să lucrez la proiectul surorii tale.

- Mi-aș fi dorit să nu fi avut nevoie de această favoare, dar îmi fac griji pentru ea. Tu înțelegi asta... ai surori. Totuși, îți mulțumesc pentru ajutor. Îți sunt dator vândut.

- Nu-ți face griji, e în regulă. Când își aminti cum arăta Cat la el în garaj, nu se putu abține să nu zâmbească. Mai mult decât bine.

Ultimul comentariu îi scăpă înainte să-și amintească faptul că Jackson nu era doar prietenul lui, ci și fratele lui Cat.

- Oh? Ochii brusc alerti ai lui Jackson îl sfredeliră pe Hank. Te interesează sora mea?

- E chiar o surpriză? replică Hank în timp ce simțea că se încinge.

- Ai crede că, după ce David s-a îndrăgostit de Vivi, nimic nu m-ar mai putea surprinde. Se pare că m-am înșelat.

Jackson își frecă bărbia, fără să ofere vreo încurajare.

- Crezi că nu sunt destul de bun pentru ea?

Dacă Jackson ar obiecta, asta l-ar zdrobi.

- La naiba, Hank, ești cel mai bun tip pe care îl cunosc. N-ar putea găsi altul mai bun.

Jackson își încrucișă brațele și oftă.

- S-ar putea, însă, ca asta să fie problema. Cum să zic? Iubiților ei din trecut le lua la fel de mult timp ca ei să se îmbrace și cheltuiau o mulțime de bani pentru a o duce în locuri interesante... Știi tu, ticăloși ca Justin.

- Poate că și-a învățat lecția.

- Poate, dar voi doi sunteți compatibili? Viața ei e plină de pseudoprieteni, de petreceri și de toate prostiile alea de pe Instagram și Twitter. Nu mi-o pot imagina petrecându-și fiecare weekend cu tine în Norwalk.

- Vorbești despre ea de parcă ar fi superficială.

- Nu, nu e superficială. Are o inimă mare, chiar dacă o ascunde de majoritatea oamenilor. Jackson se frecă pe ceafă. La naiba cu asta! Ce știu eu? Dacă e interesată, atunci crede-o pe cuvânt.

- Nu am spus niciodată că este interesată.

Mușchii lui Hank se încordară ca reacție la revărsarea de sfaturi nedorite, deși bine intenționate.

Jackson zâmbi.

- O, Doamne, am mai fost pe drumul ăsta cu alți prieteni, de multe ori. La naiba, Hank, ceva îmi spune că te îndrepti spre necazuri, chicoti Jackson. N-am nici un sfat pentru tine. E sora mea, și o iubesc de mor, dar nu e ușor cu ea. Cat e ca un arici - trebuie să te porți cu ea într-un anume fel, altfel e teribil de țepoasă.

- Nu contează. Oricum, probabil nu va ieși nimic din toate astea.

- Sau întâmplat lucruri mai ciudate. Uită-te la David! Jackson îl bătu pe Hank pe umăr. Hai să plecăm de aici! Trebuie să ajung undeva.

Când Hank ajunse în sfârșit luni la Cat acasă după un drum infernal spre Manhattan, opri aproape de intrare ca să descarce iute camioneta, lăsându-l pe portarul clădirii lui Cat să-i păzească materialele în timp ce el se duse să găsească un loc de parcare. La întoarcere, încărcă sculele și scândurile de lemn pe un cărucior, pe care

îl împinse în liftul de serviciu. Opri căruciorul scârțâitor la ușa ei și ciocăni.

Cat nu răspunse. Bătu din nou și ascultă să audă pași. În continuare nici un răspuns.

Ce naiba? Se uită la ceas. Era ora 8.00. Ea știa că el urma să vină azi.

În spatele lui, Esther deschise ușa apartamentului ei.

- Când am auzit pe cineva pe hol, m-am uitat pe vizor. Ce surpriză plăcută să te găsesc în fața ușii mele!

- Bună dimineața, doamnă Morganstein. El zâmbi văzând cum ea îl studia fățiș. Nu cumva știți unde e Catalina?

- De obicei, aleargă dimineața, dar sigur se va întoarce iute dacă știe că trebuie să vii. Este foarte entuziasmată că vei începe treaba.

- Disperată după loc în dulapuri.

- O, nu cred că ăsta e singurul motiv pentru care e în toane bune în ultima vreme, zise ea și îi făcu cu ochiul.

Altă pețitoare. Oare toată lumea conspira să îi aducă împreună?

Înainte ca el să poată răspunde, Cat ieși din lift, fredonând o melodie de pe iPhone-ul ei.

Pantalonii scurți, din spandex negru, și bustiera de jogging roz neon abia dacă acopereau ceva din corpul ei. O bentiță albă groasă îi ținea părul departe de față. Restul părului ei mătăsos era strâns într-o coadă de cal.

Îi văzu și le făcu veselă semn cu mâna, fără să bage de seamă nici frustrarea, nici fascinația lui. Pielea ei strălucea de transpirație, și el putea vedea cum i se contractă mușchii picioarelor și ai abdomenului în timp ce se îndrepta spre el.

„Teribil de sexy!“ Tentația cântărea greu.

- Bună dimineața! Ea zâmbi și își scoase căștile din urechi. Nu mi-am dat seama că vei fi aici așa devreme. Bună, Esther. Ai nevoie de ceva?

- Nu, dragă. Doar îi țin companie acestui tânăr chipeș. Te las să te ocupi de el acum.

Esther zâmbi și închise ușa.

- Te vrea tare de toot! chicoti Cat în timp ce descuia sumedenia de încuietori.

Hank nu se putea abține să nu se holbeze la fundul ei ferm.

- Hai înăuntru!

- Mulțumesc!

Hank o urmă, trăgând căruciorul în holul de la intrare, și apoi închise ușa. Se concentrează asupra sarcinii pe care o avea de făcut, ca să nu o ia, să o lipească de perete și să o dezbrace de acele haine ude.

- Voi ajunge aici devreme în fiecare zi, așa că ar trebui să găsim o soluție pentru când nu ești aici, ca să pot intra.

- Bine. Poate ar trebui să-ți las o cheie? Ea se uită la grămada de materiale și își strânse mâinile, fără să-și dea seama de faptul că-l excita. Abia aștept să încep.

Hank împinse căruciorul spre dormitorul ei, pe care ea îl golise în așteptarea lui.

- Voi acoperi gurile de aerisire, pentru ca praful de rumeguș să nu circule prin tot apartamentul.

- Bine, mulțumesc. Acum, chiar trebuie să fac duș.

Îi făcu cu ochiul și intră în baia principală, închizând ușa în urma ei.

Hank se holbă la ușa, imaginându-și-o cum se dezbrăca de acele haine sumare, dorindu-și să fi avut într-adevăr vederea cu raze X cu care îl tachinase ea săptămâna trecută.

Ce ar face ea dacă el s-ar strecura la duș și ar ajuta-o să se spele în acele locuri greu accesibile? La naiba, tocmai reușise să-și provoace o erecție zdravănă. Clătinând din cap de frustrare, descărcă iute căruciorul și îl duse înapoi în hol.

Când se întoarse, aproape că se ciocni de ea în hol - și nu avea decât un prosop înfășurat în jurul corpului. Văzându-i trupul gol și simțindu-i parfumul, el fu cât pe ce să se prăbușească.

- Te-ai înroșit, Hank.

Cat stătea nemișcată, cu părul ei lung atârându-i greu și umed pe spate.

Ori imaginația lui făcea ore suplimentare, ori ea plănuia să îl excite atât de tare, încât să fie de acord cu orice, inclusiv cu propunerea de afaceri. Nu știa cel irita mai mult - planul ei sau faptul că acesta părea să funcționeze.

- Așa cum sunt sigur că ai intenționat să se întâmple. Putea și el să joace jocul ei. Ei i-o fi stat mintea numai la afaceri, dar el urmărea ceva personal. Hank își trecu degetul pe lungimea brațului ei până când ea începu să tremure. Tremuri, îi șopti la ureche, zăbovind acolo o clipă, fără să spună mai mult. Apoi se trase înapoi. Du-te și îmbracă-te și lasă-mă să mă apuc de treabă!

Ea se holbă la gura lui înainte de a dispărea în camera de oaspeți. Hank zâmbi și apoi își reprimă dorința puternică de a o urma și de a o arunca pe pat. Dorința reciprocă era un substitut slab pentru ceea ce își dorea cu adevărat, iar ceea ce își dorea el era probabil la fel de irealizabil ca planurile ei de afaceri.

În adâncul sufletului său, nu putea scăpa de sentimentul că avea să reușească să se apropie suficient cât să-i fie smulsă inima din piept.

„Treci la treabă!“

Până la prânz, Cat trecuse de cel puțin patru ori să-l verifice.

Îi oferise ceva de mâncare sau de băut, îl întrebase dacă nu era prea cald sau prea rece pentru el și chiar comentase despre gusturile sale muzicale.

Rochia ei mini nu acoperea mai mult decât blestematul de prosop, iar ea avu grijă să se apropie, să se aplece și să se răsucescă fix lângă corpul lui.

Fiecare întrerupere îl costase cel puțin zece minute de visare cu ochii deschiși înainte de a se putea concentra

din nou. Așa că nu îl surprinse deloc când ea apăru din nou în ușă.

- Pauză de prânz? întrebă și se sprijini de tocul ușii.

- Deja?

Hank analiză cât de puține realizase în acea dimineată.

- Haide! Genunchiul ei se legăna dintr-o parte în alta în timp ce vorbea. Am niște surprize pentru tine.

Mai apetisant decât o bere rece într-o zi sufocantă.

- Bine, voi lua o scurtă pauză.

Hank își lăsă rindeaua și își luă geanta cu mâncare.

- Nu vei avea nevoie de asta. Am ceva mai bun. Ea îl ademini cu degetul arătător și cu un zâmbet răutăcios. Urmează-mă!

Ca un leming, el umblă după ea, încercând și nereușind să-și stăpânească curiozitatea față de următorul ei șiretlic. O aromă înțepătoare răzbi pe hol, în timp ce se apropiau de bucătărie. Grătar? Cat rămase în picioare lângă un scaun din bucătărie și arată spre grămada de coaste din centrul mesei.

- Voilă!

- Preferatele mele, zise el cu surprindere, apoi se uită la ea. De unde ai știut?

- Ai pomenit despre asta vara trecută.

- Chiar așa?

Și ea își amintise? Asta trebuia să însemne ceva.

Remarcă pe masă salata de varză, pâinea de porumb și o bere rece.

- Cat, asta e foarte frumos din partea ta. Nu știam că ai gătit.

- Eu nu gătesc! zise ea râzând. Dar sunt un adevărat geniu când vine vorba să comand mâncare. Acum, ia loc!

Se duse la chiuvetă și se întoarse la masă cu un pahar de apă.

- Cred că nu mă vei ajuta să mănânc porția asta de coaste mare ca pentru Fred Flintstone, nu?

Luă câteva din grămadă și și le puse pe farfurie.

- Mă întâlnesc cu Vivi pentru un prânz târziu, dar, crede-mă, să renunț la aceste coaste nu este un sacrificiu, zise ea și clătină din cap bându-și apa. Acum, dacă mâncarea ta preferată ar fi mousse de ciocolată, atunci aș fi tentată.

- Am reținut. Hank nu pierdu timpul și începu să mănânce. De ce toate astea, Cat? întrebă el în timp ce se linge pe degete.

- Pentru că tu ai mereu grijă de alții. Ea își băgă degetul arătător într-o baltă de sos *barbeque* și îl linse încet. „O, da.” Voia și el să guste. Se uită la sosul *barbeque* și inventă iute câteva utilizări creative. Ea își înmuie din nou degetul în sos. M-am gândit că nu strică să afli cum e când ai pe cineva care să aibă grijă de tine.

Amețit, el trebui să-și smulgă privirea de la degetul din gura ei și avu nevoie de câteva secunde pentru a procesa răspunsul ei.

- Este foarte plăcut.

Observația lui o făcu să afișeze un zâmbet larg, care îi făcu lui Hank inima să tresalte o dată sau chiar de două ori. La naiba și la naiba, Jackson avea dreptate. Avea mari necazuri.

Mâncă repede, ca să se poată întoarce la muncă.

- Țsta a fost un adevărat ospăț. Mulțumesc. Dar, sincer, nu te osteni pentru mine. Aruncă oasele la gunoi și clăti farfuria. Ar trebui să mă întorc la muncă.

- Stai puțin! Mai am ceva să-ți arăt. Poți să stai jos pentru încă cinci minute?

El făcu așa cum i se ceru, în timp ce ea scoase o foaie de hârtie din poșeta ei elegantă.

- Ce părere ai despre numele ăsta? întrebă ea și-i puse hârtia în față.

Pe un dreptunghi maroniu scria: „Mitchell/St. James, mobilier de top, lucrat manual” cu un font modern, galben-auriu.

El se uită fix la ea, neștiind ce să răspundă.

Ea privi din nou hârtia.

- După ce ai promis că vei lua în considerație propunerea, am avut o explozie de energie creativă. Tot weekendul m-am tot gândit la un nume pentru a sugera mobilier de lux, unic, profitând totodată de ceea ce poate aduce numele meu. Dar nu mi s-a părut corect să mă concentrez doar asupra lui, pentru că tu ești designerul. Apoi mi-am dat seama că numele noastre se potrivesc foarte bine împreună, iar tu, în calitate de creator, ai parte de locul fruntaș.

Zâmbetul ei entuziasmat își făcu loc în sufletul lui. Acea mică încurajare din partea lui îi stârnise bucurie și încredere.

Cum putea să i-o smulgă acum?

- Chiar se potrivesc.

Să-și vadă numele laolaltă cu al ei îi generă o mulțime de alte fantezii nerealiste.

- Asta nu e tot. Odată ce acest brand va deveni foarte șic, am putea să ne extindem la producția în masă de imitații. Am putea numi această linie „CT Șic“, pentru a profita de toată chestia cu New England după care se dau oamenii în vânt. În acel moment, potențialul de venituri ar crește semnificativ.

- Uau! Ai luat-o mult înainte.

Entuziasmul ei era contagios, dar visurile ei erau uriașe, și nici unul dintre ele nu lua în calcul riscurile.

- Mai sunt o mulțime de întrebări la care trebuie să răspundem înainte ca această idee să se lanseze.

Ea retrase hârtia și îi aruncă o privire dezamăgită înainte de a-l lovi cu un sarcastic:

- Nu mai spune!

- Nu minimalizez eforturile tale, dar aceste idei par costisitoare. Și eu sunt doar unul singur. Există o limită pentru ce pot produce, și nu pot să îmi imaginez că asta ne poate întreține efectiv pe tine, pe mine și familia mea.

- Toate acestea pot fi rezolvate. Poate iau la început doar suficient pentru a-mi acoperi costurile sau ceva

de genul ăsta, sau ofer stagii de practică pentru ucenici sau orice altceva pentru a te ajuta să lucrezi. Între timp, aş putea începe să răspândesc vestea printre prietenii mei apropiați, cu scopul de a aduna o clientelă bogată – poate chiar să mă apropiu de un magazin de lux și de clienți de retail care doresc o masă de prezentare sau un dulap special. Cat părea triumfătoare. Am menține prețurile ridicate fiind selectivi în primă fază. Întâi facem puțină vâlvă și stârnim curiozitatea, apoi odată ce ne facem o reputație și realizăm un portofoliu uimitor, lansăm linia de mobilier la prețuri accesibile.

– Nu-ți lipsește ambiția, chicoti el înainte de a redeveni serios. Încrederea ta este contagioasă, dar problemele pot apărea la chestiunile de detaliu. Pot să fac asta fără a risca stabilitatea familiei mele? Ea se bazează pe mine, pe salariul meu, iar eu sigur nu am bani de investit. Dacă aş fi fost singur, m-aş fi băgat fără ezitare. Dar nu văd cum ar putea funcționa asta pentru mine acum.

Cat se aplecă în față, fără să se descurajeze.

– În doar zece ani, Kathy Ireland și-a extins brandul de la o linie de șosete la un imperiu multilateral care generează vânzări de două miliarde de dolari anual. Dacă ea poate face asta, cu siguranță și noi putem să transformăm această idee într-o afacere care să genereze suficiente venituri pentru a ne putea susține pe amândoi.

– Totuși, ea este în mod clar excepția, nu regula, zise Hank și își frecă bărbia. Nu m-ai auzit când ți-am spus că am o limită de vreo douăzeci de articole pe care le pot realiza într-un an?

Expresia ei șmecheră – asemănătoare cu o privire pe care sora lui, Meg, i-o arunca adesea – îl avertiză că era pe cale să fie contrazis.

– Am citit o serie de articole detaliate despre doi tipi care au făcut exact ce propun eu. Chang... Hellman parcă. Sau Hellman-Chang. Un tip s-a ocupat de marketing, celălalt a început să construiască mesele după serviciu și în weekenduri.

După câțiva ani, au o fabrică de 8000 de metri pătrați și alți meșteșugari care îi ajută să producă mobilă artizanală pentru hoteluri mici. Ea se așază la loc pe scaunul ei. În plus, ai spus că te vei gândi.

- Asta nu înseamnă că voi închide ochii la riscuri. Poate că tu nu poți aprecia asta pentru că nu te ai decât pe tine de care să-ți faci griji. De fapt, te-ai gândit la cum se va simți fratele tău dacă îl las baltă ca să mă alătur ție?

- Jackson va fi supărat o vreme, dar te va înlocui, și viața va merge mai departe. Crede-mă, tatăl nostru s-a asigurat că am înțeles cu toții modul în care funcționează lumea. Nu pot să-ți spun de câte ori ne-a repetat: „Nimeni nu-ți este dator cu nimic. Trebuie să muncești pentru ceea ce vrei și să faci să se întâmple“. Așa că te asigur că Jackson va înțelege și ne va ierta pe amândoi pentru că ne-am urmat visurile. Cum Hank nu răspunse imediat, ea continuă: Sau poate acesta nu este visul tău? Poate te-am înțeles greșit?

- Nu, nu m-ai înțeles.

- Atunci, care este problema? M-aș fi așteptat să fii mai entuziasmat. Nu ai încredere în munca ta? Sau ți-e frică că o să dai greș?

- Nu-mi pot permite să dau greș, pentru că asta i-ar răni pe cei pe care îi iubesc.

Ea strânse din buze, vizibil tulburată.

- Nu cred că ai vorbit serios cu ceea ce ai spus despre mine în garaj, pentru că, dacă ai fi făcut-o, atunci nu ai fi fost convins că am da greș. Durerea din ochii ei aproape că îl doborî. Ea se ridică brusc și își puse paharul în chiuvetă, gata să fugă din bucătărie. Probabil ai crezut că ești drăguț, dar mi-aș fi dorit să fi fost doar cinstit, ca toți ceilalți care cred că nu pot face altceva decât să pozez în fața aparatului de fotografiat.

El o apucă de braț pentru a o opri.

- Nu cred asta. Tot ce vreau să spun este că suntem în situații complet diferite și că această acțiune ar putea avea o mulțime de complicații și riscuri.

Ca de fiecare dată când se atingeau, un val de energie trecu prin membrele lui. Probabil simți și ea unda, pentru că i se tăie respirația.

Adunându-se, ea lansă o provocare:

- Poate ar trebui să nu te mai gândești la riscuri și să te concentrezi asupra oportunităților.

Ea își smulse privirea de la gura lui și îl privi în ochi, țintuindu-l, legându-l de energia ei crescândă. Înainte ca aceasta să se stingă, el o trase mai aproape pentru a-i lansa propria provocare.

- Ți-aș putea spune același lucru când vine vorba despre relații, Cat.

Pupilele ei se dilatără, iar ea încercă să se retragă din strânsoarea lui.

„Nu de data asta.“

Cuprinzându-i ceafa, el se aplecă să îi ciugulească buza de jos înainte de a o atrage într-un sărut moale.

El adânci apoi sărutul pentru a alimenta flăcările a ceea ce creștea între ei, savurând vibrația ce reverbera în tot corpul lui, bătăile inimii ei și geamătul subțire din gâtul ei, când limbile lor își intensificară explorarea.

Cuprinzându-i fața cu mâinile, el se lipi de ea, până când o țintui de blat. Ea gemu în gura lui, dar apoi îl respinse.

- Hank, oprește-te! Ți-am spus că nu caut o relație.

Sărutul acela nu făcu decât să-l determine și mai mult să o aibă, chiar dacă asta însemna să accepte doar o aventură.

- Să-ți spun ceva, zise el și își încrucișă brațele. O să mă gândesc serios la propunerea ta de afaceri, cu două condiții.

Ea se prinse de blatul din spatele ei.

- Care sunt?

- În primul rând, află mai multe despre domeniu, în timp ce eu sunt ocupat să lucrez la dulapuri. Trebuie

să reduc riscul pentru mama și Jenny înainte de a mă gândi pe mai departe.

- S-a făcut, aprobă ea.

- În al doilea rând, dă chestiei ăsteia dintre noi, zise și făcu semn spre amândoi, măcar o șansă.

Umerii ei se lăsară.

- De ce nu mă crezi când îți spun că nu vreau o relație?

- O aventură ocazională îmi convine. Hank ridică din umeri. Nu e ca și cum aş avea timp pentru un angajament serios, Cat. Ai văzut cât de prins sunt, și asta se va înrăutăți dacă vom începe cu adevărat Mitchell/St. James.

Ea făcu ochii mari și ezită.

- Nu ar fi o idee proastă să fim și în afaceri, și în pat împreună?

- Adineauri mi-ai spus să nu mă mai concentrez asupra riscurilor. Ai vorbit serios sau doar încercai să obții ce vrei?

Ea aruncă o privire pe fereastra mică din bucătărie, cu mâinile în șolduri.

- Lasă-mă să mă gândesc la asta! Acum, trebuie să mă întâlnesc cu Vivi.

- S-a făcut! Hank traversă bucătăria. Voi fi în dormitor dacă ai nevoie de mine.

capitolul 11

Mamă,

Am nevoie de sfatul tău, pentru că nu știu ce să fac. Noaptea trecută l-am visat pe Hank îmbrăcat în costumul pe care l-a purtat la nuntă. Stătea pe pajiștea de la Spring House, lângă mare, cu mâinile în șolduri și vântul ciufulindu-i părul. S-a uitat peste umăr și m-a văzut - m-a văzut cu adevărat -, iar eu m-am trezit scăldată într-o transpirație rece.

Cat îi făcu semn cu mâna lui Vivi, care aștepta sub marchiza de la Candle 79.

- Am întârziat?

Dacă da, îl învinovățea pe Hank pentru că o năucise cu sugestia ispititoare și sărutul acela fierbinte. Trebuia să se controleze înainte ca preocuparea ei pentru el să strice plăcerea de a petrece timp cu Vivi, așa cum plănuiise.

- Nu. Vivi deschise ușa restaurantului. Am ajuns mai devreme.

Un ospătar le așază la o masă de două persoane, lângă peretele format din uși de sticlă cu ramă de lemn care ofereau vedere spre stradă. Când Vivi cercetă meniul, încruntarea i se accentuă.

- Totul vegetarian? Aruncă o privire peste partea de sus a meniului. Porțiile ar face bine să fie uriașe, altfel voi fi nevoită să mă opresc să iau pizza pe drumul spre casă.

- Mâncarea este grozavă, V. Îți promit că nu vei pleca flămândă!

Pe de altă parte, stomacul fără fund al lui Vivi prefera cantitatea în locul calității.

- Mănânci salată fără sos. Îmi pare rău, dar nu am încredere în părerea ta despre mâncare.

Vivi se uită fix la meniu încă un minut înainte de a-l lăsa jos. Își sprijini bărbia în mâinile împreunate și îi aruncă lui Cat un zâmbet șiret. Deci cum e cu dulapul tău, cum merge treaba?

- Hank a început azi să lucreze.

Amintirea trecătoare a sărutului lor aruncă o altă explozie de căldură în obrajii lui Cat.

- Aha! Ochii lui Vivi se măriră de emoție. S-a întâmplat ceva. Spune-mi!

Deși Cat reușea să-i păcălească pe majoritatea oamenilor cu un simulacru de indiferență, pe Vivi nu putea decât arareori să o ducă de nas. Nu avea rost să încerce asta astăzi.

- Presupun că nu accepți un refuz ca răspuns.

Cat se prefăcu plictisită, bucurându-se de nerăbdarea lui Vivi, care stătea să explodeze.

Vivi se aplecă peste masă.

- O, trebuie să fie ceva tare. Și ai dreptate, nu mă voi opri din întrebări până când nu-mi spui.

- I-am făcut o propunere lui Hank, începu Cat, doar pentru a fi întreruptă de icnetul lui Vivi și de aplauzele entuziaste. Nu o propunere sexuală, ci una de afaceri.

Zâmbetul lui Vivi se topi într-o încruntare confuză.

- Asta nu a fost scopul marelui meu plan, Cat.

Cat își învârti timid paharul de vin în aer.

- Te-am tot avertizat să nu faci pe pețitoarea.

Oftatul descurajat al lui Vivi aproape că stinse lumânarea de pe masă.

- Deci ce este această propunere de afaceri?

După ce Cat îi explică ideea de bază, așteptă să fie bombardată cu întrebări bine intenționate, menite să îi evidențieze toate defectele.

- De fapt, este o idee grozavă, admise Vivi zâmbind. El este foarte talentat, tu ești pricepută și sofisticată. O uniune perfectă de talente. De fapt, eu voi fi primul tău client. Mi-ar plăcea o masă personalizată.

Cat chicoti, gândindu-se că ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva de la Vivi. Entuziasmul prietenei ei îi susținu temporar propria încântare, până când își aminti de perspectiva mai puțin entuziastă a lui Hank.

- Ei bine, n-am spus că Hank a fost de acord.

Își duse absentă degetele la buze, amintindu-și de sărutul lor. Zâmbetul luminos al lui Vivi se transformă în altă încruntare adâncă.

- Care este problema?

- De unde să încep? Obligațiile lui financiare față de familie, loialitatea față de Jackson, lipsa noastră de experiență în afaceri și de cunoștințe în domeniu...

În timp ce înșirua lungă listă de obstacole, strâmbă din nas. Poate că el avea dreptate măcar în parte.

Cat putea să vadă rotițele care se învârtteau în capul lui Vivi înainte ca prietena să-și așeze coatele pe masă și să mijească ochii, decisă.

- Cu siguranță există soluții. Așa că adevărata întrebare este cum îl vei face să se răzgândească.

Vivi reușea întotdeauna să o facă pe Cat să râdă, chiar și atunci când nu intenționa să o facă.

- Ei bine, el se gândește la această idee, dar m-a rugat să iau în considerație o relație mai personală.

Trupul micuț al lui Vivi se scutura în timp ce bătea cu picioarele în podea de exaltare.

- Știam eu! Știam că voi doi aveți treburi neterminate. Asta este exact imboldul de care aveți nevoie. Vezi? Mă bucur că l-am trimis la tine în ziua aceea. Făcu un spectacol din a se felicita singură. Tu poți să-mi mulțumești cu ciocolată sau cheesecake.

- Nu-ți face mari speranțe. Dacă sunt de acord, cel mult aș lua în considerație o chestie foarte ocazională, fără obligații. Știu că nu mă crezi, V, dar nu caut o poveste de dragoste.

Ospătarul le întrerupse pentru a le lua comanda de prânz. După ce plecă, Vivi își începu ancheta.

- Ești atrasă de Hank?

- Cine nu e atras de Hank?

- Nu te eschiva! Ceea ce te întreb este dacă ești interesată de o relație intimă cu el.

- Mi-a trecut prin minte.

De o sută de ori sau mai mult, dar asta nu trebuia să spună.

- De cât timp? Vivi își împinse degetul arătător spre Cat. Fii sinceră!

- Presupun că de la nunta voastră, când m-a salvat de la a face o mare greșală - despre care nu vreau să discut. Privirea încruntată a lui Cat o făcu pe Vivi să rămână nemișcată. Am ajuns să-l cunosc mai bine - trecutul lui, familia lui, puterea lui. Mă face să simt că poate nu ar fi dezamăgit că nu sunt deloc ca fata sexy care

apare în toate revistele. Ca și cum ar fi suficient să fiu eu însămi.

- Să fiu eu însămi este exact cum am fost întotdeauna cu David. El mă aprèciază, cu toate ciudățeniile mele. Ochii lui Vivi sclipiră de fericire. Atunci, de ce să te limitezi la o aventură ocazională?

- Mă îndoiesc că *orice* aventură este o idee bună dacă intrăm în afaceri împreună. Nu va face decât să adauge complicații. Viața mea nu are nevoie de mai multe complicații.

Se gândi să-i spună lui Vivi despre situația ei. Să vorbească în sfârșit despre asta cu cineva ar fi un pas spre o mai bună acceptare a realității. Se foi pe scaun, agitată din cauza secretului ei.

- O mulțime de cupluri conduc afaceri împreună, așa că scuza asta nu e valabilă. Vivi oftă înainte de a sorbi din ceaiul cu gheață. Justin te-a făcut să fii reticentă în privința relațiilor?

- Nu. Nu e vorba despre Justin. Cat luă o gură de vin, pentru a-și calma nervii. Puse paharul pe masă și bătu cu degetele în masă. Este vorba despre faptul că eu sunt realistă. Crede-mă, viitorul meu este mai sigur dacă mă concentrez la muncă.

Vivi o strânse pe Cat de mână.

- Peste cinci ani, ce va conta mai mult - cariera ta sau o viață și o familie cu un bărbat pe care îl iubești?

- Nu toată lumea poate fi ca tine și David. Și cine spune că l-aș putea iubi pe Hank sau că el o să mă iubească pe mine? Își trase mâna din strânsoarea lui Vivi, mintea ei reluând partea cu familia din întrebarea lui Vivi. Dar, dacă l-aș putea iubi, ar fi mai bine să-l refuz.

- Nu are nici un sens ce spui, zise Vivi cu o expresie nedumerită.

Cat ezită. Să-și dezvăluie situația în public era un risc, dar ar fi făcut ca discuția să nu se prelungească la nesfârșit. „Fă-o!”

- Vreau să-ți spun ceva, dar nu vreau mila ta.

- Când te-am compătimit eu vreodată? întrebă Vivi. Și de ce sună atât de amenințător? David știe ce vrei să-mi spui?

- Nu. Nimeni nu știe. De fapt, nici măcar nu sunt sigură că ar trebui să-ți spun și știu că nu sunt pregătită să-i spun familiei mele.

- Mai multe secrete? Vivi se așeză drept, cu ochii alerți. Ai mai primit scrisori din alea blestemate?

- Nu are nici o legătură cu asta.

Cat se încruntă la amintirea celui subiect supărător. Trecuseră câteva săptămâni de la ultima scrisoare, ceea ce însemna că mai erau doar câteva săptămâni până când ordinul de restricție al lui Justin avea să expire. Coincidență? Cat își înăbuși un fior și se întoarse la subiectul în cauză.

- Promiți că nu vei face o scenă și că nu-i vei spune lui David?

- Sunt sigură că voi regreta asta, dar, da, promit! Vivi își mușcă buza. Dar acesta este ultimul meu secret față de David. Te iubesc, dar el este soțul meu. Lucrurile sunt diferite acum.

- Destul de corect. Ea știa că dragostea lui Vivi pentru David avea să ajungă în cele din urmă să eclipseze prietenia lor, așa cum era normal. Cat răsuflă prelung. Îți amintești că mă tot plângeam că nu-mi venea ciclul, după ce am renunțat la anticoncepționale, dar totuși aveam simptome de sindrom premenstrual?

- Din cauza stresului legat de situația cu Justin.

- Mi-aș dori să fie ceva așa minor. Împături șervețelul de pe genunchi, fără să se gândească, câștigând timp. Din păcate, nu este și nu există leac.

- Nu există leac? Ești bolnavă? Ochii lui Vivi se umplură imediat de lacrimi. E grav... e cancer?

- Nu, nu am cancer. Cat zâmbi ironic. O să te hăituiască ani buni de-acum încolo.

- O, slavă Domnului! Vivi își apăsă degetele pe temple. Și atunci, ce?

- Practic, e menopauză timpurie. Cat mai inspiră o dată, simțindu-se surprinzător de calmă, în ciuda faptului că își împărtășea secretul. Având în vedere că familia mea are antecedente de cancer de sân, am fost puțin temătoare în legătură cu terapia hormonală de substituție, dar, la îndemnul specialistului, am decis să accept și iau și vitamina D, plus că va trebui să fiu atentă la bolile de inimă și să suport bufeuri, și modificări ale pielii, și toate chestiile astea cu aproximativ douăzeci și cinci de ani mai devreme decât în mod normal. Partea cea mai importantă, desigur, este că șansele mele de a rămâne însărcinată sunt aproape zero.

Vivi închise ochii și inspiră încet. Lacrimile amenințau să se formeze în spatele pleoapelor lui Cat, dar ea clipi pentru a le alunga. Vivi deschise ochii, își puse mâinile în poală și se uită solemn la Cat.

- Dar nu chiar zero? Ai putea îngheța ovule și să faci fertilizare in vitro mai târziu?

- Varianta recomandată ar fi să folosesc un ovul de la o donatoare. Este complicat și copleșitor să te gândești la asta. Nu are rost, de fapt, având în vedere că nici măcar nu sunt îndrăgostită și nu plănuiesc să am o familie.

- Prematur, poate, dar nu inutil, începu Vivi cu prudență. Acest diagnostic nu înseamnă că nu poți avea copii, Cat. Există o mulțime de moduri de a construi o familie. Iar știința face mereu progrese. De ce să nu-ți păstrezi toate opțiunile?

- Nu, V. Am avut timp să privesc asta din toate unghiurile. Poate aș simți altfel dacă aș fi într-o relație serioasă. Dar sunt singură și nu vreau să alerg după visuri zadarnice. Asta e o rețetă pentru o suferință continuă. E mai puțin dureros să accept pur și simplu acest viitor.

- Știi deja de ceva timp? izbucni Vivi. De ce nu mi-ai spus mai devreme?

- Am vrut să te bucuri de nunta ta fără să-ți pară rău pentru mine sau să te simți vinovată că ești fericită. Expresia de neputință a lui Vivi declanșă un alt val

de lacrimi. Cat își tamponă ochii. Te rog, Vivi! Nu toată lumea are nevoie de căsătorie și copii pentru a fi fericită. Dar acum înțelegi de ce un bărbat așa familist ca Hank nu este potrivit pentru mine.

- Hank nu mi se pare genul care să părăsească o femeie pe care o iubește pentru că ea nu poate avea copii.

- Ei bine, nu vom afla niciodată. După toți anii petrecuți sacrificându-se pentru alții, cu siguranță nu voi fi eu cea care să îi ceară să renunțe la ceva atât de fundamental. Cat se jucă cu furculița. Sincer, nu-mi pot imagina cerându-i unui bărbat să facă asta. M-aș simți ca și cum l-aș jefui de ceva sacru și m-aș întreba mereu dacă regretă.

- Nu știu ce să răspund la asta, doar că nu sunt de acord. Un om care te iubește se va simți binecuvântat să fie cu tine. Multe femei se confruntă cu această situație, iar cele mai multe dintre ele găsesc bărbați buni și au familii fericite. Nu fi o martiră și nu evita șansa de a iubi doar din cauza fricii, zise Vivi și întinse ambele mâini peste masă și o apucă de o mână pe Cat.

- Pun pariu că cele mai multe dintre aceste femei sunt probabil într-o relație serioasă înainte de a descoperi că nu pot avea copii. Asta e diferit de a ști dinainte. Acum, va trebui să mă decid când să îi dau vestea unui nou iubit - după prima întâlnire, după primul „Te iubesc“, când mi se oferă un inel? Cat oftă, obosită de avalanșa de emoții. O relație fără obligații se potrivește cu firea mea de St. James. Îmi oferă toate beneficiile unei relații, evitând în același timp orice situație jenantă și dezamăgirea.

Cat se retrase, intenționând ca tonul ei să încheie discuția, în speranța că stomacul ei agitat avea să se liniștească. Fusese destul de greu să vorbească despre diagnosticul ei, darămite să fie nevoită să-și apere sentimentele sau, Doamne ferește, să ia în considerație posibilitatea de a le împărtăși cu alții. Aceasta era durerea ei. Indiferent de ceea ce spuneau sau gândeau ceilalți,

Cat era sigură că avea dreptul la propriile sentimente despre situația ei. Despre pierderea ei. Doar ea singură avea să își construiască o viață confruntându-se cu această situație.

Vivi, însă, ignoră avertismentul și emise unul propriu:

– Mă îndoiesc că poți evita durerea izolându-te. Îi aruncă o privire întrebătoare. Și, apropo, planul tău lasă pe dinafară cel mai important beneficiu al oricărei relații – dragostea.

Cat se bucură că fură întrerupte când sosi mâncarea.

Vivi își studie preparatul cu quinoa cu o privire sceptică, în timp ce Cat își mânca legumele.

Dragoste. „Ha! Nu pot să ratez ceva ce nu am avut niciodată.”

Pe de altă parte, ar putea la fel de bine să se angajeze într-o aventură distractivă cu Hank. Era riscant, dar sărutul acela fusese destul de convingător. Cu siguranță, dacă ar stabili regulile de bază, sexul nu le-ar afecta relația de afaceri. Cât despre restul, avea să fie destul timp să își facă griji pentru asta mai târziu.

Încurajată de propria concluzie, se uită la Vivi și schimbă subiectul:

– Apropo de dragoste, ce se întâmplă cu tine și cu dragul meu frate?

Hank păși pe șantierul casei Caine la 7.00 dimineața, înghițind restul de cafea din termosul său.

– Trebuie să refaci aici, Doug. Hank arată cu degetul spre cele două secțiuni de stucatură. Nu sunt perfect aliniate.

– Nimeni în afară de tine nu ar observa. Cu un oftat, Doug își încrucișă brațele. Proprietarii casei nu se vor urca pe scări și nu vor măsura la milimetru.

Hank clătină din cap. Doug, care părea să aibă în jur de 20 de ani, era un pic prea leneș pentru gustul lui Hank. Jackson angajase în mod impulsiv doi noi membri

în echipă, apoi îl pusese pe Hank să cizeleze treaba lui Doug, ca să îndeplinească standardele sale.

- Uite, sarcina ta este să o faci al naibii de aproape de perfect. S-ar putea ca ei să nu știe de ce ceva nu arată chiar bine, dar, dacă devii puțin neglijent ici și colo, efectul general va fi vizibil. În plus, Jackson va inspecta și va observa. Dacă vrei să îți păstrezi această slujbă și să-ți construiești o reputație de încredere, fii mai mândru de produsul muncii tale.

- La naiba, Hank! Vorbești ca tatăl meu. Doug clătină din cap cu dezgust și luă mulajele. Ce cauți aici, oricum? Credeam că lucrezi la un „proiect special” pentru sora lui Jackson. Cum ai reușit să pui mâna pe așa ceva? Pun pariu că sunt niște beneficii în plus să lucrezi la ea acasă.

- Ce-ar fi să te concentrezi asupra slujbei tale, în loc să te îngrijorezi de a mea? Nu am timp să mă ocup de zvonuri de rahat. Hank continuă inspectia tâmplăriei de la intrare. De asemenea, nu am timp să stau după fundul tău.

- Cine ți-a cerut asta? se răsti Doug. Sunt bun în meseria mea.

- Ești promițător, dar gândește-te să renunți la atitudinea asta. Hank își puse mâinile în șolduri. Jackson este corect și poate fi un angajator generos, dar este exigent. În plus, faci parte dintr-o echipă, așa că nu-ți înșela colegii încercând să faci economii. În final, toată lumea va pierde.

- Bine. Doug își dădu ochii peste cap înainte de a-și coborî ochelarii de protecție și de a se întoarce cu spatele la Hank. Voi reface blestematele de stucaturi.

- Bine.

Hank se întoarce și dispăru pe ușa din față.

Soarele de vară îi încălzea umerii în timp ce traversa peluza spre alee. Înainte de a ajunge la camionetă, Jackson parcă lângă el. Ochelarii de soare nu-i puteau ascunde liniile adânci din jurul ochilor și al gurii, care

dezvăluiau un nivel ridicat de epuizare și, probabil, și o mahmureală.

- Bună, Jackson! Nu mă așteptam să te văd aici așa devreme.

- Doug și Ray au nevoie de un imbold zdravăn. Trebuie să terminăm treaba aici și să trecem la casa lui Hudson, zise Jackson trântind portiera. Cu tine lipsă pentru câteva săptămâni, o să fie puțin cam greu.

Hank ridică din umeri. De câte ori putea să spună „Te-am avertizat“ fără să sune ca un măgar?

- Voi termina lucrarea la Cat cât mai repede cu putință.

- O, mă îndoiesc de asta. Jackson zâmbi, tachi-nându-l. Nu am uitat de pasiunea ta pentru surioara mea. Și eu sunt bărbat, știi, așa că pun pariu că vei fi des-tul de distras și mai puțin eficient decât în mod normal. Nu te prefacă că mori de nerăbdare să te întorci aici, la Doug și la mine.

Jackson chicoti la propria glumă.

Nerăbdător să schimbe subiectul înainte ca Jackson să descopere exact cât de mult spera Hank să fie distras de Cat, el aruncă o privire înapoi spre casă.

- Apropo de Doug, am vorbit deja cu el despre intra-re, așa că nu te repezi acolo cu armele în mână. El nu va răspunde bine la metoda ta „Strigă mai întâi, pune întrebări mai târziu“. Va fi nevoie de câteva încercări, dar îi voi îmbunătăți stilul.

Jackson aprobă din cap gânditor.

- Ce zici de Ray? E aproape gata cu refacerea instala-ției de iluminat din tavanul bucătăriei? E în urmă cu cel puțin două zile. Nu știu ce naiba se întâmplă.

- Ei bine, programul tău este infernal, oftă Hank. Pare un pic mai bine, dar tipii ăștia sunt încă la început.

- Ești prea moale, Hank. Jackson se scărpină în cap. Ei trebuie să își facă treaba. Fără scuze.

Atitudinea lui Jackson reflecta cu siguranță man-tra St. James despre care amintise Cat. Tatăl lor se asigurase că toți copiii lui aveau să fie independenți

și de succes, dar cu ce costuri personale? Cumva, Vivi reușise să treacă de apărarea lui David, dar îi luase mai mult de doisprezece ani. Cine avea să depună atâta efort și să aștepte atât de mult pentru Jackson sau pentru Cat? Pentru că, oricât de mult îl fascina, Hank nu se putea imagina petrecând ani în șir dându-se cu capul de un zid dacă acesta nu dădea semne că s-ar crăpa.

- Încotro te îndrepti? întrebă Jackson când văzu că Hank se dusesese spre camionetă.

- Acasă la sora ta. Hank aruncă termosul prin geamul deschis, pe scaunul pasagerului.

- La naiba! Ar fi trebuit să te ascult. Jackson scuipă în iarbă și clătină din cap. Întotdeauna mă convinge să fac lucruri care mai apoi se ridică împotriva mea.

Hank zâmbi, fără să mai țină cont de tendința lui Cat de a manipula oamenii.

- Asta fac surorile, Jackson.

- Lăsând gluma deoparte, termină treaba acolo cât mai repede posibil. Ești cel mai bun angajat al meu, Hank. Nu pot supraviețui prea mult timp fără tine.

Jackson îl bătu pe umăr înainte de a se duce înăuntru, fără să știe că acel compliment pusese o povară grea de vinovăție pe umerii lui Hank, fiindcă lua în calcul ideea nebunească de afaceri a lui Cat.

Dacă dădea undă verde planurilor ei, avea să îl pună pe Jackson într-o situație infernal de dificilă. Tresări gândindu-se cât de mult s-ar putea afunda Jackson dacă ar primi acea veste.

capitolul 12

Mamă,

Poate că sunt nesăbuită, dar m-am trezit plină de speranță. Nu e viața ideală pe care ți-ai fi dorit-o pentru mine, dar pot să fiu fericită într-un parteneriat de afaceri și o aventură ușoară, cu un bărbat sexy,

talentat. Asta e mai mult decât primesc mulți oameni. Așa că aleg să fiu mai degrabă recunoscătoare decât nostalgică.

Și acum, pot să-mi păstrez secretul, pentru că o simplă aventură nu mă obligă să-i spun adevărul lui Hank.

De îndată ce Cat răspunse la ușă, Hank observă că era agitată și avea o privire ce trăda faptul că băgase în ea multă cofeină.

- Îmi pare rău că am întârziat, zise el pășind înăuntru. M-am oprit la unul dintre proiectele lui Jackson înainte de a veni aici.

- Nu-i nimic.

Un zâmbet ezitant se întinse pe fața ei.

- Te deranjează dacă iau o sticlă de apă?

Ea făcu un gest spre bucătărie și îl urmă aproape topăind. El deșurubă capacul și luă o înghițitură, privind-o cu ochii întredeschiși.

- Ce s-a întâmplat? Ești o bombă de energie azi.

Strângându-și mâinile în fața corpului, ea se legăna într-o parte și alta.

- M-am gândit la condițiile tale.

- Serios? Corpul i se încălzi brusc cu o căldură înțepătoare. Puse sticla pe blat. Ai de gând să mă uimești cu fapte și... cifre?

- Nu.

O dezamăgire profundă îi străpunse inima, ca un ac într-un balon.

În mod nesăbuit, îndrăznise să spere că ea avea să fie de acord - că, la fel ca el, fusese copleșită de dorință.

- Ei bine, probabil e mai bine așa. Poate că în câțiva ani momentul va fi mai potrivit pentru această idee de afacere.

- Oh, ai înțeles greșit. Ea își umezi buzele și făcu un pas mai aproape. Îți accept condițiile, dar nu am terminat de cercetat. Sunt, totuși, pregătită să te „uimesc” cu acea a doua condiție.

- Chiar ești?

- Sunt.

El clipi neîncrezător, chiar dacă inima i-o luase la galop de nerăbdare.

- Dar dacă nu putem fi de acord cu privire la riscurile de afaceri? Poate ar trebui să așteptăm...

Nu era deloc ceea ce-și dorea, dar trebuia să se asigure că ea era pregătită să facă acest pas.

- Nu vreau să aștept.

Ea îi întâlnește cu îndrăzneală privirea uimită.

Picioarele lui nu reușeau să se miște. De fapt, întregul lui sistem părea să se fi oprit din cauza șocului.

- Hank? Ea își înclină capul, privind-o cu curiozitate corpul încremenit. Te rog să nu-mi spui că te-ai răzgândit. Chiar nu pot să-mi încep ziua cu o porție de umilință.

Fără să vorbească, el se întinse spre fața ei cu ambele mâini și apoi îi revendică gura cu a lui. Mâinile ei îi dezmiardă umerii înainte ca degetele să i se strecoare în păr. Fiecare centimetru din pielea lui avea furnicături ca răspuns la atingerea ei.

Camera dispăru din jurul lor în timp ce el era absorbit de gustul de citrice al gurii ei. Euforia se răspândește prin el ca heliul, ridicându-i inima, făcându-l să plutească.

Această femeie pe care o dorea cu ardoare îl dorea și ea pe el. Acest moment - adevărul din el - părea la fel de frumos și totuși fragil ca porțelanul. Ceva pe care mâinile lui bătătorite puteau să îl spargă cu o singură atingere greșită. Dar parfumul părului ei și pielea moale sub degetele lui îl făceau să nu fie deloc atent.

Un geamăt i se rostogoli din piept. Fără să întrerupă contactul, el o sărută mai apăsător, limba lui fiind angajată într-un dans încins cu a ei, brațele lui strângându-o mai tare, lipind-o de corpul lui. El acționează din pur instinct, nu putea gândi, nu știa cu adevărat ce atinge, dar avea nevoie să simtă fiecare centimetru superb al corpului ei.

- Cat, mârâi el în timp ce își desprindea gura de a ei și o lăsa să alunece pe lungimea gâtului ei. Micile zgomote apreciative ce veneau din adâncul gâtului ei îi sporiră excitația. Își lăsa mâinile să alunece până la talia ei și apoi îi cuprinse fundul, trăgând-o spre erecția lui furioasă. Te doresc atât de mult. Atât de mult.

Ea își ridică un picior pe el, înfășurându-l în jurul coapsei sale.

- Nimeni nu te oprește.

El o ridică pe blat, revărsând peste gura și gâtul ei o ploaie înfometată de sărutări. Mâinile lui îi apucară genunchii și pătrunseră sub rochia ei sumară, făcându-l să amețească de nerăbdare.

Ea își împinse șoldurile înainte, căutându-i atingerea, aprinzându-l. El nu auzea nimic altceva în afară de vuietul tunetului din urechi, străbătut doar ocazional de gemetele ei moi.

Dintr-odată, conștientiză unde se aflau.

- Așteaptă, nu aici!

O ridică, în ciuda protestului ei.

- Aici e bine, zise ea înainte de a-l săruta pe gât și de a-și afunda mâinile în părul lui.

El o așeză pe podea.

- Poți fi autoritară cu orice, numai nu cu asta. O trase spre corpul lui tare. Când vine vorba despre asta, eu sunt șeful.

O ridică în brațe și o duse în camera de oaspeți. După ce o întinse pe pat, se trase peste ea, ținându-o cu privirea. De prea mult timp își imaginase acest moment, iar acum era aici. Nu avea să se grăbească. Avea să savureze fiecare secundă.

Ea se răsucea sub el, ca și cum ar fi căutat să se elibereze de propria dorință. El era atât de excitat, încât îl durea. Închizând ochii, o sărută. Sărutări calde și moi. Mătăsoase limbi care se duelau. Mâini care se mișcau prin aer. Respirație fierbinte și grea care îi atingea

gâtul. O cascadă de senzații care copleși toate gândurile conștiente.

Revenind din nou pe pământ, întrerupse sărutul și îi dezmierdă partea sensibilă a gâtului, sub ureche.

Ea își trecu mâinile de-a lungul spatelui lui și peste soldurile lui, îndemnându-l în spațiul dintre picioarele ei.

Trăgând de cămașa lui, îi explorează pielea încinsă, făcându-l să se înfioare. Valuri de plăcere și de ușurare dulce goneau prin plămâni și membre.

Ea se întinse și îi trase jos cămașa, apoi îi duse mâna liberă de pe clavicula ei pe coaste, până când mâna lui se umplu cu sânul ei. Ea își arcui spatele pentru a-i întâlni atingerea. El își mișcă degetul mare înainte și înapoi pe sfârcul ei. În ciuda stratului de haine, acesta se întări sub atingerea lui. Ereția lui tresăltă ca răspuns la reacția ei. „Sunt în flăcări.“ Îi sărută din nou buzele umflate și îi descheie încet nasturii din față ai rochiei. În timp ce o dezgolea, respirația i se opri la vederea setului de lenjerie intimă sexy. Un sutien și chiloți asortați – transparenti, cu broderie galbenă, împodobită cu o panglică de mătase verde – care abia o acopereau.

– Lenjerie ta intimă este uimitoare.

Își încheștă gura peste țesătura subțire care îi acoperea sânul și supse până când ea se zvârcoli.

– Dacă nu aș bănuî că e scumpă, aș rupe-o cu dinții.

– Pot să cumpăr alta. Ea îi apăsă capul înapoi pe pieptul ei. Rupe-o în bucăți!

Tentat peste poate, el se abținu și își folosi mâinile pentru a-i trage chiloții peste picioarele lungi și slabe. Abia reușind să-și stăpânească excitarea, își duse mâinile înapoi pe picioarele ei, în timp ce gura lui se ocupa de celălalt sân al ei. Frustrat de panglici, el îi dădu jos sutienul elegant și își lăsă ochii să-i cerceteze corpul gol expus în fața lui.

Ea se ridică pe coate și se încruntă.

- Este un pic de inegalitate aici. Se uită la pantalonii lui scurți și înapoi în ochii lui. E rândul tău să te dezbraci.

- Lupti pentru control?

El duse mâna la fermoar, dar se opri, așteptând răspunsul ei.

- Îmi pare rău, puterea obișnuinței, zise ea și se întinse pe spate.

El zâmbi și se dezbracă rapid, dornic să fie piele lângă piele.

- O, șopti ea, dorința ei puternică sporind căldura din încăperea în timp ce studia fiecare centimetru din el.

El îi trasă pomeții și maxilarul, apoi coborî de-a lungul taliei ei, înainte de a-și trece palma peste abdomenul ei și de a o lăsa mai jos, spre locul unde se uneau picioarele ei.

Afundându-și degetele în centrul ei fierbinte, el își folosi palma pentru a stimula nodul sensibil, până când ea își legănă șoldurile în ritmul mișcărilor lui.

- Hank, gâfâi ea.

El continuă să o mângâie, sărutându-i gura somptuoasă, mușcându-i buza, înainte de a-și lăsa capul în jos pentru a se înfrupta din sfârcurile ei. Decis să facă din asta cea mai bună experiență pe care o avusese ea vreodată cu vreun bărbat, el se concentrează în întregime la satisfacția ei. Pierdu noțiunea timpului și a spațiului, până când mâinile ei îi cuprinseră mădularul, iar el aproape că explodează.

- Acum, Hank! Te rog, imploră ea, ridicându-și șoldurile.

- Nu trebuie să mă implori.

El se smulse pentru a căuta un prezervativ în portofelul său. Deschizându-l cu dinții, îl trase rapid la locul lui.

Îi prinse mâinile deasupra capului și o sărută lung și apăsător, coborându-și din nou corpul peste al ei, lăsând atingerea să-i încălzească pe amândoi. Ea se zbatu și gemu sub el, până când el nu mai putu aștepta nici

un minut. Ghidându-se spre intrarea ei, se împinse în spațiul strâmt și fierbinte.

- Catalina, rosti el răgușit. Mușchii ei îl strângeau cu putere. Se simțea atât de al naibii de bine. Mi-am imaginat asta de atât timp.

Voia să o ia încet, să aibă grijă să nu o rănească, dar urgența dorinței sale îl copleși. Totul se strânse în timp ce el se mișca înăuntrul ei - mișcări profunde, lente.

- Da, Hank, gemu ea. Nu te opri!

El deschise ochii și îi admiră trăsăturile. Ea zăcea sub el, scăldată în sudoare, cu buzele întredeschise și pleoapele grele de plăcere.

- Atât de frumoasă, zise el și o sărută.

„Fii a mea“ - ultimul lui gând coerent înainte de a lăsa șoldurile să preia controlul.

Tensiunea și dorința alternau, intensificând fiecare senzație, până când Cat îi strigă numele și îl zgârie pe spate, făcându-l să explodeze, complet în interiorul ei, cu mâinile prinse în jurul fundul ei, în timp ce se lăsa să coboare.

Absolut epuizat, el se rostogoli, aducând-o cu el, în timp ce mâinile îi masau spatele. Îi sărută creștetul și inhală parfumul ei și mirosul de dragoste.

Perfect. Ea era perfectă.

El era blestemat.

Capul lui Cat se odihnea pe pieptul lui. Părea relaxată, sătulă și mulțumită. Timp de câteva minute, el închise ochii și își lăsă degetele să se miște de-a lungul omoplatului ei, în jos pe curba coloanei vertebrale, peste șold și înapoi. Apoi realitatea îl ajunse din urmă când își dădu seama unde se afla - la serviciu. Observația lui Jackson despre distragerea atenției îi apăru brusc în minte. „La naiba!“

- Cat, zise el încet.

- Hmm toarse ea, fără să-și ridice capul de pe pieptul lui.

- Mi-ar plăcea să stau așa toată ziua, dar probabil ar trebui să mă întorc la dulapul tău. Când ea înălță capul pentru a protesta, el adăugă: Îmi pare rău! Nu am mai făcut asta până acum... la serviciu, vreau să spun.

El o sărută pe vârful nasului.

Ea chicoti.

- De fapt, sunt surprinsă că nici una dintre clientele lui Jackson nu s-a dat la tine.

- Nu am spus asta, o tachină el. Doar că nu am mușcat niciodată momeala.

- Deci am un loc de cinste? întrebă ea ușor.

El îi ridică bărbia cu degetul.

- Asta și multe altele. El o studie căutând o confirmare. Știu că nu avem obligații, dar este totuși special pentru mine.

El observă un amestec de emoții și, poate, un pic de îndoială în ochii ei.

- Mi-ai promis că păstrezi lucrurile relaxate și că nu va afecta capacitatea noastră de a lucra împreună. Ea trase de plapumă. Suntem doi prieteni care se bucură de atracție reciprocă, nu-i așa? Nu ne îndrăgostim.

- Ei bine, atunci, voi încerca să-mi stăpânesc farmecul, zise el zâmbind jucăuș. Dar să nu fii șocată când te vei îndrăgosti tare. Sunt un tip adorabil.

Îi ronțai buza și o mai sărută o dată înainte de a se ridica pentru a arunca prezervativul.

Ea se rostogoli pe o parte, privindu-l cum traversa camera.

- Frumoasă priveliște!

- A mea e mai bună.

El îi făcu cu ochiul și dispăru în baie. Când se întoarce, ea era așezată în mijlocul patului, trăgându-și lenjeria intimă drăguță înapoi pe ea. El se așeză lângă ea și băgă un deget sub marginea sutienului ei.

- Câte lucruri din astea mai ai și când pot să văd mai multe?

- Multe seturi, zise ea în timp ce îi dădea un pic de păr de pe frunte. Și o să vedem și când. În primul rând, avem amândoi foarte mult de lucru.

- Adevărat. El o sărută, apoi se îndepărtă cu un oftat. Chiar trebuie să progrez cu treaba.

- Da, trebuie. Ea își trase rochia înapoi peste cap și își încheie nasturii. Expresia ei deveni răutăcioasă. Dar eu sunt șefa, nu-i așa? Vreau să spun că, de fapt, lucrezi pentru mine.

- Da, răspunse el cu prudență.

- Deci dacă spun că poți să mai stai zece minute... Ea se târî spre el, îl împinse înapoi pe saltea și îl sărută de-a lungul maxilarul lui.

- Te lupți iar pentru control? Te așteaptă o bătălie. Gura ei se simțea atât de bine, încât ar putea să o lase să câștige. Dar nu astăzi. Se rostogoli și o țintui de saltea înainte de a-i fura un ultim sărut, apoi se retrase de lângă ea. Acum, lasă-mă să plec!

Ar fi putut jura că o auzi șoptind:

- Chiar dacă doare.

Cat urcă 51 de etaje cu liftul, până la biroul lui David, încă îmbujorată, cu strălucirea de după dimineața cu Hank. Îi lipsise sexul în acest an care trecuse, dar, după ce fusese cu Hank, își dădea seama că toată viața ei ratase un sex uimitor.

Cumva, el știa exact cum și unde s-o atingă și s-o sărute, când să fie blând sau puțin mai dur, când să cedeze și să se lase purtat de val.

Totul în legătură cu întâlnirea lor o conectase la niveluri despre care ea nici măcar nu știa că existau. În tot acest timp, ea crezuse că el avea nevoie de protecție, dar acum se temea că estimase greșit. Inima ei ar putea fi mai în pericol decât a lui.

Liftul scoase un sunet înainte ca ușile să se deschidă, ceea ce o smulse din gândurile ei. După ce se înregistră la recepție, luă loc în holul firmei de avocatură. Spațiul

avea o atmosferă retro, cu pardoseli de marmură, pereți cu lambriuri și mobilier cu influențe moderne de la mijlocul secolului trecut. Exemplare din *Wall Street Journal*, *The Economist* și alte reviste de afaceri acopereau masa de cafea enormă. Stivui câteva reviste într-o parte pentru a se uita mai bine la masa în sine, apoi privirea ei se îndreptă spre celelalte obiecte de mobilier.

Poate că zona de recepție a birourilor era o altă potențială piață pentru o parte dintre lucrările lui Hank. Și poate ar trebui să se concentreze mai întâi asupra meselor și apoi să treacă la diversificare?

Sunetul pantofilor pășind pe podeaua tare îi atrase atenția lui Cat.

Văzându-l pe David traversând pentru a o saluta, ea se ridică și îl sărută de salut.

- M-ai făcut curios în legătură cu motivul din spatele acestei întâlniri așa oficiale. Vivi s-a prefăcut că nu știe nimic, dar bănuiesc că încă îți păstrează secretele. Făcu semn din cap spre hol. Să începem?

- Absolut.

Ea radia încredere, deși stomacul ei era agitat, în așteptarea reacției lui David la planurile ei. Nu conta prea mult faptul că fața ei era mai ușor de recunoscut decât a lui sau că nici unul dintre cei 600 000 de urmăritori ai ei de pe Twitter nu avea habar cine era el - David avea să fie întotdeauna superstarul familiei, chiar și în ochii ei.

Fereastra de sticlă din biroul său oferea o priveliște amplă asupra a sute de clădiri din Manhattan. Biroul său mare și perfect îngrijit arăta impunător - la fel ca el, în costumul său gri Canali.

Pe măsuta din spatele lui, ea văzu o poză de la nunta lui cu Vivi, alături de o fotografie veche de grup cu ea, Vivi, Jackson și David. Această notă familiară o ajută să se calmeze puțin în timp ce se așeza pe scaunul din piele neagră de vizavi de biroul lui.

- Cea mai logică concluzie este că ai o problemă contractuală pe care agentul tău nu o poate rezolva. Fratele ei o studie cu intensitatea caracteristică, amestecată cu o atitudine excesiv de protectoare. Sau este vorba despre ordinul de restricție al lui Justin, care va expira în curând?

- Sunt puțin îngrijorată de faptul că peste câteva săptămâni Justin mă va putea contacta direct, dar sunt la fel de hotărâtă să trec peste frica mea. M-am săturat să îi dau atâta putere. Și chiar așa era. Dar nu am venit pentru Justin sau pentru o problemă de contract. Am venit să discutăm despre ce pași am de făcut ca să înființez o nouă companie.

Își puse poșeta pe marginea biroului lui și se pregăti pentru întrebări.

- Vrei să-ți deschizi propria afacere?

Privirea lui sceptică nu o șocă.

- Da. Trebuie să-mi planific următoarea mișcare în carieră, înainte de a fi prea bătrână pentru a mai putea să concurez pentru campanii de print. Agentă mea mi-a sugerat să mă interesez de licențierea numelui meu, iar asta m-a pus pe gânduri.

David încuviință din cap.

- Are sens. Deci te gândești să te asociezi cu un designer vestimentar în devenire sau cu o linie de îngrijire a pielii? Pentru că aş presupune că ar fi deja încorporate în piață, iar tu ai putea avea nevoie doar să negociezi un acord de licență.

- Nu. Nu mă interesează să fac reclamă produselor de înfrumusețare sau să asociez numele meu cu afacerea altei persoane. Vreau să mă implic în toate aspectele afacerii.

David se așază mai bine și își strânse degetele laolaltă. Având ani de experiență în a-l studia, ea îi recunoscuse expresia gânditoare. Mintea lui lucra rapid, evaluând o varietate de scenarii, și începuse să formuleze întrebări. El urma să aștepte până când avea toate informațiile

înainte de a oferi vreo opinie sau sfaturi – lucru pe care ea îl iubea și îl ura în același timp la David.

El luă un carnețel galben de pe birou și un stilou.

– la-o cu începutul! Care este planul tău?

Respirând adânc, Cat se apucă să îi explice ideea ei despre colaborarea cu Hank, explicându-i viziunea ei de a împărți produsele în două linii. Când termină, își încrucișă picioarele, ca să își împiedice genunchii să îi tremure.

– Înțeleg. Și cum intenționați să finanțați această afacere – împrumuturi, investitori?

– Am bani.

El miji ochii.

– Știu că ai bani, dar cu siguranță nu intenționezi să investești o parte substanțială din averea ta personală într-un *start-up* riscant. Ai măcar idee despre costurile asociate cu ceva de o asemenea anvergură?

– Nu încă. De aceea sunt aici, vorbind cu tine. Vreau să mă ajuți să conturezi ce trebuie să cercetez pentru ca totul să funcționeze.

David aruncă stiloul pe hârtie.

– Cat, nu sunt expert în industria mobilei.

– Dar lucrezi cu un miliard de corporații, făcându-le toate documentele juridice. Te pricepi la dreptul afacerilor și la finanțare, așa că trebuie să știi lucrurile de bază. Nu ești tu geniul familiei? Ea oftă. Dacă nu poți sau nu vrei să mă ajuți, atunci voi găsi pe altcineva care să o facă.

David își apăsă două degete pe tâmplă.

– Nu vreau să-ți zdrobesc visurile, dar cred că ești impulsivă și că te-ai băgat până peste cap.

– Oh? Deci spre deosebire de tine, eu nu sunt destul de deșteaptă ca să învăț? Spre deosebire de Jackson, nu pot munci suficient de mult pentru a reuși. Ar trebui pur și simplu să mă mulțumesc să mă îmbrac pentru poze? Ea vorbi anume tăios, pentru a acoperi orice urmă de îndoială de sine. Urmă? Ha! Mai degrabă, grămezi.

- Nu am vrut să spun asta, Cat. Dar nu poți nega că ești impetuoasă. Nu sunt convins că te-ai gândit bine la asta. Și, apropo de Jackson, cum va reacționa când îl vei fura pe Hank din echipa lui? Comportamentul lui ciudat e destul de îngrijorător și fără ca tu să arunci încă o piedică în calea lui.

- Jackson nu e proprietarul lui Hank. Dacă Hank vrea să renunțe, e dreptul lui.

Cat se ridică de pe scaun și își luă geanta. Mândria o îndemna să lupte, să se agățe de încrederea lui Hank în abilitățile ei, să refuze să îi permită lui David să-i intre în minte.

- Unde te duci?

David se ridică și el.

- Se pare că nu ești interesat să mă ajuți. Nu ești obligat să crezi în mine, dar nu voi sta aici în timp ce încerci să mă convingi să renunț. Se uită în jos, clătinând din cap. Sincer, dacă așa te porți cu toți clienții tăi, nu-mi vine să cred că ai devenit așa repede partener.

- Stai jos, Cat! David se așează și făcu un gest spre scaun. Îmi pare rău! Să o luăm de la început.

Cat făcu o pauză înainte de a se așeza din nou.

- Înainte de a ajunge la detaliile pe care le cauți, spune-mi de ce este așa urgent. Noul tău interes antreprenorial pare pripit. Am presupus că, odată ce te-ai mutat în noua locuință, vei începe să-ți trăiești din nou viața. În schimb, ai evitat angajamente sociale și ai stat mai mult în casă decât de obicei. Vivi a fost și ea îngrijorată. Este posibil să vezi acest plan ca pe o modalitate de a evita să te gândești la Justin, la întâlniri sau la orice altceva?

Își cunoștea fratele suficient de bine cât să știe că nu voia să o insulte. În spatele francheții lui trebuia să fie o îngrijorare sinceră.

Dar nu-și anunțase încă familia despre diagnosticul ei și nu avea de gând să discute cu David aici și acum. Asta nu ar fi făcut decât să-l convingă că ea se agăța de această afacere pentru a evita durerea de a se confrunta

cu noua ei realitate. Poate că începuse așa, dar acum avea mai multe motive – inclusiv un interes real – pentru a continua această aventură.

– Te rog să nu mai aduci vorba despre Justin. O parte din motivul pentru care nu pot să trec peste ceea ce s-a întâmplat este pentru că toată lumea aduce mereu vorba despre asta. Și, în plus, ți-am spus deja, agenta mea mă sfătuiește să explorez alte variante de carieră. Când am văzut masa pe care Hank a construit-o pentru tine și Vivi, precum și celelalte lucrări ale lui, m-am entuziasmat.

David se aplecă în față.

– De ce am impresia că îmi ascunzi ceva?

„Pentru că ești prea al naibii de perspicace?” Oricum ar fi, David nu avea nevoie să știe despre diagnosticul ei pentru a-și face treaba.

– Ai o fire suspicioasă, cumva? zise ea ca să se salveze.

– Bine, nu-mi spune, dar nici să nu crezi că m-ai păcălit. El schiță un zâmbet scurt. Dacă Hank va fi partenerul tău, de ce nu este aici? Sunt sigur că el are mai multe informații de care am nevoie pentru a te sfătui cel mai bine.

Cat strâmbă din nas.

– Ei bine, încă nu este pe deplin convins. La fel ca tine, crede că avem multe de aflat înainte ca el să poată renunța să mai fie pe statul de plată al lui Jackson. Mama lui e foarte bolnavă. Ea și sora lui mai mică depind de el, motiv pentru care trebuie să găsesc o modalitate de a minimiza riscurile.

– Surioară, fără acordul entuziast al lui Hank, se pare că te va aștepta o dezamăgire majoră. Privirea lui deveni mai blândă, odată cu tonul său. Nu vreau să te văd rănită.

– Ceea ce ne aduce înapoi la motivul pentru care sunt aici. Trebuie să obțin informațiile necesare pentru a dovedi că este ceva ce putem face împreună. Așa că te rog să-mi faci pe plac în următoarele patruzeci de minute.

Jur că voi lua în considerație toate sfaturile tale și nu voi face nimic nechibzuit sau prostesc.

David oftă și luă stiloul în mână.

- Hai să discutăm argumentele pro și contra, apoi putem explora diferite surse de finanțare care ar putea fi disponibile și poate că vom putea chiar să facem câteva cercetări în legătură cu unele aspecte specifice industriei înainte de a mă duce la următoarea întâlnire. Dar nu pot, cu bună-știință, să vă sfătuiesc să mergeți mai departe cu ceva până nu învățați mai multe în legătură cu domeniul ăsta - înainte de a vă lua vreun angajament.

- Asta e tot ce îți cer. Cat se încruntă. Ei bine, asta și să păstrezi tăcerea până când Hank va fi de acord. Nu vreau să creez probleme între el și Jackson.

David îi aruncă o privire neîncrezătoare.

- Cred că amândoi știm că nu ai cum să eviți asta dacă mergi mai departe cu aceste planuri.

- Câte un pas pe rând, David.

Ea își trase scaunul mai aproape de birou, hotărâtă să-i dovedească fratelui ei - și tuturor celorlalți - că poate reuși. În acel moment, își dădu seama că nimic nu fusese vreodată atât de important.

capitolul 13

Mamă,

Săptămâna asta m-am surprins visând la o relație normală, sănătoasă. Imaginează-ți așa ceva! Se pare că Justin nu mi-a distrus complet încrederea în toți bărbații. Desigur, asta mă sperie ca naiba, așa că l-am evitat pe Hank. Îmi doresc să nu mă fi dus la doctor. Dacă nu aș ști despre starea mea, aș fi liberă să fiu cu Hank - sincer și fără vinovăție.

Dar dorințele și poveștile sunt pentru fete, nu pentru femei sterpe ca mine, pe cale să îmbătrânească.

Hank numărase: minute, ore și acum zile de când făcuse dragoste cu Cat. Doar amintirea atingerii ei îi dădea fiori de plăcere. Și totuși, în cele șase zile de când se iubiseră, ea fusese foarte ocupată. De fapt, indisponibilă. Îi deschisese apetitul, apoi își petrecuse restul săptămânii alergând prin Manhattan la diverse întâlniri.

Trecea pe lângă el în apartamentul ei, îl complimenta pentru progresele făcute cu dulapul, apoi îi arunca un zâmbet și se grăbea să iasă. Faptul că avansase cu munca fusese singurul aspect pozitiv al absenței ei. Păcat că progresul pe care și-l dorea cel mai mult nu avea nimic de-a face cu construcția dulapului.

În această dimineață se întâlnise cu Jackson în Wilton înainte de ora 11.00, ceea ce îi lăsase doar câteva ore pentru a lucra la dulapul lui Cat, după-amiaza.

Toată săptămâna alergase, dus și întors în Manhattan, jonglând cu munca și cu familia sa. Când, în sfârșit, ajungea acasă, o găsea pe Jenny la capătul răbdării, incapabilă să facă față comportamentului tot mai greu de suportat al mamei sale.

Avea nevoie de o pauză, dar mai întâi spera să se strecoare pentru o cină timpurie și mai mult timp cu Cat. Bineînțeles, bănuia că ea avea niște planuri proprii. Marele lui plan de a o atrage într-o relație adevărată se blocase înainte de a începe.

Bătu înainte de a descuria ușa din față a lui Cat cu cheia lui și intră în apartament.

- Bună! Cat îl întâmpină cu un sărut - doar pe obraz, fir-ar să fie - și apoi făcu un pas către o altă femeie. Hank, ea este Melissa.

- Melissa, mă bucur să te cunosc! El îi strânse mâna. Părea că ea își făcuse deja alte planuri pentru după-amiază, așa cum bănuise el. Planuri care nu-l includeau. Îmi pare rău că vă întrerup, doamnelor. Mă voi duce în dormitor și vă las în pace.

- Nu așa repede! Cat îl apucă de antebraț. De fapt, am adus-o pe Melissa aici ca o surpriză pentru tine.

- Poftim? Câteva scenarii nebunești îi trecură prin minte, însă nici unul dintre ele nu avea vreun sens.

- Ea este maseuza mea preferată, dar astăzi este numai a ta. Urmează-o până în camera de oaspeți și pregătește-te pentru cele mai bune nouăzeci de minute de masaj din viața ta.

Melissa rânjea, în timp ce Cat zâmbea radios, așa că nu-i plăcea să le dezamăgească pe amândouă cu o doză de realitate.

- Cat, în caz că ai uitat, am un program de lucru de respectat.

- Nu va muri nimeni dacă proiectul meu va dura o zi sau două în plus. Acesta este un mic răsfăț pentru tine. Un pic din răsfățul pe care nu ți-l permiți niciodată.

- Promit că nu mușc, glumi Melissa, observându-i disconfortul.

El se scărpină în cap.

- Melissa, nu vreau ca tu să-ți fi irosit timpul, așa că ce-ar fi să o masezi pe Cat și eu să mă apuc de treabă?

- Doamne, Hank! Chiar vreau să faci asta. Sau, mai degrabă, vreau să faci asta pentru tine. Te rog!

Cat își puse mâinile în șolduri, devenind în mod clar agitată din cauza reticenței lui.

- Cred că nu am de ales, zise el și ridică mâinile în semn de capitulare. Arată-mi drumul, Melissa!

În timp ce o urma pe hol, aruncă o privire peste umăr spre Cat.

- Mă duc să o vizitez pe Esther, îi zise ea cu glas satisfăcut. Ne vedem mai târziu!

În camera de oaspeți, o lumânare parfumată ardea pe noptieră.

Luminile erau stinse și jaluzelele trase, așa că doar puțină lumină naturală care răzbea prin părțile laterale ale jaluzelelor lumina camera. Deși el și-ar fi dorit mai degrabă să primească un masaj neprofesionist de la Cat decât un masaj adevărat de la Melissa, tăcu din gură.

Micuța lui ispititoare îl ținea în suspans, ca întotdeauna. Dar el nu putea nega felul în care gestul ei grijuliu îl mișcase, la fel cum îl mișca o îmbrățișare de la nepotul său. La fel de iubitoare, chiar dacă ea nu ar fi recunoscut-o niciodată.

- Voi ieși cât te dezbraci. Apoi întinde-te cu fața în jos pe masă. Poți să tragi cearșaful pe tine, iar eu îl voi rearanja după ce mă întorc, mai zise ea înainte să iasă.

Nouăzeci de minute mai târziu, Melissa îl lăsă singur după ce îi aminti că avea permisiunea lui Cat să folosească dușul ei înainte de a se îmbrăca. Nici corpul și nici mușchii lui nu mai fuseseră vreodată atât de relaxați. De fapt, se îndoia că ar putea să-și ridice membrele și nici măcar nu voia să încerce. Parfumul de lavandă, liniștea, absența senzației de încordare a gâtului și a umerilor - Cat avusese dreptate. Nouăzeci de minute de fericire.

După ce savură alte câteva momente de satisfacție deplină, se forță să alunece de pe masă, să-și ia hainele și să se ducă în baia de oaspeți. Până când se spală și se îmbracă, Melissa și masa ei paradiziacă dispăruseră.

Porni pe hol până în sufragerie, pentru a-i mulțumi lui Cat pentru darul ei generos și grijuliu. O găsi aranjând flori în mijlocul mai multor lumânări aprinse. Zâmbetul ei îi masă inima cum mâinile Melissei îi masaseră corpul.

- Am avut dreptate?

Expresia știutoare de pe fața ei îl făcu să chicotească.

- Da, ai avut dreptate.

Aruncă o privire în jur, întrebându-se dacă acest cadru intim îi era destinat lui sau dacă ea avea alte planuri.

Pe masă era așezată o farfurie cu fursecuri cu ciocolată, fulgi de ciocolată și nuci.

- Tu le-ai făcut?

- Doamne, nu! Sunt opera lui Esther. Mănâncă-le pe toate... te rog!

El luă două, pentru că arătau ca ieșite direct din dintr-o carte de bucate. Și gustul era chiar mai bun.

- Mulțumesc pentru masaj, Cat! Ai avut dreptate, a fost minunat. Nu știu cum voi reuși să fac ceva acum, pentru că brațele mele se simt ca niște spaghetti prea fierte.

- Nu te teme! Există treabă de făcut care nu implică fierăstraie sau șmirghel.

- Da?

Ea turnă bere într-un pahar răcit, i-l întinse, apoi arătă spre canapea.

- Ia loc, te rog!

Măcar își tempera impetuozitatea cu bunele maniere. Cu cât o cunoștea mai bine, cu atât își dădea mai clar seama că atitudinea ei autoritară era mai degrabă un motiv de entuziasm decât o nevoie reală de control.

Ea scoase un caiet din geantă și se așeză lângă el. Dacă ar ademeni-o pe canapea, ar putea să o seducă pentru a o supune?

- Am făcut o grămadă de cercetări și am câteva idei despre cum am putea da o șansă acestei afaceri fără să cheltuim prea mult sau să te expunem la prea mari riscuri. Ea îi zâmbi, fără să observe cum încerca el să se controleze. Ești gata să asculți?

El aproape că își scupă berea când îi înțelese planurile. Oferindu-i un zâmbet admirativ, încuviință din cap, înfrânt. O, ești bună. Ai avut grijă să fiu frământat bine, așa că sunt prea relaxat ca să obiectez, nu-i așa?

- Deloc! Ea îi dădu o palmă peste coapsă.

- M-am gândit la acel masaj de când l-am menționat prima dată, acum câteva săptămâni. Una nu are nimic de-a face cu cealaltă. În plus, ai promis deja că mă vei asculta dacă voi fi de acord cu condițiile tale, ceea ce am făcut.

El încuviință din cap în tăcere, deși ar fi vrut să revină asupra celei de-a doua condiții. Chiar și acum.

- După ce am vorbit cu David, cred că înființarea unei societăți cu răspundere limitată ar fi cea mai bună soluție, deoarece ne oferă protecția unei societăți comerciale și avantajele fiscale ale unui parteneriat. Dacă o înființăm jumi-juma, eu pun capitalul inițial, iar tu contribui cu sudoarea frunții la capitalul social. Riscul financiar al amândurora se limitează în principiu la ceea ce punem noi în firmă. Ți se pare corect?

El aprobă din cap, surprins să afle că ea îi ceruse părerea lui David.

La naiba, nici măcar nu se gândise cu adevărat la modul în care ar putea să-i spună familiei sale sau lui Jackson. Părea prematur în acest moment, dar se părea că ea nu era de acord.

- O să vorbească David cu Jackson despre asta înainte de a lua o decizie?

- Nu. Confidențialitatea clientului și toate chestiile astea. Și el nu ar crea niciodată probleme, mai ales când încă nu ne-am angajat la nimic. Ea deveni sobră. Dar o vom face în curând.

Hank se scărpină la ceafă, neliniștit la gândul de a-l lăsa pe Jackson cu o echipă mai puțin pregătită decât avea cu adevărat nevoie. În plus, începerea unei afaceri însemna că urma să petreacă și mai puțin timp acasă, ceea ce o pune pe Jenny sub o presiune și mai mare. Avea să se vadă asta și în rezultatele ei de la școală?

Prăjiturile care aveau un gust atât de bun se simțeau acum ca niște pietre în stomacul lui.

- Oricum, am găsit și o soluție flexibilă și ieftină pentru problema de spațiu și de echipament. Există spații cooperatiste în care poți să închiriezi o mică zonă de lucru și împarți o sală de echipamente comună. Este o modalitate perfectă de a începe fără a fi nevoit să închiriezi o instalație mare sau să investești într-o grămadă de echipamente. Există câteva în Brooklyn, dar eu am găsit unul în Connecticut, nu prea departe de Norwalk.

El se aplecă în față, brusc curios.

- Cât costă?

- Tarife rezonabile, și ar fi disponibile pentru leasing pe termen scurt. Deci de exemplu, am putea începe cu un contract de închiriere pe trei luni și să vedem cum merge.

Pentru prima dată de când îi venise ideea asta, ea nu mai părea complet imposibilă.

- Continuă!

Mai luă o gură de bere, corpul său fiind acum încordat de un entuziasm precaut și de o doză sănătoasă de admirație față de femeia curajoasă și încăpățânată din dreapta lui.

Ea zâmbi și dădu pagina.

- Există câteva modalități tradiționale de a te face remarcat, cum ar fi să înscrii proiecte la concursuri pentru premii și participarea la târguri de design. Există un târg mare de mobilă în Chicago, peste câteva săptămâni. Știu că este cam din scurt, dar aş putea să insist pe lângă un cunoscut pentru a obține un mic stand. Pot să fac un site pe WordPress, pentru un preț foarte mic, iar Vivi s-a oferit să facă fotografiile gratis. Bineînțeles, aş folosi platformele mele de socializare pentru a atrage trafic către site-ul nostru.

- Mă îndoiesc că tipii în călduri care te urmăresc sunt interesați să cumpere mobilă de top.

El chicoti când ea rămase cu gura căscată.

- Am o mulțime de femei care mă urmăresc. Și în afară de ele și de rețeaua personală de prieteni celebri, mă gândesc că am putea să țintim spre proprietarii de magazine de tip *boutique*, poate firme mici cu săli de recepție frumoase și așa mai departe. Am putea deschide cu o linie de mese: noptiere, măsuțe de cafea, mese de sufragerie. Ai putea proiecta câte două din fiecare, pe care să le prezentăm. Poate că în timp am putea face piese comandate special, cine știe. Un sondaj informal printre câțiva prieteni a arătat că unul dintre ei a cheltuit 26 000 de dolari pe o masă de sufragerie făcută

la comandă, iar aceasta nu arată nici pe departe la fel de frumoasă ca a ta.

La naiba, fusese atât de ocupat să muncească pentru a se descurca, încât nu a mai avusese timpul necesar pentru a cerceta câți bani ar fi putut câștiga din realizarea de mobilă. Dar, din nou, fără Cat, nu ar fi avut acces la oameni foarte bogați. Atunci, își dădu seama. Stătea aici, lângă femeia lui fenomenală, care își asumase sarcina de a-i face visurile să devină realitate. Chiar dacă nu aveau să se împlinească niciodată, el era recunoscător pentru entuziasmul ei. Îi amintise că viața lui putea fi mai mult decât un șir de obligații. Că îndatoririle și visurile nu trebuiau să se excludă reciproc. Trecuseră aproape paisprezece ani de când nu mai simțise așa ceva. Chiar dacă asta ar fi fost singurul lucru pe care îl lua din această relație, și tot ar fi fost suficient. Ei bine, poate că nu, dar ar fi ceva ce ar aprecia întotdeauna.

- Sunt impresionat, Cat. Sunt multe informații într-un timp scurt. Totuși, nu-mi place să preiei tu costurile. De asemenea, nu ai menționat nimic despre venituri. Apoi mai e și Jackson. Nu-mi place să-l las de izbeliște.

- Dacă începem încet, poți să continui să lucrezi pentru Jackson și să construiești mobilă noaptea și în weekenduri. În ceea ce privește banii, putem cere 50% avans, pentru a genera un mic venit inițial.

- Să lucrez noaptea ar putea fi o problemă. Trebuie să mă ocup de mama mea, iar Jenny urmează cursuri de seară. Se pare că mama a fost mult mai irascibilă de când am început să lucrez aici și să petrec mai puțin timp acasă.

Cat puse caietul deoparte și oftă.

- Ești incredibil de implicat în îngrijirea familiei tale. Dar nu meriți și tu ceva pentru tine?

- Ba da. Dar, spre deosebire de mama mea, am timp mai târziu. Ea a dus o viață grea. A rămas văduvă de foarte tânără și a început să-și piardă memoria nu mult după aceea. Nu vreau să simtă că m-a pierdut și pe mine.

Cat aprobă din cap gânditor, probabil luând în considerație sentimentele lui – sau poate se gândea la propria mamă.

– Dacă aş fi mamă, sunt destul de sigură că nu aş vrea să-mi împiedic copiii de la a-şi trăi propria viaţă. Cred că nu te gândeşti la cea mai importantă lecţie a situaţiei ei. Viaţa este scurtă. Nici unul dintre noi nu se poate baza pe faptul că vom avea o şansă „într-o bună zi“, aşa că trebuie să profităm de fiecare moment. Acestea fiind spuse, am terminat cu rugăminţile. Dacă nu eşti dispus să faci compromisuri, voi găsi altceva în care să-mi înfig dinţii.

El îşi puse jos paharul gol, ruşinat.

– Ai dreptate. Îmi pare rău! Cred că sunt atât de blocat în viaţa mea, încât nu văd o cale de ieşire, nici măcar atunci când mi se oferă pe tavă.

– Asta înseamnă că eşti dispus să încerci?

El inspiră adânc, cu stomacul strâns ghem – nu ştia dacă de emoţie sau de panică.

– Hai să încercăm! Cel puţin planul tău îmi permite să îi dau timp lui Jackson să găsească un înlocuitor fără ca eu să renunţ prea curând la un salariu. Jenny termină studiile peste şase luni, aşa că va fi o cheltuială mai puţin în viitorul nu prea îndepărtat.

Cat îşi aruncă braţele pe după gâtul lui Hank.

– Sunt atât de încântată!

Şi el era – de îmbrăţişare cel puţin la fel de mult ca de afacere.

Îşi dorea să simtă din nou corpul ei lipit de al lui. Tânjise după asta toată săptămâna – nu voia să-i dea drumul.

– Îţi mulţumesc că ai crezut în mine, Hank! Această şansă de a dovedi că sunt capabilă să fac mai mult decât să mă folosesc de faptul că arăt bine înseamnă totul pentru mine. Absolut totul.

Hank îi dădu părul după ureche.

– Nu ai nevoie de această afacere pentru a dovedi asta – mie sau altcuiva.

- Ba da. Am nevoie de ea ca să mi-o dovedesc mie însămi. Obrajii ei se îmbujorară când admise asta, dar apoi ea păru să alunge fâstâceala temporară. Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să o aducem pe Vivi la tine acasă, ca să facă niște poze promoționale pentru un site și o broșură. Eu pot lucra îndeaproape cu Helen, astfel încât să nu fie nevoie să-ți iei timp din toate activitățile tale pentru asta. Îți promit că voi avea grijă să fii bucuros că am făcut asta, Hank.

- Sunt deja bucuros, Cat.

El își lăsă mâna să alunece pe coapsa ei, fără să se poată abține.

Cat puse mâna peste a lui Hank pentru a-i opri înaintarea pe piciorul ei.

- O ultimă surpriză.

El își exprimase o predilecție pentru lenjeria ei, așa că ea purta anume o pereche deosebit de drăguță, în caz că ar fi avut motive de sărbătoare. Ea se ridică și își descheie încet rochia, apoi o lăsă să cadă până la glezne.

Hank se ridică de pe canapea și îi pipăi sutienul fin din dantelă albă, înainte ca gura lui să se lipească de a ei și să-i fure respirația. Ea se predă asaltului lui pasional, lipindu-se de el în timp ce genunchii i se înmuiară ca untul cald.

- Dumnezeule atotputernic, murmură el, întrerupând sărutul. Îi trasă cu degetele maxilarul, gâtul și clavicula. Ești ca un vis, Cat.

„Este un vis“, se gândi ea în timp ce se ruga să nu se trezească prea curând. Își dorea să poată rămâne ușoară și jucăușă la nesfârșit, dar știa că asta ar fi imposibil. Degetul lui mare dezmiardă scobitura de la baza gâtului ei.

Închizând ochii, ea își lăsă capul pe spate, și, când gura lui fierbinte se lipi de acel loc, respirația ei deveni clar sacadată. Cumva, săruturile lui Hank erau mai intime decât ale lui Justin sau ale oricărui alt bărbat.

Acest fapt o emoționa și o speria, dar nu voia să renunțe la ele – nu încă.

– Hank, rosti ea răgușit, pipăind marginea tricoului lui, supărată pe țesătură pentru că îi refuza contactul cu pielea lui.

Mâinile lui alunecară în susul corpului ei și îi cuprinsă sânii. Dezmierdarea lui continuă până când sfârcurile o dureau de dorință.

– Te rog, gemu ea, apucându-l de umeri.

El îi făcea trupul să vibreze ca un diapazon, iar ei îi plăcea asta.

– Răbdare! Buzele lui se lipiră pe gâtul ei. Când ea încercă să protesteze, el o luă în brațe și o purtă pe hol. Nu ești singura care are un program astăzi.

Înainte ca ea să-l poată întreba ce voia să spună, el o lăsă pe pat.

Cuprinsă de pasiune, ea se întinse spre pantalonii lui scurți, dar el o opri.

– E rândul meu să preiau conducerea, Catalina.

O încălecă și îi duse mâinile deasupra capului, țintuind-o de pat înainte de a o săruta. Pielea ei dogorea oriunde simțea atingerea gurii sau a corpului său.

O durere pulsândă în vintre o făcu să-și arcuiască spațele. Când el îi dădu drumul la mâini pentru a-și scoate cămașa, ea se agăță de coapsele lui.

Respirația lui grea o făcea să fie umedă și plină de dorință. Își mișcă șoldurile, căutând ușurare.

Răspunzând cu o ploaie de sărutări apăsate și fierbinți pe gâtul ei și pe sâni, el îi împinse mâinile deasupra capului.

– Rămâi așa!

El o sărută pe abdomen, coborând tot mai mult, până când capul lui poposi între coapsele ei. Degetele lui îi frecau sfârcurile, în timp ce limba îi înconjură cele mai intime părți. Cat se zvârcolea de plăcere și un geamăt frustrat îi scăpă printre buze.

– Hank, te rog!

În câteva minute, el îi provocă spasme cutremurătoare. Când trupul ei se liniști, el afișă un zâmbet strâmb. Se ridică în genunchi pentru a-și descheia pantalonii scurți și a pune un prezervativ peste bărbăția impresionantă.

- E rândul meu.

- Slavă Domnului!

Ea își trecu mâinile prin șuvițele lui blonde. Totul la el o excita, începând cu părul. Ceva la Hank îi dezlănțuia spiritul într-un mod cum nu mai experimentase cu nici un alt bărbat.

El o pătrunse rapid, împingându-se cu lăcomie adânc în ea, aprinzând un foc pe care nici măcar trupurile lor îmbibate de sudoare nu-l puteau stinge. După un moment de exaltare, el se mai domoli.

- Catalina, rosti aproape pios.

În acel moment, când el părea pierdut, ea se regăsise.

Gura lui se lipi de a ei. Șoldurile lui se loveau de ea într-un ritm frenetic, până când ajunseră împreună pe culme cu un strigăt de fericire.

Hank se prăbuși, respirând cu greutate în ceafa ei.

Ea savură greutatea trupului lui sculptat care o apăsa în saltea. Mâinile ei îi cutreierau umerii și spatele, memorând fiecare linie. Câteva clipe mai târziu, el o sărută pe tâmplă, apoi se rostogoli și se întinse, trăgându-i trupul peste al lui.

O modelă pe trupul lui. Bătăile constante ale inimii lui vibrau ca un metronom, dându-i o senzație de siguranță leneșă. Prea curând, el vorbi:

- Urăsc să fac asta - și chiar urăsc asta -, dar trebuie să mă duc acasă. Îi puse degetul sub bărbie, ridicându-i fața spre el. I-am promis lui Jenny că poate ieși în seara asta.

- Încă cinci minute. Ea se ghemui la pieptul lui. Poate zece.

- Bine, zece.

El își trecu ușor degetele de-a lungul spatelui ei și o sărută pe tâmplă.

- Vreo șansă să vrei să renegociezi această relație fără obligații?

„Mi-aș dori să pot.“ Gândul răsună în sufletul ei, provocându-i o durere.

Cu toate astea, dacă îl lăsa să se apropie mai mult, nu urma decât să doară și mai tare când avea să se termine.

- Hai să nu stricăm o sărbătoare minunată devenind serioși, Hank.

El nu răspunse decât strângând-o puțin mai tare în timp ce se uita în tavan.

- Știi, zise el după o clipă, tocmai mi-ai dat un sfat bun despre cum să profit de oportunități atunci când apar. Bineînțeles, poate că nu mă vezi pe mine - și stilul meu de viață - ca fiind o oportunitate.

- Este vorba despre mine, Hank. Nu despre tine. Nu mă pricep la relații. Nu sunt genul de femeie care să te facă fericit pe termen lung.

- De ce nu pot eu să decid asta?

Bineînțeles că trebuia să întrebe asta, pentru că, din perspectiva lui, lucrurile arătau perfect. Dar ea știa că nimic în viață nu era vreodată atât de perfect pe cât părea - cu atât mai puțin ea.

După o lungă dezbatere interioară, mărturisi minimumul pe care îl putea, în timp ce îl avertiza să nu se atașeze prea mult.

- Pentru că eu nu sunt dispusă să mă deschid doar ca să rămân devastată când vei descoperi ceea ce eu știu deja.

Hank îi ridică din nou fața spre el ca să-i întâlnească privirea.

- Este evident că ai niște îndoieli, poate chiar secrete. Nu cer dezvăluiri complete și clopote de nuntă, Cat, dar nici nu sunt un fan al chestiei cu parteneri de sex. Nu putem avea genul normal de întâlniri? Tu stabilești ritmul.

Logica îi spunea că era prea frumos ca să dureze. Da, logica îi dictase să mențină lucrurile relaxate și să rămână concentrată asupra planurilor lor de afaceri, pentru

a nu sfârși cu inima frântă. Dar, din nou, Cat nu fusese niciodată foarte bună prietenă cu logica.

- Fiecare zi pe rând?

Sau poate o sută...

- Pași mici.

El chicoti și o sărută pe frunte.

Ea se cuibări la loc la pieptul lui, închizând ochii, rugându-se pentru iertare, căci, în ciuda a tot ce știa despre ea însăși și secretele ei, se auzea spunând:

- Pot să fac asta.

capitolul 14

Mamă,

Am încurcat-o rău. Dar rău de tot.

Îmi place de Hank. Îmi place cu adevărat. Îmi place în felul ăla, știi tu, în care îmi vine să mă gândesc prea des la el. E autentic, bun și onest, ceea ce mă îndoiesc că el ar putea spune despre mine, cea reală.

Dar mă simt așa bine când se uită la mine; nu pot să plec de lângă el.

Vezi? Am încurcat-o!

Hank insistase ca el să fie cel care să-i comunice planurile lor lui Jackson, mai ales pentru a o scuti pe Cat de furia fratelui ei.

Cu un an în urmă, nu ar fi fost la fel de îngrijorat, dar recente crize de nerăbdare și toanele lui Jackson îl făceau pe Hank să fie precaut.

Cauciucurile camionetei sale ridicară vălătuci de praf când trecu peste aleea cu pietriș ce ducea până la biroul lui Jackson. Sunetul acela îl întâmpinase de sute de ori, din prima zi în care parcase în fața acestui hambar vechi renovat. Doamne, pe atunci fusese atât de nerăbdător să înceapă o nouă slujbă.

Jackson fusese întotdeauna generos cu toți angajații săi, dar în special cu Hank. Nu știa să spună dacă experiența lor comună de a avea grijă de mame bolnave sau obsesia lor pentru perfecțiune în munca lor crease o legătură specială între ei.

Ceea ce-și putea aminti erau berile Corona băute vinerea după-amiaza pe terasă, călătoriile cu mașina în Vermont pentru a lua lemn de esență tare recuperat, pariurile zilnice pe numărul de solicitări de modificare pe care aveau să le primească de la clienta diabolică, nebuna de doamnă Holloway.

Cu toate acestea, în ultimul an, prietenul său devenise cinic, agitat și lipsit de concentrare.

Jackson avea nevoie de ajutorul lui Hank acum mai mult ca oricând, ceea ce punea pe umerii lui Hank o mare vinovăție pentru decizia de a pleca. Asta ar fi prima dată când ar pleca de lângă cineva care depindea de el, iar Hank nu se putea scutura de îndoielile care se agățau de el ca iedera ce năpădea un trunchi de copac.

Oftând, coborî din camionetă și intră, sperând să-și prindă prietenul în toane bune.

- Hei, amice! Jackson scoase un cartuș vechi de toner de imprimantă. Lasă-mă o secundă!

- Nu te grăbi!

Hank aruncă o privire prin birou, gândindu-se la viitorul său.

Cum avea să reziste la suișurile și coborâșurile cu care se confruntau micile afaceri? Oare presiunea avea să îl schimbe, așa cum părea să îl fi schimbat pe Jackson? Oare urma să o schimbe pe Cat?

- Ți-e sete? Jackson scoase două beri din frigider, azvârli capacele la gunoi și îi întinse una lui Hank.

- Cred că da.

Hank ridică sticla spre Jackson înainte de a lua o înghițitură, apoi observă câteva sticle goale în coșul de gunoi.

- Bei la serviciu?

- După orele de program, când mă ocup de hârtogărie.

Ochii lui Jackson, care nu se întâlneau cu ai lui Hank, spuneau o altă poveste. Cu o atitudine aproape sfidătoare, el luă o gură lungă din sticlă.

- Deci ce se întâmplă? Doug îți mai dă bătăi de cap?

- Nu.

Conștientizarea faptului că Jackson bea tot mai mult înrăutăți senzația de apăsare pe care o simțea Hank. Pentru o clipă, își regândi planurile, întrebându-se dacă nu cumva el și Cat ar putea aștepta până când noua echipă a lui Jackson avea să fie mai bine pregătită și prietenul lui - mai stabil. Dar Hank îi făcuse o promisiune - una pe care intenționa să și-o țină.

- Am niște vești care probabil te vor surprinde. O să te pună într-o situație dificilă, dar sper că îmi vei dori binele.

- Oh? Ochii lui Jackson sclipiră cu răutate. Oare această veste are ceva de-a face cu sora mea?

„Oare Cat i-a spus deja?”

- Da, de fapt.

Corpul lui Hank se încinse când o imagine a trupului ei gol îi apăru în fața ochilor, o amintire pe care nu voia ca Jackson să o bănuiască.

- Deci a fost de acord să iasă cu tine? Jackson flutură o mână în aer. Ți-am spus deja că ar fi o veste grozavă. Nu e ca și cum ai avea nevoie de permisiunea mea, oricum.

- Ei bine, nu este chiar ceea ce se întâmplă. Hank se muștră pentru că ratase deschiderea acestei mici discuții. Trebuia să fie sincer. Ea... noi doi vom face afaceri împreună.

Sprâncenele lui Jackson se ridicară.

- Ce?

- Cat s-a îndrăgostit de piesele mele de mobilier și mi-a propus un parteneriat. Eu proiectez și construiesc, ea promovează și vinde.

Hank se încruntă când auzi chicotul supărat al lui Jackson.

- Nu e o glumă.

- Îmi pare rău, zise Jackson și se adună. Fără îndoială realizezi lucruri frumoase, dar Cat nu știe nimic despre această afacere sau despre orice altă afacere, de altfel. Cum a reușit să se convingă - și să te convingă și pe tine - că ar fi un partener bun?

- Nu-i acorzi suficient credit.

- Oh? Deci a venit la tine cu o propunere de afaceri. Și-a susținut ideile cu date despre piețele-țintă, concurență, costuri fixe? Estimările ei par rezonabile?

Poate că ea nu oferise atâtea detalii, dar prezentase o abordare care suna rezonabil.

- A făcut cercetări și și a conceput un plan care ne permite să intrăm ușor, fără să ne asumăm un risc uriaș.

- Ușor? Chiar acolo este o problemă. Nu te poți lansa ușor într-o afacere și să te aștepti să reușești. Trebuie să te implici total, 24 de ore din 24, șapte zile din șapte. Jackson scutură din cap, dezgustat. Cu tot respectul cuvenit, nu aș fi eu un partener mai bun? Am început și am condus o mică afacere de succes, am o bază de clienți și am lucrat bine împreună timp de mai mulți ani.

- Și, în tot acest timp, nu ți-ai exprimat nici măcar o dată interesul pentru mobila mea și nici nu ai propus acest tip de aranjament. În plus, bazându-mă pe istoricul nostru, s-ar putea să-ți fie greu să mă vezi ca pe un partener, în loc de angajat.

- De parcă te-am tratat vreodată ca pe un angajat. Jackson se îndepărtă de birou cu o expresie de mânie în privire. Înțeleg ce se întâmplă. Îmi pierd omul meu de bază pentru că e Cat neliniștită, iar tu ești atât de înnebunit după ea, încât vei face orice îți cere doar ca să o faci fericită.

- În primul rând, asta este al naibii de jignitor atât pentru sora ta, cât și pentru mine. Hank îl măsoară pe Jackson cu privirea. Poate că tu o consideri schimbătoare, dar eu cred că nu e așa, ci este la fel de capabilă

ca tine sau ca David, și este evident că are multă dorință și hotărâre să aibă același succes pe cont propriu.

- Nu trebuie să mă convingi cu privire la atuurile ei. Știu că este o persoană muncitoare și entuziastă și că poate ferma pe oricine, atunci când vrea să obțină ceva. Dar te rog să-mi spui că o parte din tine pune la îndoială planul ei. Faptul că are o față și un nume ușor de recunoscut nu se traduce automat în vânzări, cu atât mai puțin într-o afacere care nu are legătură cu fanii ei. Cat are inteligență socială, dar nu a terminat facultatea, nu are experiență în afaceri - nici măcar un stagiu de vară - din care să fi învățat ceva și e la fel de încăpățânată ca mine. Crede-mă, va sfârși prin a vă băga pe amândoi în necazuri până în gât.

- Eu cred în ea, Jackson. Mai exact, cred în mine însumi. Aceasta este șansa mea de a face în sfârșit ceva ce-mi doresc. Ceva la care doar am visat până de curând. Nu merit această șansă? Nu am câștigat-o?

Jackson susținu privirea sfidătoare a lui Hank preț de un minut întreg înainte de a scoate un oftat prelung.

- Bineînțeles că meriți.

- În plus, ai recunoscut în trecut că nu știai tot ce trebuie să știi când ai început această afacere. Ți-ai asumat un risc și ai tras din greu, fiindcă a contat pentru tine. Ei bine, eu și Cat putem face și noi asta.

Cei doi bărbați rămaseră așa, cu brațele încrucișate, în tăcere.

Hank își dădea seama că mintea lui Jackson se agita, dar nu avea habar ce urma să spună sau să facă în continuare prietenul său.

Jackson își dădu berea pe gât și aruncă sticla la gunoi. Aceasta ateriză cu un pocnet în coș.

- Deci când mă lași baltă? Oare am cel puțin două săptămâni preaviz, pentru a-ți găsi un înlocuitor?

- De fapt, speram să continui să lucrez pentru tine aproape cu normă întreagă pentru câteva luni, până când eu și Cat vom avea mai multe proiecte.

- Așteaptă o secundă! Vrei să continui să lucrezi pentru mine și să încerci să pornești propria afacere? Încă o dată, expresia lui Jackson deveni neîncredătoare. Îți spun aceste lucruri cu voce tare și totuși nu reacționezi într-un mod care să indice că pricepi cât de nebun ești să crezi că te poți descurca cu o slujbă cu normă întreagă, un start-up și toate rahaturile familiei tale, Hank.

Când Jackson o spuse atât de direct, părea într-adevăr nerezonabil, dacă nu de-a dreptul absurd, dar Hank își luase angajamentul, așa că nu putea da înapoi.

- Practic, asta fac acum, lucrând la Cat, în timp ce muncesc în continuare pentru tine. Și îmi dă ocazia de a continua să-l pregătesc pe Doug și pe oricine ai angaja să mă înlocuiască, în timp ce îmi permite să-mi mențin un venit stabil, de dragul familiei mele.

Jackson își puse mâinile în șolduri și clătină din cap. Trecu de cealaltă parte a biroului său, privind în gol la un teanc de hârtii, înainte de a lovi cu degetele de două ori în birou.

- Spune-i surorii mele că, data viitoare când va cere o favoare, răspunsul va fi nu. Ce recunoștință a arătat după ce am fost de acord să te pun să faci acele dulpuri blestemate? Sincer, sunt puțin rănit că a pus la cale toate astea fără nici un avertisment sau discuție. Și tu, tu ar trebui să fii prietenul meu, dar și tu m-ai lăsat pe dinafară. Cred că asta dovedește teoria mea. Nu poți avea încredere în nimeni. Jackson miji ochii. Șase săptămâni, Hank. Asta e tot, apoi ești pe cont propriu. Dacă e să te pierd, trebuie să angajez pe cineva în curând, și nu-mi permit să vă țin pe amândoi pe statul de plată la nesfârșit. Și, dacă ăsta e într-adevăr visul tău, îți fac o favoare prin faptul că te las fără plasă de siguranță. Trebuie să trăiești și să respiri afacerea. Doar așa veți reuși.

Șase săptămâni?

Își supraestimase valoarea pentru Jackson, căci nu prevăzuse că avea să fie lăsat să plece atât de ușor. Oare

Jackson pur și simplu lovea mânat de furie sau acesta era modul lui de a-i spune lui Hank că blufa?

Doar șase săptămâni de venit constant. Fără el, cum avea să poată plăti facturile, școlarizarea lui Jenny, tariful lui Helen?

- Mult noroc, Hank! Jackson mai scoase două beri și îi dădu una lui Hank. Îți meriți șansa, cred. Urăsc modul în care ați procedat, dar, pentru binele tău, sper să meargă.

Nu mai era cale de întoarcere acum.

În timp ce Hank îl privea pe Jackson, simți cum îl cuprinde un fior rece.

- Cred că asta face totul oficial. Hank termină de revăzut ultimul document.

- După ce semnăm pe linia punctată. Zâmbind, ea se uită iute la ceas. Esther va trece pe la noi ca martor. Mai târziu, în cursul zilei de azi, pot înființa conturile companiei și depune banii de început.

- Mi-aș dori să te pot ajuta cu asta.

- Tu contribui cu tot talentul. Fără tine, nu există nici o afacere, așa că nu te mai simți prost. După ce eu și Vivi vom face rost de pozele de care avem nevoie, o să pun în funcțiune site-ul și o să încep să fac reclamă pe rețelele mele de socializare. O să fac și o broșură. Ai verificat spațiul comun? Sunt gata să trimit un cec, dacă ești pregătit.

- Am ieșit duminică și am aruncat o privire. Au niște spații și echipamente grozave. Pare destul de relaxat și prietenos.

- Deci vom semna un contract de închiriere pe termen scurt și vom trimite un cec. Cat adăugă un alt element pe lista de lucruri de făcut. Apropo, am reușit să trag niște sfori și am obținut un mic spațiu de prezentare la acel târg internațional de mobilă de la Chicago, de luna viitoare, ceea ce ne-ar putea oferi o expunere pentru 50 000 de profesioniști în domeniul designului.

Putem lua masa pe care ai construit-o pentru Vivi și alte câteva dintre piesele tale, pentru a-ți prezenta talentul. Este un risc să ne grăbim, dar o oportunitate de o asemenea anvergură nu se va mai ivi până anul viitor.

Hank puse mâna pe coapsa ei și își plimbă degetul mare înainte și înapoi.

- Dacă nu am mai spus-o până acum, mulțumesc! Știu că am fost reticent, dar sunt recunoscător pentru această ocazie. Sper să nu te dezamăgesc.

- Nu o vei face. Lasă-i pe toți să se îndoiască de noi. Nu putem da greș. Ești prea talentat, iar eu sunt prea hotărâtă. Suntem împreună în treaba asta.

Desigur, ea nu abordase niciodată ceva atât de departe de zona ei limitată de competență. Poate că nu avea încredere deplină în dragoste, dar avea încredere în el. Iar credința lui în ea îi dădea încredere.

- Am făcut câteva schițe de prototipuri. Când el i le întinse, își atinse degetele de ale ei, ceea ce o făcu să se gândească să lase munca deoparte și să-l tragă în pat. Dar, înainte de a ne năpusti înainte, vreau să vorbim mai mult despre ideea ta de a scoate doar câteva produse iar și iar... Am niște probleme cu asta.

Înainte ca el să poată continua, ei îi sună telefonul.

- Reține ideea, zise ea și se uită la ecran, apoi la Hank. Este agenta mea. Trebuie să răspund.

Hank aprobă din cap și se lăsă pe spate.

- Bună, Elise. Ce mai faci?

- Cred că am găsit o mare oportunitate pentru tine. Nu e vorba despre îmbrăcăminte sau produse de înfrumusețare, dar se potrivește foarte bine cu reputația ta de eleganță și bun-gust. Știi bijuteriile Elenei Bautista? Ea lucrează în special cu aur de 18 și 24 de carate și pietre semiprețioase. Un stil foarte contemporan, feminin - înrudit cu lucrările lui Marco Bicego. Cred că se potrivește perfect, iar ea a fost mai mult decât încântată să creeze o linie folosind numele tău.

- Da? Sună interesant, dar nu sunt sigură că este potrivit pentru mine.

Cat făcu o grimasă, pentru că nu o informase încă pe Elise despre planurile ei cu Hank.

- Știu că ai vrea să fii implicată activ, dar, în timp ce compania va fi în continuare a ei, ea este dispusă să te lase să contribui la aspectul creativ al liniei. Oferă 500 000 de dolari în avans și o redevență de 6% din vânzări timp de doi ani, cu opțiune de reînnoire.

- 500 000 în avans? Această plată forfetară i-ar umple și mai mult conturile și i-ar da un plus de bani pe care să îi folosească pentru Mitchell/St. James. Ar putea să le facă pe amândouă? Cat, observă Hank, se aplecă în față, îl văzu studiind-o, așa că se întoarse ușor. Bazându-ne pe media vânzărilor ei, cât aș câștiga eu anual și ce alte obligații aș avea?

- A semnat recent un contract de distribuție cu Neiman Marcus. Nu am încă toate datele privind vânzările, așa că nu pot estima o cifră, dar ar exista o clauză de exclusivitate atașată acestui contract.

- Exclusivitate înseamnă că nu aș putea promova alte bijuterii?

- Nu, exclusivitate totală. Nu ai putea să-ți legi numele de nici un alt produs pe durata acestui contract.

- Asta nu va funcționa. Îi aruncă o privire furișă lui Hank. Se poate negocia?

- Nu știu, dar de ce nu merge? Ai putea fi în continuare model, pentru că liniile de îmbrăcăminte nu sunt pe numele tău. Există vreun alt produs care te interesează să îl atașezi numelui tău?

Respirând adânc, Cat mărturisi:

- Propria mea marcă, de fapt. Plănuiesc să mă asociez cu un designer de mobilă pentru a începe o nouă afacere, Mitchell/St. James.

Tăcerea lui Elise se întinse la nesfârșit, iar greutatea privirii lui Hank devenea tot mai dificil de suportat. În cele din urmă, o voce înghețată interveni:

- Aș fi vrut să mă fi informat despre asta înainte de a-mi pierde timpul să caut contracte pentru tine, Cat.

- Îmi pare rău! Nu mi-am dat seama că vorbeai deja cu cineva, îmi imaginasem că urma să discutăm orice posibilitate înainte. Cat oftă, dorindu-și ca Hank să nu poată auzi fiecare cuvânt din conversație. Există vreo șansă ca exclusivitatea să poată să fie restrânsă?

- Nu știu, dar nu pare că vei avea timp să te implici în acest proiect, să-ți respecti angajamentele anterioare față de Armani și să începi o nouă afacere.

- Contractul cu Armani nu este prea solicitant, zise Cat și apoi întrebă: Ești sigură că nu există nici o șansă ca ea să ia în considerație să facă o excepție de la acea clauză?

- Mă îndoiesc. Exclusivitatea este o chestie standard în acest gen de contracte. Ești sigură că vrei să renunți la atâția bani pentru ceva atât de riscant? Dacă afacerea ta eșuează, valoarea numelui tău, în scopuri comerciale, se va prăbuși. Asta înseamnă mai puțini bani pe masă data viitoare, presupunând că îți pot face rost de o altă afacere.

Pereții sufrageriei lui Cat păreau să se încline asupra ei. Sudoarea îi țâșni prin piele. Un test clar al pregătirii ei de a renunța la un pariu sigur și de a-și risca reputația pentru o afacere nouă și un om pe care abia începuse să-l cunoască.

Un bărbat cu atât de multe alte obligații care îl solicitau în toate părțile. Un parteneriat care s-ar putea lovi de un drum plin de gropi când relația lor personală avea să se răcească.

Se uită la Hank; ochii lui verzi luxurianți o priveau și așteptau. Cum putea să-i întoarcă spatele după ce îl lăsase să își facă speranțe? După ce îl înfruntase pe David? După ce îl făcuse pe Hank să renunțe la slujba lui?

Oamenii o subestimaseră întotdeauna; Hank credea în ea. El îi dădea șansa de a dovedi ce putea, la fel de mult cum ea îi dădea lui șansa de a-și trăi visul. El pusese

siguranța propriei familii în pericol pentru ea, așa că ea ar trebui să facă același lucru pentru el.

Engleza cu accent puternic a mamei ei îi răsună în minte.

„Rămâi pe poziții, *hija preciosa*.”

– Îmi pare rău, Elise. Dacă nu poți negocia o excepție, trebuie să renunț.

– Sper să nu regreti asta. Ar trebui să presupun, de asemenea, că nu vei mai avea timp nici pentru modelling? Poate că ar trebui să regândim relația noastră odată ce contractul tău cu Armani se va încheia.

– Încă pot accepta ocazional să lucrez ca model, dar, dacă nu mai ești interesată să mă reprezinți, atunci voi respecta această decizie.

Cat îl simți pe Hank foindu-se lângă ea pe canapea. Elise oftă în telefon.

– Hai să vorbim după ce te întorci de la Milano, luna viitoare.

– Bine.

Cat își aruncă telefonul într-o parte și trase adânc aer în piept. Când se întoarse spre Hank, acesta se holba la ea ca și cum ar fi avut două capete.

– Spune-mi că nu ai renunțat la o jumătate de milion de dolari și chiar mai mult, Cat.

– Nu am avut de ales. Era fie asta, zise și arătă spre schițele lui, fie cealaltă.

Hank sări de pe canapea și începu să se plimbe în cerc.

– Jumătate de milion de dolari? Nici măcar nu-mi pot imagina să am o asemenea ofertă, darămite să o mai și refuz.

Dacă o forța să se gândească la asta, era posibil să i se facă și ei rău un pic.

– Hank, era vorba despre o înțelegere pe doi ani. Construim ceva care va dura zeci de ani. Ceva în care am și eu un cuvânt de spus. Și noi o să facem bani.

- Ți-am mai spus, aş putea construi cel mult optsprezece sau douăzeci de piese de mobilier de calitate pe an. Un an grozav ne-ar aduce poate 250 000. Pentru mine, 60 000 de dolari înseamnă să obțin cam cât câștig cu Jackson, așa că aş putea chiar câștiga mai mult în funcție de cheltuielile noastre, dar pentru tine e un pas uriaș în jos.

El își înfipse degetele în păr.

Când o spunea așa, nu părea că ea luase o decizie bună. Dar ipoteca ei era minimă, avea bani, iar ei aveau timp să își dezvolte afacerea. Un sacrificiu pe termen scurt pentru un câștig pe termen lung. Pentru ceva real și semnificativ, pentru ceva care să fie al ei.

- Așa că primul an va fi slab, dar apoi vom angaja ajutoare sau vom lua stagiaari, cu costuri mici, care să ne ajute să creștem producția. Și apoi fie pentru a-l convinge pe el, fie pe ea însăși, adăugă: Nu uita că scopul final este producerea în masă de imitații. Acesta va fi momentul în care vor veni volumul de cereri și banii adevărați.

- Sunt îngrijorat că te vei supăra pe mine dacă nu va merge totul cum ai plănuț. Dacă nu va deveni niciodată mai mult decât o mică afacere aparte? Poți fi fericită fără toate astea?

Făcu un gest în jurul apartamentului ei luxos.

- În primul rând, nu am de gând să-ți port resentimente pentru o idee pe care te-am împins să o accepți. Te rog să nu lași grijile legate de relația noastră personală să te afecteze în luarea deciziilor de afaceri. Hai să ne punem de acord - chiar acum - că cele două sunt separate și promitem să nu lăsăm ca una să o afecteze pe cealaltă.

- Este posibil așa ceva?

El o fixă cu privirea.

- Eu cred că da. Pentru amândoi sunt multe în joc, așa că afacerea trebuie să rămână prioritară, cel puțin până când vom avea o bază solidă. Ea își linse buzele, simțindu-se neliniștită sub greutatea privirii lui. Nu ești de acord?

- Deci deja dai înapoi de la relația noastră personală?

- Am fost de acord să încercăm să ieșim la întâlniri, dar am fost întotdeauna sinceră în privința reticenței de a mă implica într-o relație serioasă. Ea îl prinse de mână. Având în vedere mizele acestei aventuri, dacă e nevoie, interesele de afaceri ar trebui să primeze în fața celor personale.

Hank își feri privirea, chinuit și, sincer, dezamăgit.

- Având în vedere că tocmai ai renunțat la o grămadă de bani și că, de asemenea, pui la bătaie toți banii pentru compania noastră, aș fi un ticălos dacă nu aș fi de acord, nu-i așa?

- Tu nu ai putea fi niciodată un ticălos, zise ea, sperând să alunge tensiunea dintre ei.

El își trecu mâinile peste față, în mod clar îngrijorat.

- Nu sunt obișnuit să fiu în poziția asta și nu-mi place.

- Ce poziție?

- Primesc mult mai mult decât dau.

- Eu nu-ți *dau* nimic. Cine trebuie să construiască toate lucrurile astea?

Hank se uită fix la ea, apoi încuviință din cap.

- Încă mă simt prost că ai renunțat la un lucru sigur.

- Nu te simți prost! Doar fii hotărât! Trebuie să investim totul în această lansare. Știu că afacerea va crește încet, dar haide să începem cu dreptul! Debutul nostru la târg ar trebui să fie impecabil, în ciuda deciziilor grăbite. E reputația mea în joc, așa că promite-mi că este și prioritatea ta.

Tăcerea lui Hank nu reușea decât să facă orice alt zgomot din apartament să sune mai tare, mai strident. El o strânse de mână.

- Când fac o promisiune, o țin. Vrei fără cusur, asta vei primi. Îți promit că te poți baza mereu pe mine, Cat.

- Nu m-am îndoit niciodată de asta. Deci după ce vine Esther, vom finaliza actele de înființare. Ea ridică schițele de pe masă și începu să le răsfoiască. Înainte de a fi întrerupți, ai vrut să discutăm în legătură cu acestea?

Fără avertisment, ea văzu că în ochii lui sclipea dorința, foamea care îi învingea toate celelalte gânduri.

- Mai întâi, hai să sărbătorim!

Întinse mâna spre ea. Când ea o apucă, el o trase de pe canapea și o lipi de el, sărutând-o.

Ea își permise trei, poate cinci secunde de plăcere pură înainte de a-și pune mâinile pe pieptul lui.

- Hank, hai să rămânem concentrați! Mai avem multe de pus la punct, iar Esther va fi aici în curând.

El se uită la ea ca și cum l-ar fi pălmuit, dar apoi făcu un pas înapoi, cu mâinile ridicate.

- Înțeleg.

- Te rog să nu te uiți așa la mine! Tocmai am convenit că afacerea are prioritate.

Ea simți retragerea lui la fel ca răceala care se așternea între ei. Se părea că ideea ei de a separa afacerile de viața personală avea să fie o provocare uriașă.

- Da, așa am făcut. Apropo de asta, trebuie să îți termin dulapurile. Cred că mă voi întoarce la muncă, atunci, partenere. Cheamă-mă când sosește Esther!

Se îndepărtă de ea și dispăru după colț, orice problemă pe care ar fi vrut să o discute fiind aparent uitată.

capitolul 15

Mamă,

Tu m-ai avertizat mereu că, cu cât sunt mai mari secretele, cu atât mai singuratică îmi va fi viața. Trebuie să admit că până de curând nu te-am crezut. Dar nu m-am mai simțit niciodată așa singură, în ciuda faptului că îmi petrec atât de mult timp cu un tip minunat, care pare să mă placă mai mult pe mine decât pe „model“.

E tot mai greu să țin infertilitatea un secret. Dacă aș fi o persoană la fel de bună ca el, aș sfârși spunându-i

adevărul, ca să înțeleagă de ce ar trebui să-și vadă de drum. Dar ceva mă oprește întotdeauna.

Mi-aș dori să pot vorbi cu tine.

Când Cat și Vivi se opriră în fața casei lui Hank, îl găsiră fără tricou, tunzând gazonul.

Pielea strălucitoare i se întindea pe umerii musculoși și largi. Picături de sudoare se prelingeau spre talia sa îngustă și dispăreau sub talia pantalonilor scurți cu talie joasă.

Din spate, era peste poate de sexy. Apoi schimbă direcția pentru a tunde o altă fâșie de iarbă, oferindu-i lui Cat o spectaculoasă vedere asupra abdomenului său și asupra micilor adâncituri de lângă șolduri. Faptul că îl văzu pe jumătate dezbrăcat și transpirat îi intensifică dorința care îi curgea prin vene.

Îi văzu chipul hotărât și remarcă și cearcănele de sub ochii lui. Anxietatea și epuizarea îi înlocuiseră obișnuitul zâmbet moale și jumătatea de gropiță din obraz.

Decizia lui Jackson de săptămâna trecută îl bulversase pe Hank și crescuse presiunea și asupra lui Cat. Perioada de calmare a fratelui ei se întindea pe câteva zile, așa că îl lăsase singur să își plângă supărarea, în loc să se certe cu el. Conștiința ei vinovată nu prea o motiva să pună mâna pe telefon. Deocamdată, se concentra să lucreze rapid, astfel încât Hank să nu fie nevoit să intervină în economiile sale.

Ea implorase, împrumutase și trișase pentru a obține acel loc la târgul din Chicago în ultima clipă. Nu era ideal, dar măcar puteau să-și arate talentul și să stârnească interesul pe o scenă internațională. Prezența ei ar trebui să iște o oarecare curiozitate. Odată ce oamenii aveau să îl cunoască pe Hank și să îi vadă lucrările, cu siguranță aveau să se îndrăgostească. Fotografiile lui Vivi aveau să dea o notă profesională broșurilor lor, care trebuiau comandate imediat dacă voiau să le aibă gata pentru expoziție.

- Este cea mai drăguță casă din toate timpurile! zise Vivi, cu mâna în dreptul inimii. Ce căsuță de familie perfectă!

- El a crescut aici.

Cat zâmbi gândindu-se la cât de drăguț era atașamentul lui Hank față de casa lui. Probabil aceeași casă în care el ar dori să-și crească propriii copii într-o bună zi. Simți cum i se lasă o greutate pe inimă, pentru că șansele erau ca soția lui să fie o altă femeie.

O imagine cu acea profesoară drăguță, Amy, sclipi în mintea lui Cat, declanșând un fior de gelozie ce o cuprinse din cap până în picioare. Încruntată, Cat o ajută pe Vivi să-și descarce echipamentul fotografic din mașina închiriată în timp ce încerca să alunge gândurile neplăcute.

Hank opri motorul mașinii de tuns iarba când le văzu.

- Aveți nevoie de o mână de ajutor? întrebă și traversă curtea.

- Nu. Suntem în regulă. Cat își afișă zâmbetul ei de profesionistă înainte ca el să-i observe starea de spirit. Trebuie doar să începem, ca Vivi să poată să termine înainte să apară David și să o ducă pe insula Block pentru weekend.

- Frumos.

Hank o sărută pe Vivi pe obraz înainte de a face același lucru cu Cat. Simpla atingere a buzelor lui îi declanșă o sumedenie de furnicături în stomac. O surprinse pe Vivi privindu-i și, pentru un moment, se întrebă dacă nu cumva prietena ei avea dreptate. Poate ar trebui să se descarce. Faptul că întregul ei corp amoriți instantaneu la ideea asta îi dădu de înțeles că nu era pregătită. Hank făcu un gest spre ușă.

- Helen e înăuntru. Mama ar trebui să se odihnească o vreme, așa că să sperăm că puteți termina fără să o deranjați.

- E atât de palpitant, Hank. Știi că voi fi primul tău client. Vreau o masă de sufragerie - una foarte mare, pentru petreceri.

Hank chicoti.

- Țsta e criteriul? Mare?

- Enormă! Ea zâmbi. Proiectează-o cum vrei tu. Am încredere în tine pe deplin.

La fel și Cat.

- Mulțumesc! Ar fi bine să vă apucați de treabă, ca să terminați înainte de sosirea lui David. Hank le conduse înăuntru și le prezentă lui Helen. Eu o să termin de aranjat curtea, apoi fug să o iau pe Jenny de la cursuri. Succes!

Le făcu cu mâna și dispăru pe ușa din față.

După ce Vivi făcu zeci de fotografii cu măsura de cafea și bufetul, ea și Cat puseră în valoare masa de sufragerie. Îi ajustaseră poziția și luminile, adăugaseră flori și tocmai mutau scaunele când Helen o scoase pe mama lui Hank din dormitor.

Gura doamnei Mitchell atârna deschisă, sub niște ochi în care se citeau teamă și confuzie. Cat scrută spațiul - aglomerat de trepid, de lumina stroboscopică, de străini și de scaune - și ghici că haosul avea să o agite și mai mult pe biata femeie.

- Da!

Încercarea confuză a doamnei Mitchell de a vorbi îi strânse lui Cat inima.

Vivi mută rapid cablurile din drum.

- Ce? Ce?

Tonul ascuțit al vocii bolborosite a doamnei Mitchell indică un strop de spaimă.

Helen o ajută să se așeze pe canapea, dar ea începu să arate cu degetul spre lumina stroboscopică și spre Cat și Vivi.

- Ar trebui să ne oprim? o întrebă Vivi pe Cat.

Cat și Hank aveau nevoie de aceste fotografii pentru broșură și nu își puteau permite întârzieri.

- Avem nevoie doar de o singură poză bună a acestei mese.

Cat se uită la Helen pentru aprobare. Helen încuviință din cap, în semn că s-ar mai putea lungi câteva minute.

- Să ne grăbim!

Vivi reglă luminile și făcu câteva fotografii, îndemnând-o pe Cat să mute una sau alta. Cat continua să se uite la doamna Mitchell, a cărei privire încețoșată nu mai părea supărată. De îndată ce terminară, demontară iute echipamentul fotografic.

Când începură să mute mobila la loc, doamna Mitchell își agită brațele și strigă cuvinte neinteligibile. Chiar în acel moment, o femeie despre care Cat presupuse că era Meg intră în casă cu nepotul lui Hank, Eddie.

- Ce se întâmplă? Aruncă o privire aspră către Cat și Vivi înainte de a îngenunchea la picioarele mamei sale și de a-i mângâia un braț. Bună, mamă. Sunt eu, Meggy. L-am adus pe Eddie.

Meg îl puse pe micuț în fața mamei ei, ceea ce o liniști pe doamna Mitchell. De fapt, lui Cat i se păru că gura femeii mai în vârstă se curbă în ceva ce aducea a zâmbet.

- Sărut-o pe bunica, Eddie!

Vivi continuă să-și împacheteze echipamentul în timp ce Cat stătea în picioare, înghețată, privindu-i pe Meg și pe fiul ei, un Hank în miniatură.

Fiecare detaliu al interacțiunii lor ieșea în evidență: afecțiunea dezinvoltă cu care Meg îl bătu pe Eddie pe funduleț, felul în care îi dădu o buclă de pe frunte, asemănarea vizibilă clar la ochi și maxilar. Legătura dintre mamă și fiu, atât de pură și de încrezătoare, trezi o durere singuratică în pieptul lui Cat, care îi strânse plămânii până când abia mai putu respira.

Privirea severă a lui Meg peste umăr rupse vraja. Femeii clar nu-i plăcea prezența lui Cat și a lui Vivi.

În timp ce Meg stătea în picioare, Cat surprinse și asemănarea ei cu Hank. Moștenire genetică puternică, la fel ca la Cat și frații ei.

- Ce se întâmplă aici? întrebă Meg pe un ton ascuțit. Cat îi întinse mâna.

- Bună, Meg. Sunt partenera de afaceri a lui Hank, Cat. Ea este prietena mea, Vivi. Făceam câteva poze cu lucrările lui, pentru site-ul nostru și pentru broșura de promovare. Hank ar trebui să se întoarcă în orice moment.

Meg făcu înspre Vivi un scurt semn din cap și strânse cu reticență mâna lui Cat.

- Tu ești sora lui Jackson... modelul.

Tonul ei ușor batjocoritor o surprinse pe Cat.

- Da.

- Habar n-am despre ce afacere vorbești, zise Meg.

Hank nu spusese nimic familiei sale? Lui Cat îi venea greu să creadă asta. De ce ar fi ținut totul secret, mai ales când el fusese întotdeauna atât de conștient de efectul pe care îl avea acest proiect asupra mamei sale și a lui Jenny? Își înăbuși valul de greață care i se ridica din stomac.

- Rick? strigă doamna Mitchell, cu ridurile de pe chip exprimând neliniște în timp ce ochii ei sticloși scruta camera.

- Nu e aici, mamă. Meg se concentrează din nou asupra lui Cat, chiar dacă Eddie veni și se agăță de piciorul ei. Cum fratele meu nu este aici pentru a supraveghea treaba, am să vă cer să terminați pentru ziua de azi. Munca voastră o supără pe mama mea.

- Bineînțeles. Tocmai terminam. Cat îi oferă un zâmbet de scuză care nu reuși să înmoaie comportamentul glacial al lui Meg. Fiul tău este foarte drăguț. Seamănă atât de mult cu tine și cu Hank.

- Mulțumesc! Tonul lui Meg se înmuie la auzul complimentului. Este o bucurie și o pacoste în același timp.

Lucru pentru care Cat o invidia – o senzație inedită, având în vedere că nu fusese niciodată obsedată de copii până când aflate că nu avea să poată rămâne însărcinată.

– Cat, voi duce lucrurile astea la mașină. Vivi zâmbi, într-o încercare de a domoli tensiunea din cameră. Îl voi aștepta afară pe David în timp ce tu termini aici.

„Trădătoare!”

– Îmi pare rău că am deranjat-o pe mama ta. Cat mută un alt scaun înapoi sub masă. Ne-am gândit că vom termina înainte ca ea să se trezească.

– Hmm.

Meg ridică unul dintre scaunele din sufragerie, ocolindu-l în mod uimitor pe fiul ei, care nu pleca de lângă ea. Eddie se holba precaut la Cat, neștiind cât de mult o durea să îl privească.

– De ce nu te duci cu prietena ta și lași casa în seama mea?

– Lasă-mă să te ajut și vom termina cât ai zice pește!

Cat zâmbi, dar încercarea ei de a se împrieteni cu Meg nu avu succes. Meg puse scaunul lângă masă.

– Serios, Cat, eu și Helen avem totul sub control. Este în regulă. Te rog să pleci!

Neobișnuită să fie expediată astfel, Cat nu se putu abține să nu întrebe:

– Îmi pare rău, dar te-am jignit cumva?

– În afară de faptul că ai întors casa cu susul în jos și că mi-ai supărat mama?

Meg îl ridică în cele din urmă pe Eddie pe șoldul ei.

Cat ar fi trebuit să se retragă în liniște, dar tonul nepolitic al lui Meg o făcu să intre în defensivă.

La urma urmei, era casa lui Hank, și el permisesese sesiunea foto. Nimeni nu intenționase să o rănească pe doamna Mitchell.

– Îmi pare foarte rău pentru asta! Dar te asigur că s-a întâmplat să intri în cel mai prost moment posibil. Mama ta a ieșit din cameră cu doar cinci minute înainte

de a ajunge tu. Helen s-a gândit că am putea face una sau două fotografii fără să creăm probleme.

- Bine. Dar ai putea la fel de bine să pleci, din moment ce ai obținut ceea ce ați vrut. E vineri seară, sigur ai planuri.

- De fapt, eu și fratele tău aveam de gând să discutăm despre afaceri în seara asta, printre alte lucruri. Se așteaptă să mă găsească aici când se va întoarce. Încercarea lui Meg de a da afară un musafir de-al lui Hank din casa lui o enervase. Era de înțeles că femeia voia să o protejeze pe mama ei, dar Cat simțea mai mult în atitudinea rece a lui Meg. Ai prefera să aștept în bucătărie sau există un birou unde pot sta fără să vă deranjez?

Oftând, Meg îl lăsă pe Eddie într-un colț al sufrageriei și deschise un sertar plin cu jucării. După ce îl instalează și îi dădu blocuri cu care să se joace, se întoarse la zona de luat masa.

- Prima dată când Hank te-a întâlnit, a fost încântat. Plin de speranță. Hank nu a avut prea multe motive de speranță de ani buni, așa că am fost cu toții încântați. Apoi l-ai lăsat baltă pentru altcineva. Acum, ești aici și sunteți implicați într-un fel de afacere împreună. Asta mă îngrijorează. Meg se uită în ochii lui Cat. El nu a pomenit despre asta, ceea ce îmi spune că este nesigur în privința acestui lucru - și în privința ta. Așa că acum mă întreb în ce stare va fi când îl vei dezamăgi a doua oară.

Acuzațiile tăioase ale lui Meg loviră puternic și aproape că îi tăiară respirația lui Cat. Din fericire, siguranța de sine putea fi invocată tocmai pentru a o ajuta să facă față acestui gen de situație.

- Ești foarte directă, cu siguranță. Un ton defensiv nu ar fi ajutat cu nimic, iar la un anumit nivel Cat înțelegea și chiar aprecia atitudinea protectoare a lui Meg. I-am cerut scuze lui Hank pentru ce s-a întâmplat anul trecut. Apoi când am văzut toată mobila lui frumoasă, i-am sugerat că am putea lucra împreună pentru

a o vinde. Sincer, cred că este încântat să iasă din domeniul construcțiilor.

- Și-a dat demisia?

Ochii mari ai lui Meg și tonul strident o îngrijorară pe Cat.

Ea alege să prezinte situația în cea mai frumoasă lumină.

- Încă lucrează pentru Jackson, dar avem deja o comandă pentru o masă de sufragerie, așa că în curând își va petrece tot timpul făcând ceea ce îi place. Mă gândesc că asta te-ar bucura, având în vedere tot ceea ce a făcut pentru voi toți.

Meg asimilă dojana subtilă și apoi își înclină capul, studiind-o rapid pe Cat din cap până în picioare.

- Ai deja o carieră de succes, așa că de ce să te implici într-o afacere mărunță?

- Nu pot fi model la nesfârșit. Am vrut o nouă provocare și admir talentul fratelui tău. Merită o șansă, iar eu îl pot ajuta, ca munca lui să obțină recunoașterea pe care o merită.

- Deci nu există nimic mai personal între voi doi?

Meg se relaxă un pic.

- Nu sunt sigură că asta te privește, dar eu și Hank suntem foarte sinceri unul cu celălalt. În timp ce cuvintele îi ieșeau pe buze, ea își dădu seama de minciună. Nu fusese pe deplin sinceră, dar nu se simțea obligată să vorbească încă despre infertilitatea ei. Luăm totul pe rând, pas cu pas. Fără promisiuni sau așteptări.

- Nu știu cu ce fel de bărbați și cu ce relații ești obișnuită, dar Hank nu e un jucător. Nu a fost niciodată. Așa că o să te rog frumos, o singură dată. Nu-l duce cu vorba și nu-i frânge inima!

- Nu fac asta. Cel puțin în privința asta, ea putea ține capul sus. Fusese sinceră în legătură cu rezervele ei în privința unei relații. Tot ce îi promisese era să ia totul treptat. Suntem pe aceeași lungime de undă.

- Mă îndoiesc serios de asta, dar sper să mă înșel.

Cat își trecu degetul mare peste ridurile dintre sprâncene. Înainte ca ea să poată formula un răspuns, Hank și Jenny intrară, cu David și Vivi.

Eddie sări în sus și alergă direct la Hank. Dintr-o singură mișcare fluidă, Hank îl apucă pe nepotul său, îl răsturnă cu capul în jos și îl strânse în brațe, gâdilându-l. Eddie chițăi de încântare – și Hank părea la fel de fericit.

Inima lui Cat se strânse, ca o hârtie mototolită în pumn. Legătura dintre Hank și Eddie făcea evident ceea ce ea bănuise în toate aceste săptămâni. Putea să-i ofere această oportunitate de afaceri, să-l răsfețe cu daruri, poate chiar să riște să se expună complet și să-i dea tot ce avea – trup și suflet. Dar, chiar dacă astfel îl făcea fericit, nimic din toate astea nu îi oferea o fiică sau un fiu care să moștenească ochii lui, atitudinea lui blândă, linia lui de sânge.

Durerea o rodea precum nisipul în interiorul unui pantof.

– Rick?

Ochii doamnei Mitchell se ațintiră asupra fiului ei.

Hank îl puse jos pe Eddie și îi oferî mamei sale un zâmbet frumos, apoi o sărută pe creștet.

– Sunt eu, Hank. Sunt chiar aici.

Întregul corp al doamnei Mitchell se relaxă în prezența lui Hank. Ar putea asta să însemne că, undeva în subconștient, ea încă îl recunoștea?

Să fi fost acesta motivul pentru care Hank insista să o țină aproape?

Hank se uită la Meg și la Cat, apoi se încruntă.

– Este totul în regulă?

– O să fie, acum că ai venit, zise Meg cu afecțiune, înainte de a se întoarce să-i arunce o privire vicleană. Mă duc să pregătesc cina. De-abia aștept să aud totul despre noua ta afacere.

Expresia vinovată a lui Hank păru să o satisfacă pe Meg, înainte ca ea să se răsucescă și să iasă din încăpere, cu Eddie în urma ei.

- Cum a mers? o întrebă Hank pe Cat.

Înainte ca ea să răspundă, David o întrerupse:

- Scuzați-ne! Noi am trecut să ne luăm rămas-bun, dar trebuie să plecăm acum, ca să nu pierdem feribotul.

- Îți voi trimite fotografiile prin e-mail cât mai curând posibil, zise Vivi.

- Mulțumim, Vivi, răspunseră Cat și Hank la unison, în timp ce Cat evită privirea cercetătoare a lui David.

După ce fratele și prietena ei plecară, ea se uită la Hank.

- Cred că am obținut ceea ce ne trebuia, deși mama ta s-a agitat chiar la sfârșit. Îmi pare rău!

- Nu e vina ta. Ar fi trebuit să rămân prin preajmă și să o rog pe Jenny să găsească altă modalitate de a ajunge acasă.

Da, ar fi trebuit. Promisese că avea să facă din această afacere prioritatea lui, și totuși nici măcar nu amintise despre ea familiei sale.

- De ce nu le-ai spus despre planurile noastre?

Hank se uită la Helen, la Jenny, la mama lui, apoi din nou la Cat.

- Vino puțin în spate, în garaj!

- Bine.

Ea îl urmă, nerăbdătoare să iasă din casă. După ce își asigurară un pic de intimitate, el o apucă de brațe.

- Arăți un pic zdruncinată. Presupun că Meg a vrut să te sfâșie, nu?

- Ceva de genul ăsta.

Cat se uită țintă la el, cu ochii mijiți.

- Așadar, mărturisește! De ce le-ai ascuns adevărul celor din familia ta?

Hank își trecu mâinile peste față.

- Cu tot stresul de aici, m-am gândit că ar fi mai bine să nu provoc îngrijorări. Am sperat că, dacă vom primi

curând o comandă, atunci faptul că voi mai lucra pentru Jackson doar câteva săptămâni nu va părea atât de riscant. Dacă Vivi vorbește serios în legătură cu masa aceea, asta ar trebui să amortizeze lovitura.

- Deci nu ai îndoieli și nici nu te gândești să te retragi?

- Nu, Cat. Ți-am făcut o promisiune.

Cat oftă pentru a elibera tensiunea ce i se adunase în stomac.

- Aș fi vrut ca Jackson să nu te pedepsească punându-te pe liber atât de repede.

Hank clătină din cap.

- Nu este o pedeapsă. E un pic supărat pe noi, dar, în felul lui, încearcă să ne ajute.

Poate, dar Cat îl cunoștea pe fratele ei suficient de bine cât să știe cât de mult prețuia el loialitatea. Dacă Jackson avea un punct slab, acela era incapacitatea de a suporta jignirile sau trădările, așa că nu putea să nu se întrebe cât timp avea să îi considere neloiali pe ea și pe Hank.

- Ai de gând să mai rămâi pe aici, nu-i așa? Meg e o bucătăreasă bună și va pleca după cină. Jenny va ieși probabil în oraș. Mama mea va dormi. Întinse mâna spre ea. Îți cunosc prioritățile, dar asta nu înseamnă că nu ne putem bucura de puțină intimitate mai târziu. Dacă ești drăguță, îți voi face un tur privat al camerei mele.

Oricât de ispititor ar fi fost, Cat se eliberă din brațele lui.

- Ultima parte sună ademenitor, dar ar fi o greșeală să stau pe lângă Meg în seara asta. În plus, cred că e timpul să mă duc să-l văd pe Jackson. Noi n-am mai vorbit de când ai aruncat bomba. Se pare că vom avea amândoi parte de o confruntare între frați în seara asta.

Mirosul înțepător de usturoi îi umplu nările lui Hank când intră în bucătărie, făcându-i stomacul să chiorăie.

Meg, Jenny și mama lui erau deja așezate la masă, iar Eddie mai avea puțin și cădea din scaunul lui.

- Ia o farfurie, îi zise Meg.

- Miroase bine, mulțumesc!

Hank se apropie de scaunul cu roțile al mamei sale și o sărută pe creștet înainte de a se așeza între ea și Eddie.

Expresia mamei sale rămase pasivă, femeia privind în gol la mâncarea neatinsă. Hank scutură din cap, încercând să le ascundă surorilor sale îngrijorarea crescândă stârnită de lipsa poftei de mâncare a femeii. După ce începuse un pai într-o cutie de Ensure, i-o ridică la gură. În câteva minute, ea își vărsă băutura pe partea din față a cămășii, la fel cum Eddie își vărsase sosul pe a lui. Jenny își lăsa capul în jos la auzul plânsetului lui de copil mic.

Meg făcu semn din cap spre mama lor.

- Ajut-o tu, eu mă voi ocupa de Eddie.

Probabil avea să fie o altă cină călâie. Oftând, Hank tamponă bumbacul îmbibat al cămășii mamei sale cu șervețelul său și apoi o duse pe femeie în dormitor, ca să o ajute să se schimbe.

- Nu! Ea îl lovi peste mâini. Nu!

- Mamă, hai să îți punem asta mai întâi! El o ajută cu calm să îmbrace o cămașă curată, în ciuda faptului că ea îi dădea peste mâini. Vrei să te odihnești aici?

- Vreau acasă.

- Știu. El știa că ea voia să spună că își dorea să se întoarcă la vremea când casa și familia îi erau familiare. Când lucrurile aveau sens și viața era mai ușoară și plină de râsete. La naiba, voia și el să „să se întoarcă acasă“.

Hank o ajută să se bage în pat și blocă roțile scaunului cu roțile.

- Vin să văd ce faci peste puțin timp.

Ea se uita la el din pat, fără să înțeleagă. În fiecare zi, ea se îndepărta tot mai mult de ei, constată el obosit. Era atât de al naibii de obosit.

Își apăsă palma peste ochi pentru a opri usturimea. Când se întoarse în bucătărie, Jenny și Meg tăcură

suspect de brusc. Hank se așeză să-și termine cina, în timp ce ele încărcau mașina de spălat vase.

- Mulțumesc că ai gătit, Meg, zise el și luă o chiftea. E foarte bun.

- Cu plăcere! Poate că acum putem vorbi puțin despre această nouă afacere pe care o începi cu modelul, zise Meg strâmbând din nas.

- Ea are un nume. Catalina. Puse furculița jos și se aplecă în față. De ce te strâmbi?

Meg îi aruncă o privire rapidă lui Jenny, apoi trase aer în piept înainte de a-i răspunde:

- Imaginează-ți surpriza mea când am găsit-o aici, mutând lucrurile și pomenind despre o nouă afacere, despre care nu te-ai deranjat să ne spui.

- Nu am vrut să vă îngrijorez înainte ca lucrurile să fie bine stabilite. Petrecu cinci minute informându-le despre propunerea lui Cat și despre târgul de mobilă care urma să aibă loc. Oricare ar fi părerea ta, „modelul” îmi oferă șansa de a deține propria afacere, făcând ceea ce îmi place.

- Pun pariu că afacerea nu este singurul lucru pe care îl oferă, comentă Meg, cu sprâncenele ridicate.

- Ce-i cu atitudinea asta? Și, dacă tu crezi că voi vorbi acum cu tine despre viața mea personală, te înșeli.

Meg ignoră musturarea lui.

- Având în vedere cum te-a părăsit anul trecut, cum poți avea încredere în ea cu ceva, cu atât mai mult cu situația ta financiară? E un dezastru care așteaptă să se întâmple pentru tine și pentru familia noastră. Mama a devenit mai agitată cu tine plecat pentru perioade mai lungi în ultimele săptămâni. Meg împături prosopul de vase, clătinând din cap. Sincer, nu m-am gândit niciodată că te voi vedea, pe tine dintre toți bărbații, că lași căpșorul mic să îl controleze pe cel mare.

- Meg! exclamă Jenny, cu ochii mari. Scârbos!

De dragul lui Eddie, Hank se abținu să răstoarne masa din bucătărie.

Cu o stăpânire de sine totală, puse tacâmurile jos, se șterse la gură și apoi îi vorbi lui Meg pe un ton extrem de calm:

– Pentru prima dată, fac ceva mai mult decât doar să muncesc pentru a avea grijă de toți ceilalți. Am pe cineva care mă ajută cu visurile mele. Cineva care se dă peste cap pentru a face lucruri drăguțe pentru mine și care nu a cerut în schimb decât ca eu să profit de ocazia pe care mi-a oferit-o. M-aș fi gândit că, după tot ce am făcut pentru voi toți, ați putea să mă încurajați, nu să-mi distrugeți fericirea.

– Încerc să evit să fii rănit, zise Meg, cu brațele încrucișate. Chiar crezi că acest flirt va dura? Și cât va trece până când va dori să fugă de atelier și birocrație și să se întoarcă la viața ei în lumina reflectoarelor? Amândoi știm că nu ești genul care să se afișeze în Manhattan prin restaurante și cluburi de lux, darămite să câștige suficient pentru a mulțumi pe cineva ca ea pentru mult timp.

Jenny își îngropă fața în mâini, nefiind pregătită să facă față conflictului dintre frații ei mai mari.

Hank își împinse farfuria deoparte.

– Jenny, du-l pe Eddie în sufragerie, te rog!

Privirea lui Jenny se mută de la Hank la Meg înainte de a-l ridica pe Eddie de pe scaun și a ieși din cameră. În clipa în care dispăru, Hank se repezi la Meg:

– Știi, poate m-aș fi distrat mai mult și aș fi avut mai mulți bani dacă nu aș fi renunțat la tot ce mi-am dorit vreodată pentru ca voi toți să mergeți la facultate, să vă alegeți o carieră, să vă îndrăgostiți, să vă întemeiați o familie. Deb și Anne abia dacă au rămas pe aici cinci minute după ce au absolvit, locuind în mod convenabil la Boston. Jenny aproape că și-a luat diploma. Între timp, eu nu am mai făcut nimic pentru mine de când am terminat liceul. Când îmi vine rândul să am o viață?

– Nu te purta de parcă nu v-am ajutat niciodată pe tine și pe Jenny.

- Câteva ore pe săptămână și 200 de dolari pe lună, Meg.

- Hei, lucrez cu normă întreagă și am o ipotecă și alte cheltuieli.

- Și eu! Hank lovi cu mâna în masă înainte de a-și coborî vocea. Eu lucrez între zece și douăsprezece ore pe zi. Practic, am crescut-o pe Jenny de unul singur. Am plătit casa asta, chiar dacă nu o dețin. V-am ajutat pe fiecare dintre voi cu taxele de școlarizare și duc în spate cea mai mare parte a cheltuielilor pentru îngrijirea mamei. Mă trezesc de câteva ori pe noapte pentru mama și nu am mai fost la o întâlnire adevărată de șase luni!

- Nu știam că ai atâtea resentimente.

- Nu am resentimente față de tine, dar am crezut că apreciezi toate sacrificiile mele. Și totuși, iată-te aici, sabotându-mă cu îndoieli și suspiciuni.

Se ridică și dădu drumul farfuriei în chiuvetă.

Adrenalina îi curgea prin vene. Simțind că era prea aproape de a rosti lucruri care nu ar mai putea fi retrase, se năpusti spre ușa din spate.

- Hank, așteaptă!

Vocea lui Meg îl urmări în timp ce pășea afară și intra în atelierul său, trântind ușa în urma lui.

Oricât de mult i-ar fi displicut să recunoască, remarcile lui Meg nu erau singurul motiv pentru care era furios. La urma urmei, pariul lui le pusese pe Jenny și pe mama lor în pericol. Dacă această aventură eșua, așa cum Jackson părea convins că urma să se întâmple, el avea să rămână fără slujbă. Bătu cu pumnul în masă. Gândul de a o lua de la capăt în altă parte îl deprima.

Și orice ar fi simțit pentru Cat nu transforma relația lor în ceva mai serios. Nu încă, în orice caz. Și, având în vedere ezităările ei, poate că nu urma să se întâmple vreodată.

Meg avea dreptate. Probabil se îndrepta spre o cădere pe ambele fronturi. Îndoiala se răspândi ca un foc de paie, făcându-l să transpire. Aruncând o privire la ceas, o sună pe Cat, sperând că ea ar putea stinge flăcările.

Nu răspunse. Spera că Jackson nu avea de gând să o ia la rost prea mult.

Hank stătea în atelierul lui, amintindu-și când fusese ea acolo cu el prima dată, cum îl surprinsese expunându-i câteva dintre neliiniștile ei.

Multe se schimbaseră între ei din acea noapte, cele mai multe dintre ele în bine. Totuși, prioritatea ei rămăsese relația lor de afaceri, nu cea personală.

Își puse telefonul în buzunar, stinse lumina și se îndreptă înapoi spre casă, unde Jenny și Meg îl așteptau. Oricare ar fi fost visurile romantice pe care le nutrea în legătură cu Cat, acest „aici” era realitatea lui.

Surorile și mama lui îl iubeau. Se bazau pe el. Și ele aveau să fie în viața lui pentru totdeauna. În acest moment, nu putea spune asta și despre Cat, ceea ce făcea foarte greu să o învinovățească pe Meg pentru îngrijorările ei.

Când reintră în bucătărie, el ridică mâna pentru a-și opri surorile să vorbească.

– Îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul! Știu că ești îngrijorată și știu că îmi asum niște riscuri. Își întinse brațele pentru o îmbrățișare, cuprinzându-le pe amândouă și odihnindu-și obrazul pe capul lui Jenny. Vă iubesc și nu regret nimic din ceea ce am făcut.

– Apreciem tot ce faci, Hank, zise Jenny cu glas sufocat. Jur că o facem!

– Știu.

Eddie tropăi și își ridică brațele.

– Sus!

Hank simțea că i se încălzește inima de fiecare dată când micuțul rânjea la el, așa că se aplecă și îl ridică pe Eddie pe umerii lui. Apoi se forță să se uite la Meg.

– Suntem bine, nu-i așa?

– Îmi pare rău dacă te-am rănit! Meg oftă. Ai dreptate. Am lăsat toate greul în seama ta, probabil pentru că ai făcut să pară ușor și nu te-ai plâns niciodată. Dar știu mai bine decât oricine cât de dificil este să ai grijă de bolnavii cronici. Ea se întinse să îl ia pe Eddie

de pe umerii lui. O să vorbesc cu Anne și Deb să se implice mai mult, atât financiar, cât și fizic. Ar trebui să se arate oricum mai des pe aici.

- Mulțumesc! Orice strop de ajutor va face diferența.

Totuși, el nu putea să scape de senzația că lucrurile nu aveau probabil să meargă decât spre mai rău.

capitolul 16

În loc să folosească cele zece minute de condus pentru a se pregăti pentru o confruntare cu Jackson, Cat își petrecu timpul repetând conversația cu Meg, a cărei dezaprobare se lipea de ea ca o cămașă de mătase într-o zi călduroasă. Între asta și reticența lui Hank de a spune familiei sale despre aventura lor, ea nu era în cea mai bună stare de spirit pentru a se confrunța cu fratele ei.

Stând în mașină, se uita fix la casa lui și se gândea la poziția ei. Sigur, îl furase pe Hank din echipa lui și, da, știa cât de mult se baza Jackson pe Hank. Dar, așa cum îi spusese lui David, Jackson nu-l deținea pe Hank. Și el nu avea dreptul să o certe pentru că începuse o afacere la care el nu se gândise, darămite să îi dea curs.

Încurajată de aceste reflecții, porni pe aleea principală. Aruncând o privire în jur, observă tufișurile prea mari și mici pete de lemn putrezit și vopsea exfoliată pe casa cu șindrila. Încruntându-se, bătu la ușa din față. Dinăuntru, îl auzi strigând „Vin” în timp ce își târșea picioarele spre intrare.

Când deschise ușa, surpriza lui se transformă rapid într-un rânjet familiar.

- Nu mă așteptam să te văd în seara asta, Iuda!

- Ha-ha!

Ea se folosi de o veche tehnică de distragere a atenției, bătându-l pe obraz și sărutându-l în semn de salut. Atunci simți mirosul de whisky.

- Tărie?

- Nu începe, zise el și își încrucișă brațele. Nu sunt pregătit pentru o prelegere, Cat. Dacă de asta ai venit, întoarce-te și du-te acasă!

- Fără prelegeri. Am venit să vorbim.

Când intră în casă, simți că i se întoarce stomacul pe dos.

Mirosul slab de fum de țigară domina aerul stătut din casă. O sticlă de Glenfiddich pe jumătate goală era așezată pe măsuta de cafea, printre o farfurie murdară, cutii goale de mâncare chinezească și un pumn de ambalaje de Snickers.

- Ce-i cu mizeria asta? Alte zone ale casei aflate în raza ei vizuală îi dezvăluiră aceeași diferență marcantă față de ordinea cu care se obișnuise din partea lui.

- Este vineri. Sunt bărbat și nu mă așteptam să am musafiri.

El strânse gunoiul și farfuria murdară de pe măsuta de cafea. Ea îl urmă în bucătărie, doar ca să descopere alte feluri de mâncare îngrămadite în chiuvetă și hârtii și corespondență împrăștiată pe blat.

În liniște, strânse plicurile aruncate și rupte. Când deschise coșul de gunoi, zări două sticle goale de whisky.

Închise încet sertarul cu coșul de gunoi. El bea prea mult, așa cum bănuiau David și Hank. Se abținu să îi țină o predică, încercând să găsească o explicație.

- Ce face un cuceritor ca tine singur într-o vineri seară?

- Am terminat cu întâlnirile pentru o vreme.

El nu își ridică privirea din chiuvetă.

- Asta pot să înțeleg.

Cu doar două luni în urmă, Cat simțise exact la fel. De atunci, îl lăsase pe Hank să intre în viața ei, și acum totul se schimba.

- Hmm. Mie mi se pare că te descurci foarte bine. Mulțumesc că mi-ai luat omul pe care îl consideram mâna mea dreaptă. Mai ales după ce l-am convins să se ocupe de proiectul tău. Jackson puse ultima farfurie

în mașina de spălat vase înainte de a se șterge pe mâini. Sper că știi ce naiba faci, altfel o să-i distrugi viața rău, Cat. Poți să te descurci cu responsabilitatea și presiunea asta?

Se părea că nu foarte bine, recunosc în sinea ei.

- Nu ar avea parte de atâta presiune dacă nu ne-ai fi dat doar șase săptămâni pentru a pune lucrurile în funcțiune.

Colțurile ochilor lui Jackson se încrețiră în vreme ce el zâmbea.

- Crezi că ar trebui să-l păstrez pe statul de plată și să continui să-i plătesc asigurarea de sănătate, chiar dacă, în esență, m-a anunțat că demisionează?

- Ce rău ar face? Mereu spui că este cel mai bun angajat al tău, că depinzi de el.

- Hank muncește cât doi, dar i-am angajat deja pe Doug și Ray vara asta, iar acum trebuie să angajez un înlocuitor pentru Hank. Nu pot să am trei oameni noi pe statul de plată și să-l țin pe Hank angajat pe perioadă nedeterminată. Nu e o afacere bună.

- Nimeni nu a spus pe termen nelimitat, dar șase săptămâni sună cam dur pentru cineva pe care îl consideri prieten, zise Cat cu mâinile în șolduri.

- Zise cea fără experiență în gestionarea angajaților sau în privința cheltuielilor pe care le implică o afacere. Mai vorbim noi peste un an. Vom vedea cum ți se va schimba perspectiva. Asta dacă vei mai fi în afaceri.

- Ești atât de sigur că voi eșua, dar eu nu știam nimic despre modelling când am început, și uite ce am realizat. Ea miși ochii. Abia aștept să vă dovedesc ție și lui David că vă înșelați.

Jackson își ridică mâinile.

- Sper din tot sufletul să-mi dovedești că mă înșel. Crezi că m-aș bucura ca tu să pierzi banii și ca întreaga familie a lui Hank să sufere? La naiba, unul dintre motivele pentru care îi tai lui Hank asigurarea de sănătate

este ca să mă asigur că te implici și că vei da 150%. Crede-mă, mai puțin de atât nu va fi suficient.

- Deci nu-mi porți pică? Cat își înclină capul, și Jackson o prinse ușor de el, așa cum făcea când erau mici.

- O, îți port un pic de ranchiună. El o sărută pe frunte înainte de a-i da drumul. Nu-ți face griji, îmi va trece până la Crăciun. Dar, spune-mi, ce se întâmplă cu adevărat între voi doi, în afară de chestii de afaceri? Norwalk e foarte departe de Park Avenue. Iar Hank nu este exact genul tău.

- Uneori, o schimbare face bine la suflet, Jackson.

- Amin, bombăni el în timp ce se îndrepta spre canapeaua din sufragerie, unde se așează și apucă telecomanda. Mi-ar fi și mie de folos o schimbare.

- Cum așa?

Cat se afundă în fotoliul din piele, sperând să exploateze ocazia pe care el i-o oferise.

- Nu contează, zise și o ignoră, turnându-și alt pahar de tărie. Vrei și tu?

- Nu, mulțumesc! Ea își mușcă limba ca să nu comenteze despre băutură. Spune-mi, ce vrei să spui când zici că ai nevoie de o schimbare?

- Nimic, doar vorbeam.

El se holba la ecranul televizorului în timp ce butona canalele. Ea îl privi cum dădea pe gât jumătate din conținutul paharului său în câteva secunde.

- Poate ar trebui să o iei mai încet, Jackson!

El își ridică degetul arătător.

- Oprește-te!

- Bine, zise ea cu un oftat.

La urma urmei, o mulțime de oameni beau vinerea seara. Cel puțin, Jackson nu avea să conducă.

În timp ce televizorul bubuia, mintea lui Cat reveni la Hank.

Contrar planului ei, se atașase de el. Sfatul lui Vivi se ițea prin conștiința ei ca buroiunile care răsăreau prin crăpăturile de pe aleea din fața casei lui Jackson.

„Și, apropo, planul tău lasă pe dinafară cel mai important beneficiu al oricărei relații – dragostea.”

La 28 de ani, Cat știa foarte puțin sau chiar nimic despre dragostea adevărată. Ea crezuse că Justin o iubea, dar el o considerase doar un trofeu. Înaintea lui, nu existase decât un șir de iubiți dezamăgiți că ea nu se ridica la înălțimea acelui model de sex-appeal și feminitate. Iar acum, infertilitatea – antiteza acestei imagini – cerea ca Hank să fie deschis la ideea de adopție sau dona-toare de ovule ori poate chiar să își ia gândul de la a avea copii.

Dacă n-ar fi fost infertilă, dacă ea și Hank n-ar fi început o afacere, dacă, dacă, dacă...

Angajamentul necesita onestitate. Onestitatea înseamna ca ea să se deschidă, să fie vulnerabilă și să riște să fie respinsă – trei lucruri la care nu se pricepuse niciodată.

Clinchetul unui pahar îi atrase atenția în timp ce Jackson își turna din nou băutură.

Poate că fratele ei nu voia ca ea să îl ajute cu problemele lui, dar ea avea nevoie de ajutorul lui cu ale ei.

– Jackson, trebuie să vorbesc cu tine despre ceva serios. Ceva personal.

– Te-am tot avertizat, nu sunt pregătit pentru o prelegere. El opri televizorul și aruncă telecomanda deoparte.

– Nu, este vorba despre mine.

„O, Doamne! Oare chiar am de gând să fac asta?” Ea înghiți în sec, dar gura îi rămase uscată.

Fruntea lui Jackson se încreți de îngrijorare. Se trase mai în față, dădu băutura deoparte și își sprijini coatele pe genunchi.

– Spune-mi!

Și acolo era el, fratele pe care se putea baza. Concentrat, grijuliu, dispus să asculte. O viață întreagă de iubire între ei – secrete din copilărie, glume doar de ei știute, siguranța unei iubiri necondiționate. Ea nu-și putea imagina viața fără el sau fără David, ceea ce nu făcea decât

să sublinieze faptul că era posibil să nu-și întemeieze niciodată o familie proprie.

Familie. A ei nu-și revenise cu adevărat după moartea mamei lor. Tatăl ei și Janet orbitau în jurul familiei acum, în loc să fie centrul acesteia, așa cum fuseseră părinții ei. Dragostea lui Vivi îl salvase literalmente pe David de la a fi complet izolat. De asemenea, îi oferise o punte de legătură între el și familie, însă secretul lui și al tatălui lor încă îl ținea distant. Între timp, Cat și Jackson rămăseseră blocați, incapabili să ceară ajutor, dar și fără să își găsească fericirea.

Ceva trebuia să se schimbe, pentru că i-ar frânge inima să-l vadă pe Jackson continuând să se zbată, și, spre surprinderea ei, ea știa că viața singuratică pe care o acceptase ca fiind soarta ei era o existență prea lipsită de sens.

Oricât de apropiați s-ar fi considerat ea și Jackson, trecuseră ani de când nu se mai destăinuiseră cu adevărat unul altuia. Rămași doar cu îndrumarea tatălui, se retrăseseră cumva și mai mult în ei înșiși. Asta trebuia să se termine, iar ea trebuia să găsească acum curajul de a face primul pas.

Cu inima în gât, înghiți din nou, sperând să alunge încordarea și să vorbească fără să se prăbușească. Căldura îi cuprinse întregul corp, făcând-o să se simtă nădușită. Își șterse fruntea cu mâna și își linse buzele.

– Doamne, Cat, mă sperii. Ce s-a întâmplat?

– Ginecologul m-a diagnosticat cu insuficiență ovariană prematură, ceea ce înseamnă, în esență, menopauză prematură. Chiar și cu tot felul de intervenții, probabil nu voi putea avea niciodată copii.

Pe fața lui se așternu o expresie confuză.

– Stai, de unde a apărut asta?

După ce îi oferii detaliile care duseseră la diagnostic și riscurile de sănătate la care era expusă, el se mută pe marginea canapelei.

- Știi de aproape două luni? o întrebă și o strânse de mână. De ce nu mi-ai spus mai devreme?

- Din pricina șocului, la început. Știi că nu am avut niciodată fantezii legate de o viață fericită, cu mine ca mamă casnică, dar diagnosticul m-a dezechilibrat. Nasul începu să o mănânce, dar ea continuă: Aveam nevoie de timp pentru a absorbi totul. De atât timp am avut nevoie ca să fiu gata să spun cuiva din familia noastră. Abia recent i-am zis lui Vivi.

- Nu și tatei? întrebă Jackson, frecându-i în continuare mâna și antebrațul.

- Nu. Dacă nu mă voi căsători niciodată, poate că el nu trebuie să știe.

Cat simți cum i se schimonosește fața. Tatăl ei presupusese întotdeauna că ea urma să fie un fel de soție și mamă-trofeu, așa că această veste l-ar dezamăgi din mai multe puncte de vedere. Ușoara panică pe care o simți când își imaginează reacția lui făcu ca vocea să i se frângă.

- Nu pot să-i spun. O să mă oblighe să mă duc la toți specialiștii de pe planetă, în ciuda faptului că voi primi același răspuns iar și iar. Știi că nu s-a priceput niciodată să ne consoleze pe nici unul dintre noi - asta era treaba mamei.

- Vino aici!

Jackson o trase lângă el pe canapea. Ea se afundă în îmbrățișarea lui și dădu drumul lacrimilor.

- Infertilitatea este o afacere profitabilă, Cat. Se caută mereu răspunsuri. Niciodată să nu spui niciodată. Ești tânără.

- Foliculii mei nu produc ovule. Trebuie să accept faptele, nu să mă agăț de fantezii.

Adevărul dur făcu acum ca lacrimile să o înece. Fusesse mult mai ușor să îi spună lui Vivi decât să-i împărtășească această veste fratelui ei. Jackson o strânse mai tare, de parcă forța lui ar fi putut ameliora situația. Își trecu mâna mare prin părul ei și apoi o sărută

pe creștet. Când îl auzi că-și trage nasul, Cat începu să plângă și mai tare.

- Nu suport să te văd suferind, surioară.

Îi ridică ușor fața, până când ea se uită la el. Ochii lui de culoarea coniacului o afectau la fel ca un pahar din iubitul lui whisky - arzători și totuși liniștitori. Întotdeauna avusese cei mai frumoși ochi din familie. Pătați cu atât de mult aur, străluceau mai cald și mai bogat chiar și decât ochii mamei lor. Ochi hipnotizanți, care te purtau departe de problemele tale, cel puțin până când observai că încep să strălucească din pricina lacrimilor.

- Ascultă-mă! Nu pot să-mi imaginez ce simți, iar eu nu-ți spun ce să faci, dar, dacă vrei să fii mamă, există și alte opțiuni. Adoptie, donatoare, orice... Această problemă nu înseamnă că nu vei putea fi mamă vreodată. Și ai multă iubire închisă în inima ta. Știu că ai fi o mamă bună, ca mama.

Amintirile legate de zâmbetul mamei sale, de accentul ei, de felul cum fredona în bucătărie în timp ce gătea *paella* se înfășurau în jurul inimii ei ca o îmbrățișare caldă. Și totuși, în ciuda complimentelor lui Jackson, Cat nu fusese niciodată caldă și deschisă ca mama lor. Și, în ciuda bunelor lui intenții, nici una dintre variantele de a deveni mamă pe care i le spusese nu îi atenuă durerea. Chiar dacă părea superficială sau meschină, ea nu putea să nege dorința primitivă de a vedea zâmbetul lui Jackson, inteligența lui David sau flerul mamei ei în propriul copil.

Gânduri confuze și dureroase se amestecau cu dezgustul de sine, stârnindu-i o criză de plâns. Se agăță de pieptul lui Jackson, îngropându-și fața în cămașa lui. El o ținu în tăcere până când plânsul ei se liniști. Capul o durea din cauza izbucnirii emoționale, dar răzbi prin dezastru pentru a-și recăpăta curajul de a pune cu voce răgușită cea mai înfricoșătoare întrebare.

- Este corect să îi cer unui bărbat să renunțe la copii biologici pentru mine? Întrebă ea privind în sus spre el.

- Mai corect decât să-i furi unul.

Expresia lui Jackson devenise sumbră și distantă, ca și cum ar fi dat laoparte o amintire dureroasă.

- Ce înseamnă asta?

Cat simți cum corpul lui devine rigid ca granitul, așa că se îndepărtă ușor.

- Nu mai contează. Probabil nu sunt cel mai potrivit pentru această conversație. În plus, nu ar trebui să-ți faci griji în legătură cu asta până când nu întâlnești un tip pe care crezi că l-ai putea iubi. El înclină brusc capul. Cu excepția cazului în care... Hank e acel tip?

„Poate.“

- Ipotetic vorbind, când ar fi momentul potrivit pentru a împărtăși astfel de informații? Nu prea curând, altfel va crede că deja plănuiesc să ne căsătorim. Dar e corect să aștept până când vom începe să vorbim despre viitor? Se uită în ochii fratelui ei. Ești bărbat. Când ai prefera să afli?

Ochii lui Jackson se măriră în timp ce el își freca pieptul.

- Nu știu.

Ea observă din nou o expresie îndurerată pe chipul lui. Articulațiile lui trosneau în timp ce își întinse brațele și își trosni încheieturile degetelor.

- Știi că mi-am dorit întotdeauna o familie mare. Dacă aș afla despre asta după ce m-aș îndrăgosti, aș fi trist, dar nu ar fi o problemă. Vreau să spun că, până la urmă, nimeni nu știe ce ne rezervă viitorul, și aș fi fericit să cresc orice copii cu o femeie pe care o iubesc. Dar, dacă ea mi-ar ascunde intenționat informația până când aș cere-o în căsătorie sau ceva de genul ăsta, poate că m-aș simți un pic trădat. Nu pot să spun. Inima și mintea nu funcționează la fel când vine vorba despre aceste lucruri. El o strânse pe Cat în brațe. Poate că momentul potrivit este oricând tu și „iubitul tău ipotetic“ discutați

dacă relația să devină serioasă. Jackson își trecu mâna prin păr, părând pierdut. La naiba, nu știu. Nu mă pricep la astfel de lucruri. Ar trebui să vorbești cu David.

- O să-i spun și lui David săptămâna asta. Îi strânse mâna și privi în gol. Bănuiesc că nu există un răspuns corect.

- Surioară, nu te-aș lăsa niciodată să ajungi cu un tip care nu te iubește la fel de mult ca mine, ceea ce înseamnă că te va iubi suficient de mult pentru ca această treabă să nu reprezinte o problemă. Contează pe asta, bine? Jackson oftă. Îmi pare rău că nu ai simțit că poți veni la mine mai devreme. Nu sunt sigur dacă sunt supărat sau impresionat că ai ascuns atât de bine asta pentru atâta vreme. Dar nu e sănătos.

- Nu sunt secretele în stilul St. James? Acum, ea vedea o altă șansă de a-l face să se confeseze și el. Nu te aud mărturisindu-ți păcatele.

- M-ai prins cu asta. El opri încercarea ei de a afla cauza problemelor sale cu un zâmbet rușinat. Apoi aruncă o privire la sticla de pe masă. Poate că amândoi avem nevoie de ceva de băut.

- Nu. Chiar și eu știu că nu există răspunsuri pe fundul acelei sticle.

- Poate că nu, dar cu siguranță ajută să treacă timpul.

- Jackson, începu ea.

El o privi încruntat, așa că ea își mușcă limba.

- Bine, dar nu pot să stau aici și să te privesc cum bei toată sticla aia, așa că voi pleca. Se ridică și își dădu părul pe spate. Mulțumesc că m-ai ascultat! Te rog să nu spui nimănui!

- Bineînțeles că nu. El se ridică și o îmbrățișă. Este secretul tău.

Când Jackson îl avertizase pe Hank că nu avea să fie ușor cu Cat, avusese în mod clar dreptate. Ea însemna probleme cu majusculă.

În toată săptămâna care urmasse şedinţei foto, ea fusese când rece, când caldă.

Acum îl bombarda cu zeci de întrebări referitoare la afaceri, iar după aia îl surprindea aruncându-i foile de calcul şi ademenindu-l la duş sau în camera de oaspeţi.

Trebuia să admită că acele momente erau mai mult decât plăcute. Totuşi, în tot acest timp, un zid emoţional solid rămânea ridicat între ei – unul pe care el nu-l putea sparge.

Oftând de frustrare, Hank opri motorul. Uitându-se spre casă, se rugă ca mama lui să aibă o noapte liniştită, pentru că el chiar avea nevoie de odihnă.

Hank intră pe uşa din faţă la ora 21.00 şi o găsi pe Meg dormind pe canapea, cu Eddie încolăcit lângă ea. Încă de când se certaseră, ea se oferise să aibă grijă de mama lor în serile în care Jenny avea ore, ca să nu fie nevoiţi să o plătească în plus pe Helen. Uitându-se la sora lui epuizată şi la fiul ei dormind pe canapea, se simţi cuprins de vinovăţie. Întotdeauna se simţise mai bine făcând favoruri decât primindu-le.

Îngenunche lângă canapea.

– Şşşttt, sunt eu.

Deşi se străduise să fie blând, Meg tot se trezi speriată.

Hank îşi strecură cu grijă braţele în jurul lui Eddie şi îl ridică la pieptul lui, în timp ce Meg se întindea, trezindu-se de tot.

– Jenny nu a venit încă?

Hank se legănă într-o parte şi în alta, cu Eddie în braţele sale.

– A zis ceva despre un grup de studiu în seara asta, după cursuri.

Hank îşi sprijini obrazul de capul lui Eddie, adorând senzaţia şi mirosul copilului adormit.

– Cum a fost mama?

– Nimic diferit faţă de cum erai obişnuit, dar cred că trebuie să avem o discuţie serioasă despre viitor.

- În ce sens?

Meg se uită la Eddie.

- Putem vorbi despre asta mai târziu.

- Hai să vorbim acum! Doarme dus. Hank se așeză pe canapea. Își trecu palma pe spatele lui Eddie, în timp ce copilul se ghemuia la pieptul lui. Doamne, îl iubesc pe micuțul ăsta. Ești atât de norocoasă!

- Într-o zi, vei avea șansa ta.

- Să sperăm. La ritmul în care se mișca Hank, nu părea că avea să se întâmple prea curând. Acum, ce s-a întâmplat?

Meg își trecu degetele prin păr, ca să și-l dea laoparte de pe față.

- Cred că e timpul să facem alte aranjamente pentru îngrijirea mamei. Știu că îți repugnă să o trimiți în altă parte, dar situația asta nu poate continua. Situația ei s-a înrăutățit, chiar și de la acel weekend în care ai fost la nuntă. Asta nu e un loc sigur pentru ea și nici nu e sănătos pentru tine și Jenny.

- Cu tot respectul, Meg, mă confrunt cu asta de mult timp. Cred că știu cu ce mă pot descurca.

- E trecut de ora 21.00. Vei păstra acest program nebunesc în timp ce vei demara afacerea și nu te poți aștepta ca Jenny să se descurce singură cu mama. Mi-a fost greu și mie cu Eddie aici, dar cel puțin eu sunt asistentă medicală și sunt obișnuită să mă ocup de oameni bolnavi și de bătrâni. Ea își strânse genunchii la piept. Dacă ne unim resursele, ne putem permite un centru din apropiere pentru mama, și tu ai avea în sfârșit puțină libertate.

- Este un preț prea mare, și nu mă refer doar la cheltuieli. Când Eddie se foi, Hank se liniști o secundă, apoi vorbi încet: Mă descurc bine. Nu trebuie să ții cont de recenta mea izbucnire și nici nu te folosi de ea ca să vii aici și să schimbi totul.

- Faptul că tu crezi că te poți descurca nu înseamnă că așa este cel mai bine. Și, cu tot respectul, sunt asistentă

medicală. Cred că am o mai bună înțelegere a stării și a nevoilor mamei decât tine.

Poc! Băgase faza cu asistenta medicală, și asta îl duru. Închise ochii și inspiră încet, numărând până la zece. Nu avea nevoie de o asistentă medicală care să-i spună cât de gravă devenise situația.

Știa că mama lui îl recunoștea foarte rar.

El știa că ea avea nevoie de scutece, nu-și amintea cum să facă duș sau să se îmbrace și mânca lucruri precum pasta de dinți și lipici când le găsea. Știa că era un chin să trăiască având încuietori de siguranță pentru copii la uși și sertare, ascunzând obiectele ascuțite, renunțând la o viață socială normală pentru a avea grijă de mama lui bolnavă.

Dar ceea ce Meg, Jenny și nimeni altcineva nu părea să înțeleagă era că Hank nu ar putea trăi împăcat dacă ar transfera aceste probleme în seama străinilor. Străini cărora nu le-ar fi păsat cu adevărat dacă mama lui se simțea bine sau dacă îi era frică. Străini pe care ea nu i-ar fi recunoscut niciodată, nici măcar pentru o milisecundă.

- Nu o voi duce pe mama într-un azil. Nu pot să fac asta. Naș dormi liniștit gândindu-mă la cât de confuză și de singură ar fi acolo, într-un mediu complet necunoscut, cu fețe necunoscute.

- Hank, noi îi suntem necunoscuți 90% din timp.

- Rămân acele 10% când are o sclipire de recunoaștere. Am văzut asta, Meg. Acele câteva momente din când în când îi aduc un pic de seninătate. Și poate că mai are toate micile amintiri legate de această casă - cum ar fi curățarea sclipiciului după o vizită de la Zâna Măseluță, sau supa și pizza de vineri seara, sau maratoanele de Monopoly... Este locul ei sigur. Nu i-l pot lua. Nu o voi face. Dacă e prea greu pentru tine să vii aici, nu mă voi plânge. Dar nu o voi muta din casa ei.

Meg își îngropă capul în mâini.

- Mă faci să mă simt ca o fiică rea, și asta nu e corect. Hank îl puse pe Eddie pe canapea și apoi o îmbrățișă pe Meg.

- Eu nu încerc să te fac să te simți vinovată. Îți spun doar ce nu voi face, chiar dacă sunt un pic nebun.

Meg se desprinsese ușor.

- Crezi că toate astea sunt în regulă pentru Jenny? Își face griji să nu greșească, se teme că nu știe ce ar face dacă mama ar fi rănită sub supravegherea ei și își face griji și pentru tine. Și, mai mult decât atât, povara va cădea asupra ei pe măsură ce vei investi în această nouă afacere. Ești atât de ocupat să te gândești la ceea ce simți, încât mă îndoiesc că ai avut o conversație sinceră cu Jenny despre îngrijorările ei. Da, mama ar putea fi afectată de schimbare la început, dar cel puțin ar fi în siguranță. Nu este acesta cel mai important aspect?

Mușchii lui Hank se încordară ca reacție de apărare în fața acuzațiilor ei. Își frecă mâinile de coapse, simțindu-se un ratat, în ciuda a tot ce sacrificase. Își îndreptă spatele și se întoarse spre Meg.

- Te-am auzit. Mă voi gândi la asta. Dar, atât timp cât sunt în stare să am grijă de mama, probabil asta voi alege să fac.

Ea își ridică brațele.

- Ești mai încăpățânat decât tata în cea mai proastă zi a lui.

El zâmbi la acea remarcă, știind că nu era un compliment.

- Poate.

Ea oftă zâmbind și îl îmbrățișă.

- Această conversație nu s-a încheiat, dar o voi lăsa baltă deocamdată. Mă duc acasă acum, să dorm puțin. Mult noroc!

Hank îl duse pe Eddie la mașină pentru Meg, apoi reveni în casă.

Telefonul îi vibră în buzunar, așa că verifică mesajul primit: „Site-ul funcționează. Verifică și apoi sună-mă cât mai repede!”

Tastă URL-ul și ajunse pe pagina lor de internet. Pagina de pornire prezenta o fotografie grozavă a mesei sale de sufragerie, cu trimiteri către alte pagini care prezentau scopul și trecutul lor și anunțau viitoarea participare la un târg de mobilă.

Avea un aspect sofisticat și profesional. Pagina de portofoliu prezenta măsura pe care o construise pentru Vivi, măsura de cafea, bufetul din sufrageria sa și schițe cu multe alte modele. Îi plăceau noile sale modele, dar încă dorea să se mai gândească la planul de a crea „colecții”, mai degrabă decât să se concentreze asupra comenzilor personalizate pentru diverse piese de mobilier. Doar că nu găsisese timp să se gândească cu adevărat la asta sau să discute cu ea, în zelul său de a-i termina dulapurile înainte de târg. Dar timpul se scurgea. Trebuia să-i spună înainte de a merge mai departe. Avea să ridice problema în ziua următoare.

Cu toate acestea, faptul că își vedea piesele online îi permise să le privească obiectiv.

Fu cuprins de un val de mândrie. Poate Cat nu-i dădea tot ce își dorea el de la ea, dar îl ajutase să facă această schimbare de direcție, iar el nu putea să nege că se simțea captivat.

Vivi făcuse câteva fotografii cu el și Cat, dintre care una apărea pe site. El se holba la ea – dorindu-și să poată găsi cheia pentru a descuria ușa inimii ei.

Era din ce în ce mai greu să se mulțumească cu frânturi din sentimentele ei, cu accese și porniri ale afecțiunii ei care erau întotdeauna urmate de nevoia aproape frenetică de a se retrage.

Rănilor pe care alți bărbați, inclusiv propriul ei tată, i le făcuseră când venea vorba despre încrederea în ea nu puteau fi subestimate. Dar când avea să înțeleagă în sfârșit că el era diferit de ei? Că femeia pe care el o plăcea

cel mai mult era cea pe care o vedea sub frumusețea ei fizică?

O sună.

- Arată grozav, Cat!

- Să învăț WordPress nu este cine știe ce realizare, dar cred că am făcut o treabă destul de bună, nu? Și, de îndată ce am postat-o pe paginile mele de Facebook și Twitter, lumea a început să se ambaleze. Caută hashtag Mitchell-St.James.

Hank caută iute adresa menționată și încep să citească comentariile. După un minut, se încruntă.

- Cine naiba este AdmiratorSecret și de ce îți spune „iubire“?

- La asta te-ai oprit? Nu la comentariile despre mobilier?

- Este puțin deranjant, Cat. Nu crezi?

După o scurtă tăcere, ea răspunse:

- Uite, primesc o mulțime de bilețele de dragoste de la fani inofensivi. Toate colegele de breaslă primesc. Dar recunosc, acest AdmiratorSecret mă face să mă simt puțin inconfortabil, pentru că formularea este asemănătoare cu scrisorile pe care le-am primit în această vară.

- Ce scrisori?

Primise scrisori de dragoste?

- Bilete scurte. Nu mă amenință niciodată sau ceva de genul ăsta, dar sunt... posesive.

Făcu o pauză înainte de a adăuga: Cred că ar putea fi de la Justin.

La auzul numelui acelui individ, în venele lui Hank încep să curgă lavă fierbinte, dar el își păstrează calmul.

- De ce el și nu altcineva?

- Pentru că era posesiv. Și pentru că nu știu cine altcineva s-ar fi ostenit să mă găsească, după ce m-am chinuit să îmi ascund urmele când am cumpărat apartamentul.

Hank înjură, temperatura corpului său urcând și mai mult când se gândi că Justin – sau orice alt bărbat – o urmărea, o hărțuia, o speria.

– Ce spun polițiștii?

– O, te rog! Nici măcar nu l-au băgat pe Justin în închisoare prima dată și, fără dovada că el a trimis scrisorile, nu pot face nimic în privința unei corespondențe neamenințătoare. Și nu există nici o modalitate de a obține un ordin de restricție împotriva unui autor anonim.

La naiba, nu-i plăcea să nu poată ajuta.

– Cel puțin, Justin este forțat să păstreze distanța.

– Nu mai este. Ordinul de restricție a expirat astăzi.

Ambele lui mâini se strânseseră în pumni.

– Nu-mi place nimic din toate astea, absolut deloc.

– Atunci, nu te mai gândi la asta! Sincer, sunt bine. Clădirea mea este foarte sigură și sunt mereu atentă în jur. Nimeni nu mă va prinde cu garda jos.

El o auzi oftând.

– Ce-ai zice să te concentrezi la toate complimentele pentru munca ta. Și, apropo, tu nu mă vezi inflamată din pricina tuturor femeilor care îți fac avansuri sexuale. Sunt în principiu discuții jucăușe.

Hank parcursese mai multe mesaje și se înroși de jenă.

– Nu-mi place să fac parte din această lume virtuală.

Din nou, Cat tăcu pentru câteva secunde.

– Din păcate, este parte din viața mea. Dacă vrei să ai o relație personală cu mine, va trebui să te adaptezi la asta. Poți să o faci?

Hank nu se opriese nici măcar o dată să se gândească la modul în care viața lui ar putea fi invadată de faima ei. Cum de fusese atât de naiv?

Și ar putea să se simtă vreodată confortabil cu bărbați oarecare dându-se la ea în mod constant, fie online, fie în public, fie trimițându-i bilețele de dragoste?

- Cred că va trebui să mă adaptez. El căscă epuizat și destul de necăjit. Ascultă, trebuie să dorm un pic! Am de gând să termin la tine dimineață.

- Agentul meu de presă m-a ajutat să obțin un interviu cu cineva de la revista *Town & Country* mâine la ora 8.00, așa că nu voi fi aici când vei sosi. Dacă reușim să ajungem în fața publicului său, vom ajunge la peste o jumătate de milion de proprietari de case bogați, de vârstă mijlocie. Exact genul care își pot permite mobilă artizanală.

- Asta e grozav, Cat. Dar cred că te voi rata, pentru că, după ce voi prinde ușile și voi adăuga feronerie, mă întorc în Connecticut să lucrez cu noul angajat al lui Jackson.

Hank nu mai adăugă și regretul său legat de modul în care gestionaseră lucrurile cu Jackson și nici faptul că era îngrijorat că starea emoțională actuală a lui Jackson ar putea duce la probleme cu noua echipă.

- Cred că e ciudat să îți pregătești înlocuitorul. Jackson te tratează bine?

- Destul de bine. Prietenia noastră va supraviețui plecării mele. Cel puțin, sper că da. În momentul de față, se concentrează să se asigure că îl pregătesc rapid pe tipul cel nou. Face glume despre noua mea slujbă, dar în mare parte sunt binevoitoare.

- Nu-l lăsa să te facă să te simți prost că pleci, Hank. E vorba despre afaceri, nu e ceva personal.

- Nu știu dacă el le poate separa pe cele două ca tine. La naiba, zisese asta cu voce tare?

Trecu o clipă înainte ca ea să îi spună cu voce calmă:

- Te-am avertizat că nu mă pricep la relații. Dacă nu ești fericit, ar trebui să mergi mai departe. Dar mi-ai promis că putem să o luăm încet și că ne vom concentra inițial asupra companiei.

- Ai dreptate.

Era pe punctul de a o liniști că nu voia să treacă mai departe, dar auzi un zgomot venind dinspre camera mamei sale.

- Hei, se agită mama. Vorbim mâine.

Alergă spre camera mamei sale și o găsi în genunchi, căutând sub noptieră cana.

- Mă ocup eu, mamă. O puse înapoi în pat înainte de a umple cana cu apă proaspătă. Poftim! De ce mai ai nevoie?

Din senin, ea îi atinse fața, cu ochii alerți.

- Bun băiat!

Preț de o milisecundă, păru să-l recunoască.

- Chiar aici, mamă, răspunse el, cu lacrimi în ochi.

Se simți caraghios să plângă într-o cameră întunecată, dar momentul rar de aducere aminte îl copleși.

Apoi precum ceața în lumina soarelui, clipa dispăru și în privirea ei se așternu uitarea.

O băgă sub pătură și închise ușa în urma lui când plecă.

Reacția aceasta rară a ei nu îi permitea să se gândească serios la avertismentele lui Meg sau la îngrijorările lui Jenny. De peste doisprezece ani, el avea grijă de munca și de familia sa. Aveau să existe unele reajustări datorită noului său program, dar avea să se descurce fără să scape vreo minge dintre cele cu care jongla.

capitolul 17

Mamă,

M-am tot gândit la discuția cu Jackson și la felul în care Hank își privește nepotul. Hank mi-a promis că voi putea să-mi împărtășesc secretele doar când voi fi pregătită. Dar voi fi vreodată pregătită să-l văd că se uită la mine ca la altceva decât o femeie completă?

Poate sună caraghios, dar așa simt. Așa te-ai simțit și tu?

Ar trebui să-i spun tot și să văd ce se întâmplă?

Dă-mi un semn, te rog! Vreau să cred că m-ar putea accepta – pe mine, așa cum sunt.

Dar nu vreau mila lui.

Cat coti și continuă să meargă spre blocul ei, încruntată. Femeia care îi luase interviul trebuie să fi văzut poza lui Hank pe site-ul lor, pentru că îi pusese o mulțime de întrebări despre viața personală a lui Hank, care păreau să nu aibă nici o legătură cu afacerea sau cu mobila. Cat revăzu interviul în minte, în timp ce înainta pe stradă, gândindu-se la ce ar fi putut sau ar fi trebuit să spună.

– Catalina.

Vocea aceea stridentă îi bântuia coșmarurile încă de toamna trecută. Încremeni, cu ochii ațintiți la trotuar, cu mintea goală. Simți cum o cuprind frisoane care îi încordară mușchii.

– Astea sunt pentru tine.

Justin întinse un buchet de flori sub nasul ei.

Vederea ei periferică se încetșă; mașinile treceau pe lângă ea cu încetinitorul. Brațele ei rămaseră pe lângă corp, nemișcate, ca și cum ar fi fost prinse în ținta unei arme de vânătoare.

– Catalina, ia florile, zise el și le mișcă din nou.

– Justin. Ea închise pentru scurt timp ochii înainte de a-și ridica privirea ca să o întâlnească pe a lui. Ce faci aici?

– Ordinul de restricție a încetat ieri. Am plătit pentru greșală, am învățat din ea. Acum, vreau o a doua șansă. Știi că eu nu am vrut niciodată să te rănesc – sau pe Vivi. El întinse mâna spre mâna ei pentru a o forța să ia florile, dar ea se retrase. Haide, Cat! Te rog, ia florile!

Cat se îndreptă de spate și aruncă o privire furișă spre clădirea ei. Cei treizeci de metri care o despărteau

de ușa din față puteau la fel de bine să fi fost un kilometru. Singură cu Justin – chiar ultimul loc în care ar fi vrut să fie. Amintirea lui Vivi zăcând într-o baltă din propriul sânge îi apără în minte.

„Rămâi calmă! Fii deșteaptă! Ești în siguranță în public, dar ești în *public*! Nu atrage atenție nedorită.”

– Mulțumesc, Justin, zise ea și îi oferă un zâmbet slab. Din păcate, nu sunt interesată de o împăcare. Îmi pare rău!

El îi așinu calea când încercă să facă un pas în stânga lui, apoi o apucă de braț.

– De ce nu? Strânsoarea lui deveni mai puternică, în sincron cu maxilarul lui încordat. Noi doi avem ceva special.

– Orice am împărtășit este în trecut, Justin. „Lupta nu face decât să înrăutățească lucrurile.” Te rog, dă-mi drumul!

– Cum aș putea, când mă gândesc mereu la tine? O sclipire de agonie îi întunecă privirea. Ai fost cel mai bun lucru din viața mea. Te rog, Cat! Mai dă-mi o șansă! Te iubesc! Îți jur că nu-ți voi face rău niciodată! Haide, știi că sunt singurul pentru tine!

„Sunt singurul pentru tine.” Cat făcu ochii mari când recunoscă fraza pe care o văzuse scrisă cu litere mari de tipar.

– Tu ai trimis acele mesaje de dragoste anonime, nu-i așa?

El ezită înainte de a mărturisi:

– Da. Faptul că am fost izolat de tine mă omora. Trebuia să-ți amintesc ce aveam. El încă o ținea de braț, trăgând-o mai aproape, cu ochii rugători și totuși plini de hotărâre. Știu că și tu simți asta, chiar dacă încă ți-e frică. Îți promit că m-am schimbat. Iartă-mă, ca s-o luăm de la capăt.

– Îmi pare rău, Justin. Nu simt nimic. Cat își trase brațul, dar nu se putu desprinde. Amintirea freneziei mediatice din jurul despărțirii lor îi trecu prin minte,

îndemnând-o să nu facă o scenă. Ultimul lucru de care avea nevoie era să apară noi titluri urâte pe prima pagină a ziarelor, cu câteva zile înainte de expoziție. Trebuia să-l respingă cu grijă. S-a terminat. Dacă ții cu adevărat la mine, te rog să mă lași să plec.

Inima îi tresăltă de spaimă când el o trase spre corpul lui. Sclipirea de furie care îi asprea privirea, strânsoarea în jurul brațului ei, sunetul respirației lui grele lângă urechea ei, toate o făcură să încremenească. Justin își lipi obrazul de capul ei pentru a inhala parfumul părului ei. Când el se înfioră, ea aproape că vărsă.

- Nu s-a terminat, Cat. Vocea lui tremura de furie reprimată, iar apoi îi șopti la ureche ca un amant: Nu se va termina niciodată.

Incapabilă să-și găsească vocea, care era la fel de paralizată de frică precum îi era corpul, Cat închise ochii.

- Hei! Vocea lui Hank pătrunse prin panica lui Cat. El sosise de nicăieri și acum îl privea pe Justin încruntat. E totul în regulă aici?

- Doar o ceartă între îndrăgostiți. Nimic care să te preocupe, zise Justin fără ca măcar să se uite la Hank. Cat, spune-i!

- Justin, nu... începu ea, dar Hank o întrerupse:

- Cred că e timpul să o lași să plece.

Hank nu întinse mâna spre Justin, ci mai degrabă părea să evalueze situația pentru a determina cel mai sigur mod de a o salva, așa cum făcuse și la recepția lui David.

- O, așa crezi? Justin zâmbi, îndreptându-și acum atenția spre Hank. Și de ce mi-ar păsa de ce crezi tu?

- Nu sunt la fel de ușor de intimidat ca o femeie pe jumătate cât tine, nenorocitele! Vena din tâmpla lui Hank pulsa, și Cat observă o dâră de roșeață care îi urca pe gât. Dă-te la o parte acum, ca să nu fie nimeni rănit!

Expresia lui Justin deveni neîncrezătoare și batjocoritoare.

- Cine naiba e clovnul ăsta, Cat?

Ea îi întâlni privirea.

- Partenerul meu.

Mișcare greșită.

Justin se uită iute spre Hank. Ochii i se îngustară în timp ce studia hainele și fața acestuia.

Cu coada ochiului, Cat observă câțiva trecători care își încetineau pașii ca să se uite la ei. Ea întoarse capul, sperând să nu fie recunoscută.

- Tu ești tipul de pe site. Tâmplarul?

Justin se întoarse de la Hank și se uită la Cat. Ea scânci când Hank o strânse mai tare de braț.

- Și tu? Îți faci de cap cu muncitorii, mai nou?

Gelozia îl făcuse să își coboare garda și să îi întoarcă spatele lui Hank pentru o clipă. Dintr-o singură mișcare, Hank îi răsuci lui Justin brațul la spate. Trandafirii căzură, zăcând împrăștiați pe trotuar, în timp ce Hank îl îngenunchea pe Justin.

Acesta îi dădu drumul lui Cat pentru a-și amortiza căderea. Își împinse cotul înapoi spre trunchiul lui Hank, dar acesta se răsuci și Justin rată lovitura. În mijlocul luptei, pumnul lui Hank îl lovi pe Justin în ochiul drept. Hank se aplecă peste el, așteptând.

Justin se rostogoli pe spate și scuipă spre Hank, ratându-l la limită.

- Am să te dau în judecată pentru agresiune, nenorocitele! Nimeni nu mă lovește și scapă nepedepsit.

O, perfect, fostul ei iubit și Hank împărțind o celulă de închisoare. Putea să vadă titlurile de ziar acum. Tot ce voia era să plece naibii de acolo fără să aibă de-a face cu polițiști sau procese.

- Dacă îl dai în judecată pe Hank, voi anunța poliția despre scrisorile pe care mi le-ai trimis, Justin. Cat își ținea ochii ațintiți asupra lui. Încălcarea ordinului de restricție și agresarea mea în plină zi te vor duce la închisoare de data asta. Sau ai putea în sfârșit să-ți vezi de viață și să lași toate astea - și pe mine - în urmă. E alegerea ta.

Hank se aplecă asupra lui Justin, prinzându-l de sub suori și ridicându-l.

- E timpul să-ți ceri scuze și să-ți iei adio.

Justin se eliberă din strânsoarea lui Hank, se îndreptă și își trecu mâna prin păr, pentru a-l îndepărta de pe frunte. Ura îi tâșnea din ochi când se întoarse spre Cat. Vocea lui era plină de sarcasm:

- Îmi pare atât de rău! Te rog să mă ierți, dragostea mea!

- Stai naibii departe de ea! răcni Hank.

- Cu plăcere, replică Justin. Înainte de a se îndepărta, strivi trandafirii sub călcâi și rânji spre Cat. O să te uiți în urmă la asta într-o zi și vei înțelege ce greșeală ai făcut.

- E cumva o amenințare?

Hank păși în fața lui Cat.

- Nu, este doar adevărul. Nu ești de nasul ei, și îți va da seama de asta mai devreme sau mai târziu. Atunci se va întoarce la ușa mea. Justin se aplecă spre stânga pentru a prinde privirea lui Cat. Nu aștepta prea mult, iubire, sau ușa aia s-ar putea să nu mai fie deschisă.

Valul de adrenalină din Cat scăzu în timp ce Justin se îndepărta furios, făcând-o să se cutremure. Hank o luă în brațe și o ținu așa până când se potoli.

- Hai să intrăm, zise el apoi și o cuprinse pe după talie cu un braț, conducând-o spre apartament.

Mintea ei retrăia ultimele câteva minute, așa că nu spuse nimic. Când ușile liftului se închiseră, Cat vorbi în cele din urmă:

- Nu mă așteptam să fii încă aici. Ai spus că vei pleca...

Ea se întrerupse, întrebându-se ce ar fi făcut dacă Hank nu ar fi apărut. El o cuprinse în brațe.

- Tocmai dusesem ultimele unelte la camionetă. M-am întors să-ți las cheia și un bilet.

- Mă bucur că ai făcut-o, zise ea, cu ochii în lacrimi. Sper că nu m-a recunoscut nimeni și nu a făcut o poză. Vreau ca atenția să rămână concentrată asupra mobilei noastre, nu asupra vieții mele amoroase.

- Nu este orice fel de publicitate la fel de bună? Când ea nu râse, Hank își folosi cheia pentru a descuri ușa apartamentului ei. Odată intrat, el întrebă: Cat, unde ți-e telefonul?

- În poșetă. De ce?

- Ar trebui să suni la poliție și să îl anunți și pe David, pentru a obține un alt ordin de restricție.

- Fără polițiști. Cat își caută telefonul. Îl voi suna pe David totuși.

Caută lista de favorite și alege numărul telefonului mobil al lui David.

- Hei, Cat! ciripi vocea lui Vivi.

- Hei, V, zise ea și făcu o pauză, surprinsă că Vivi răspundea la telefonul lui David într-o zi de lucru. David e prin preajmă?

- Este la duș. Pleacă la aeroport, pentru o călătorie scurtă de afaceri. Ce s-a întâmplat? Ai o voce ciudată.

- Am nevoie de ajutorul lui. Justin a apărut azi. El a fost cel care a trimis acele scrisori.

- Știam eu. Oh, știam, Cat. Cat auzi un zgomot ciudat, ca și cum Vivi era în mișcare.

Te-a rănit? Ești bine?

- Sunt bine. Dar trebuie să vorbesc cu David.

Cat o auzi pe Vivi scoțându-l pe fratele ei de la duș și făcându-i iute un rezumat.

- Ajung în cinci minute, veni răspunsul direct al lui David, după ce luă telefonul de la Vivi.

- Nu e nevoie. Hank este aici. În plus, Vivi a spus că trebuie să prinzi un avion. Am sunat doar ca să poți începe procesul. Justin a venit și a recunoscut că mi-a trimis biletele anonime pe care le primeam, apoi a sfârșit prin a se certa cu Hank.

- Ce bilete anonime?

Ea îl auzi pe David injurând la celălalt capăt.

- Te rog să nu te răstești la mine, zise Cat cu o voce slabă înainte de a-i spune despre biletele lui David. Justin a recunoscut că le-a trimis.

- A încălcat termenii ordinului de restricție. Acesta interzicea orice contact.

- Știu. De aceea îți spun.

- Ce s-a întâmplat astăzi? întrebă el.

Vocea ei se frânse în timp ce povestea despre încăierarea cu Justin.

- Dar ascultă, David! Nu vreau să fie arestat, vreau doar să fie ținut departe. O altă arestare va aduce publicitate pe care nu mi-o pot permite acum și l-ar putea face să îl dea în judecată pe Hank pentru agresiune. Dacă Hank ajunge la închisoare, asta va ucide afacerea noastră înainte chiar de a începe. Ca să nu mai spun că nu vreau ca Hank să consume timp și bani cu avocați.

David tăcu preț de câteva secunde.

- Bine. Cred că putem apela la tribunalul de familie pentru a obține un ordin de protecție fără a implica poliția. O să scot dosarul vechi și o să rog pe cineva să demareze procesul. Probabil va trebui să te prezinți, dar poate va fi posibil ca tu și Hank să dați doar o declarație sub jurământ, având în vedere trecutul cu Justin. Nu-ți pot promite că nu se va afla nimic, dar putem evita o arestare.

- Fă tot ce poți! Mulțumesc!

- Cu plăcere! Mă bucur că nu ai fost rănită. Pot să vorbesc cu Hank o clipă?

Ea se cutremură din nou, gândindu-se prin ce situație critică trecuse cu Justin. Se simțise ținută de frica lui, de teama că avea să fie rănită, de spaima publicității proaste. Fiecare alegere ar fi putut fi un pas greșit.

În timp ce Hank vorbea cu David, Cat se duse poticnit în bucătărie să ia ceva de băut și să se liniștească. Apa rece îi alină gâtul.

După ce puse paharul gol în chiuvetă, se aplecă și respiră adânc de câteva ori.

Doi ani.

Pierduse doi ani – doi ani potențial fertili – cu acel maniac. Câte alte alegeri nebunești o aduseseră în situația asta... 28 de ani, bunuri risipite, pierderi, frică?

– Ești bine? Hank păși în spatele ei și îi masă umerii, apoi o îmbrățișă și o sărută pe tâmplă. Cred că voi mai sta o vreme, până când te liniștești.

Ea se răsuci în brațele lui. Închizând ochii strâns, își îngropă fața la pieptul lui, agățându-se de el. Minunatul Hank, care venise să o salveze, în ciuda modului în care ea îl ținea la distanță.

– Îmi pare rău că ai fost atras în mizeria asta cu Justin. Mi-aș fi dorit să fi fost mai deșteaptă atunci când noi doi ne-am întâlnit prima dată. Atât de multe lucruri ar fi fost diferite acum.

– Nu-ți cere scuze, zise el și îi cuprinse fața în palme.

– Știu că îți produc frustrare. Probabil că uneori chiar te rănesc, deși asta e ultimul lucru pe care mi-l doresc. Vezi! Sunt un dezastru, Hank. Tu meriți ceva mult mai bun. Doamne, cred că regreti ziua în care Vivi te-a păcălit să vii să te uiți la dulapurile mele.

– Să regret? Eu o prețuiesc. Privirea lui caldă alungă neliniștea din trupul ei, ușurându-i încordarea. Nu înțelegi? Când suntem împreună, văd un viitor care nu se rezumă doar la a avea grijă de toți ceilalți. Este incitant și irezistibil, exact ca tine. Și să te văd zâmbind merită orice problemă pe care tu și Justin o provocați.

Inima lui Cat se înfoie fericită la auzul promisiunii nespuse din cuvintele lui Hank. Oare avea să rămână cu ea după ce strălucirea avea să se șteargă? După ce avea să afle adevărul?

Începuse cu un plan bun: iubiți ocazionali, poate buni prieteni și o nouă carieră. Motivele pentru acel plan nu se schimbaseră, dar acum inima ei implora după mai mult. Cu mult mai mult. Se luptase cu dorințele ei, de dragul lui și al ei. Totuși, în brațele lui Hank, voința ei dispărea.

Își înalță capul și îl sărută.

Apariția scurtă a gropiței lui îi încălzi sufletul. El o sărută pe vârful nasului.

- Am ceva să-ți arăt.

- Pun pariu că da.

Cat trase de talia pantalonilor lui scurți.

- Mă refer la dulapurile tale.

- Ai terminat?

- Mda. El o apucă de mână și o trase pe hol. Și am o surpriză.

- Îmi plac surprizele.

Deși îi urmărise progresul vreme de săptămâni, ea oftă la vederea frumosului produs final. Oglinzi subțiri erau încastrate în interiorul de arțar lustruit. Mânerele de cristal ofereau o notă de eleganță dulapurilor.

- Este perfect, Hank. Ea observă că el pusese pernele de pat pe bancheta de la geam, pentru a face să arate frumos. Îmi place totul, cu excepția faptului că acum am o mulțime de despachetat și de organizat.

- Deschide ușile și uită-te înăuntru! Se dădu la o parte, cu brațele încrucișate la piept. Asta e surpriza.

Ea deschise una dintre uși.

- O, Doamne!

Hainele ei atârnavă în dulap. În câteva secunde, deschise și celelalte uși și sertare, de fiecare dată țipând. El îi organizase toată garderoba. Se răsuci pe călcâie și fugi la vechiul dulap. Când deschise ușile duble, găsi toți pantofii și gențile ei aliniate cu grijă pe diferite rafturi. Bătând din palme, ea se răsuci spre el.

- Ești uimitor! Zâmbetul ei era atât de larg, încât o dureau obrazii. Se năpusti asupra lui Hank și îl împinse spre patul ei. Serios, Hank. Ești uimitor!

Respirația lui se intensifică pe dată. Își afundă degetele în părul ei și o trase deasupra sa, sărutând-o cu lungi și flămânde mișcări ale limbii. Propria ei respirație se simțea superficială în timp ce îi scoase în grabă cămașa. Atingerea lui era extrem de potrivită.

- Catalina, șopti el, în timp ce gura lui zăbovea pe locul sensibil de sub urechea ei. Spune-mi că asta înseamnă pentru tine la fel de mult ca afacerea noastră.

- Nu vorbi! Doar sărută-mă!

Făcu pauză, ca și cum ar fi încercat să decidă dacă să insiste pentru un răspuns. Apoi îi reapăru gropița în obrazul stâng.

- Mi-a plăcut să-ți despachetez lenjeria intimă. Arată-mi ce porți astăzi!

El îi sărută locul de sub ureche, iar ea simți cum colțurile gurii lui se curbează în așteptarea răspunsului ei.

- Culoarea mea preferată.

Ea își trecu degetele prin părul lui.

Hank își înalță capul și îi împinse cu nerăbdare cămașa în sus, pentru a trage cu ochiul.

Încântarea i se așternu pe chip când dezveli un sutien roșu cu mici panglici roz.

- Roșul este noua mea culoare preferată.

Își lăsă degetul în interiorul sutienului pentru a-l împinge din calea lui înainte de a începe să o sărute pe piept.

- Mmm, murmură ea.

Încet, Hank o dezbracă, până când rămaseră amândoi goi pe patul ei. Ea savură mirosul pielii lui, mușchii tari sub mâinile ei, greutatea și căldura fricțiunii create în timp ce se mișcau unul spre celălalt.

El se rostogoli deasupra ei și zâmbi.

- Mi-am imaginat cum stăm împreună în acest pat încă de când am văzut prima dată această cameră. O sărută din nou. Răsuflarea lui umedă și fierbinte îi dezmiarda urechea în timp ce el îi ronțăia lobul urechii. Nu mă satur niciodată de tine.

Ea îi simți erecția apăsând pe coapsa ei și întinse mâna spre mădularul gros. El gemu, și mușchii spatelui îi tremurară, făcând-o să se simtă sexy și puternică.

- Eu deasupra. Ea se rostogoli peste el. Mâinile deasupra capului.

Expresia intensă a lui Hank indica faptul că își reținea impulsul de a o poseda rapid. Se apucă de partea de sus a tăbliei patului, în timp ce limba ei îi dezmiarda linia mediană de la piept până la buric.

Hank era uriaș și dur - intimidant -, dar ea nu se dăduse niciodată înapoi de la nimic, așa că îl trase în gura ei cât de adânc putu.

- Cat! exclamă Hank.

Mușchii brațelor i se încordaseră. Degetele i se albiseră pe marginea tăbliei. Capul îi căzuse pe spate și gemete de plăcere răsunau din pieptul lui.

Ea îl ținu și îl pompă cu gura în timp ce corpul lui se răsucea sub ea. Într-un minut, îi simți mâinile pe cap.

- Catalina, rosti el în timp ce o trăgea în sus la pieptul lui.

El mârâi ceva neinteligibil înainte de a-i asalta gura cu limba.

În două secunde, ea era pe spate, cu el îngropat în ea.

Hank îi privi chipul cu atenție. Cu fiecare împingere a șoldurilor lui, el îi rostea numele în șoapte pasionale și răgușite, până când explodară împreună într-un orgasm amețitor. După aceea, el o îmbrățișă, ținând-o la pieptul lui, și o mângâie pe păr.

Ea se simțea leneșă, fericită - o satisfacție necunoscută, unică, pe care o avea doar când era cu Hank. Închise ochii, hotărâtă să se bucure de el fără să analizeze lucrurile mai departe.

Cat rămase întinsă, savurând plăcerea amorului, până când o scânteie de panică apăru în mintea ei, străpungându-i senzația de pace de scurtă durată.

Justin o făcuse să se teamă de bărbați. Diagnosticul ei o făcuse să se teamă de angajamente. Acum, Hank o făcea să se teamă de singurătate.

El făcea aproape imposibil să reziste atracției din inima ei - senzația palpitantă de a se arunca de pe o stâncă

știind că avea să aterizeze lin în apă caldă. Îi datora lui Hank mai mult. Îi datora afecțiune și adevărul.

Doar că tăcerea îi permitea ca această mică parte de fericire să continue.

El o plăcea, s-ar putea chiar să se îndrăgostească de ea, dar putea ea să se agațe de un bărbat care prețuia atât de mult familia, când ea nu putea să-i ofere fix asta? Nu le-ar fi adus acest lucru doar durere amândurora?

Hank se sprijini în coate și o sărută pe pleoape.

- Am vrut să nu mă grăbesc, dar m-ai scos din minți cu micul tău joc de putere. Expresia lui se transformă brusc într-una de îngrijorare. Ce s-a întâmplat? Pari supărată. E vorba despre Justin?

- Nu e Justin.

Ea închise ochii, nefiind pregătită să aibă o discuție serioasă cu el.

- Este vorba despre noi?

Ea deschise ochii și înghiți în sec, dar cuvintele nu veneau.

- Nu mai fugi de mine, Cat! Nu-ți voi face rău și nu te voi dezamăgi. Nici nu te voi minți și nici nu voi face ce or fi făcut ceilalți bărbați pe care i-ai cunoscut de te-au determinat să fii atât de precaută.

El nu-și feri privirea, dar ea o făcu.

- Tu crezi că mă cunoști, dar eu nu sunt femeia fermecătoare și încrezătoare din reviste.

- Nu pe ea o vreau; Cat. Îmi place mai mult de tine când te relaxezi, ca în noaptea în care ne-am întâlnit, sau când te-am găsit curățând oglinda mamei mele, sau când te-am văzut cum glumeai cu fratele tău. Asta e femeia pe care o iubesc. Hainele elegante și pozele nu înseamnă nimic pentru mine.

Pe buze îi apărură un zâmbet scurt. „Femeia pe care o iubesc.” Dar apoi ea își aminti de marele ei secret.

- Poate, dar mai sunt și alte lucruri pe care nu le știi. Lucruri pe care nu le pot schimba. Lucruri care nu sunt atât de ușor de acceptat.

- Cu toții avem defecte. Crede-mă, Cat! Lasă-mă să trec dincolo de ziduri!

Hank merita pe cineva care nu se temea de angajamente. Cineva care să își poată îmbrățișa propriile emoții. Cineva întreg, dezinteresat și sincer. Chiar dacă Cat ar găsi curajul de a deveni acea femeie mai bună și chiar dacă el credea că o iubea suficient de mult încât să renunțe la a avea copii biologici, avea să regrete această alegere mai târziu?

Și, dacă ea îl iubea cu adevărat, cum putea să se gândească să-l pună în această situație?

- Nu înțelegei.

- Atunci, explică-mi! Dar încetă să insiste când o lacrimă se prelinse pe obrazul ei și doar i-o șterse. Îmi pare rău! Nu plânge!

O sărută.

- Voi aștepta până când vei fi pregătită să vorbești. Doar ține minte, orice e lucrul căruia crezi că nu îi pot face față, probabil te înșeli. Uită-te la viața mea, uită-te la cât am îndurat pentru oamenii pe care îi iubesc.

- Exact de aceea meriți o relație ușoară, fără complicații. Ești un om atât de bun! Orice s-ar întâmpla în viitor, să știi că nimeni nu a însemnat atât de mult și nu mi-a oferit atâta liniște și confort ca tine. Nu voi putea niciodată să te răsplătesc pentru asta. Când văzu că fața lui se schimonosește de frustrare, ea îi mângâie maxilarul cu degetele. A fost o dimineată plină de emoții. Putem încheia această discuție deocamdată? Avem expoziția peste două zile. Hai să trecem peste asta mai întâi, bine?

El cedă, oftând.

- Apropo de asta, ar trebui probabil să mă întorc în Connecticut. Am multe de făcut înainte de a umple remorca și a porni la drum. Ai scăpat ușor venind cu avionul.

- Îmi pare rău, dar trebuie să fiu acolo devreme, pentru a mă întâlni cu organizatorii și cu echipa pe care am angajat-o pentru realizarea standului. Până ajungi tu, voi avea totul pregătit. Vom avea o noapte de somn bun înainte de expoziție.

- O noapte de somn? replică el și o sărută pe gât. Mă pot gândi la moduri mai bune de a petrece timpul într-o cameră de hotel frumoasă.

- De fapt, și eu pot.

El își lăsă degetele să alunece prin părul ei, în timp ce ochii lui savurau fiecare aspect al feței ei. Îl simțea cum îi trasa clavicula, apoi îi cuprinse ceafa, trăgând-o ușor într-un sărut.

- Am stabilit, atunci.

El dădu să se retragă, dar Cat îl apucă de braț.

- Îți mulțumesc pentru ziua de azi... cu Justin - și pentru tot ce ai spus mai devreme. Sentimentele tale contează pentru mine mai mult decât crezi. Poate că nu pare așa, dar chiar încerc să fac astfel încât să nu fim răniți.

- Nu am nevoie de protecție, Cat. Am nevoie de tine. El o mai sărută o dată. Sunt răbdător, dar nici măcar eu nu voi aștepta la nesfârșit.

capitolul 18

Mamă,

Târgul e mâine. Ești mândră de mine? Nu l-am văzut pe tata, deși m-a sunat de câteva ori cu o sumedenie de sfaturi nesolicitate cu privire la planurile mele. Da, știu, știu... nu o face cu rea intenție.

Sunt așa multe în joc: reputația mea, stabilitatea financiară a lui Hank... inima mea. Sigur, ultima parte nu are legătură cu târgul. Hank nu este singurul care s-a săturat de incertitudini. Am luat

o decizie. Îi voi spune totul când ne întoarcem de la Chicago.

Ține-mi pumnii!

Hank înfășură un prosop în jurul lui Cat când ieșiră din dușul hotelului, trăgând-o la pieptul său pentru un alt sărut.

„Cea mai bună afurisită de dimineață.”

Să se trezească lipit de corpul ei fusese cea mai bună dimineață din viața lui de adult, chiar dacă era doar 5.30 și soarele nu răsărise încă.

Un început de bun augur pentru o zi importantă.

– Păcat că această dimineață trebuie să se termine atât de repede, murmură ea în urechea lui.

De când ajunsese și el în Chicago, ea fusese nerăbdătoare și însuflețită.

Din punct de vedere fizic, cu greu se desprinsese de el – ceea ce îi plăcea –, dar, de asemenea, surprinsese în ochii ei o urmă de tristețe sau de regret, poate chiar de teamă.

La început, presupusese că expoziția o entuziasmase, dar instinctul îi spunea altceva.

Bineînțeles, fusese o mică tevatură când o poză cu el ținându-l pe Justin ținut pe trotuar apăruse pe Instagram în aceeași zi.

Unii făcuseră comentarii răutăcioase, sugerând că ei îi plăceau bărbații violenți, ceea ce nu fusese măgulitor nici pentru ea, nici pentru el.

Dar, în general, majoritatea oamenilor păruseră înțelegători.

Cat emisese o scurtă declarație cum că lăsase totul în urmă și că se concentra la noua ei afacere. În decurs de 24 de ore, frenezia se potolise, așa că Hank se îndoia că incidentul avea să o afecteze pe Cat sau să dăuneze afacerii lor.

Mâinile ei se plimbau pe spatele și pe șoldurile lui, făcându-l să i se scoale pentru a mia oară de când ajunsese. Când ea îl ciupi de fund, el o mușcă de lobul urechii.

- Ar trebui să plecăm.

- Știu. Cat îl sărută pe gât în timp ce mâna ei îi cuprinse mădularul. Se pare că nu mă pot abține. Ești gata pentru o partidă rapidă?

Prosopul căzu, și sfârcurile ei se întăriră lipite de pieptul lui, trimițând un alt val de dorință prin el. Rapid, el o duse în dormitor, tachinând-o.

- Probabil e o idee bună să eliberăm puțină tensiune înainte de ziua cea mare.

Se târî deasupra ei și se împlântă în corpul ei dintr-o singură mișcare rapidă, preludiul fiind inutil în fierbințeala momentului. Se afundă complet, rămânând adânc în ea în timp ce o săruta și își mișca șoldurile ușor. Nimic nu era mai frumos decât priveliștea feței ei înfierbântate și a buzelor umflate. „E a mea“, se gândi el.

Oare ceea ce îi spusese zilele trecute făcuse vreo diferență, o făcuse pe ea să se gândească să se deschidă? Avea nevoie ca ea să aibă încredere în el - în ei.

- Hank, gemu ea, legănându-și șoldurile. Pleoapele i se închiseră în timp ce-și arcuia spatele.

El îi luă un sân în gură, iar ritmul lui deveni mai intens în timp ce o tachina cu limba.

- Hank, gâfâi ea. Doamne, da! Mai repede... mai repede, te rog!

El reacționează la ademenirea ei împlântându-se în ea până când Cat țipă și mușchii ei se încordară în jurul lui, mulgând până și ultima picătură de vlagă din corpul lui.

Odată ce ritmul inimii lui încetini, el se sprijini în coate și o sărută. Era în paradis. Ciudat că putea fi atât de optimist în privința viitorului în ciuda faptului că era falit, locuia cu mama lui și nu avea nici un plan de rezervă. Dar, pentru prima dată după mult timp, nu voia

să-și facă griji, să facă planuri ori să fie precaut. Voia să trăiască momentul. Și-ar fi dorit să poată rămâne aici, în pat, la nesfârșit, dar ceasul ticăia, iar ușile se deschideau pentru public peste câteva ore.

- Bine, acum chiar trebuie să plecăm.

- Știu.

Ea făcu o grimasă.

Hank își trecu degetul de pe fruntea ei până la vârful nasului, apoi o sărută iute.

- Îmbracă-te!

Chiar atunci îi sună telefonul.

- Jenny, ai sunat destul de devreme. E totul în regulă?

- Helen a trebuit să anuleze pentru astăzi, iar Meg lucrează. Cred că va trebui să lipsesc de la ore dacă nu știi pe altcineva care ar putea să vină.

- Nu am la cine apela.

Niciodată nu avusese nevoie de altă rezervă, pentru că el fusese întotdeauna acolo, să se ocupe de orice problemă. El putea simți neliniștea lui Jenny, dar, la 20 de ani, aceasta ar fi trebuit să fie mai mult decât capabilă să se descurce cu mama lor pentru o zi. La naiba, el începuse să își preia responsabilitățile de adult la 17 ani.

- Fă-o să se simtă confortabil! Pune ce muzică îi place, poate îi citești dintr-una dintre revistele alea. Dacă ți-e teamă că se poate îneca, dă-i iaurt și Ensure. Helen va veni mâine!

- Nu știu. E bolnavă.

„La naiba!“ Nimeni nu îl putea acuza pe Hank că era superstițios, dar boala subită a lui Helen părea un semn rău.

- Voi fi acasă în două zile. Rezistă!

- Dar mama e din nou foarte agitată. Și astăzi ochii ei arată ciudat, ca și cum ar fi înfundați în orbite.

- Știu că e mai iritabilă și mai nedormită în ultima vreme, dar cred că e doar boala care progresează. Dacă ești foarte îngrijorată, vezi dacă Meg poate veni să o verifice mai târziu.

- Bine. Jenny făcu o pauză. Mult noroc astăzi, Hank!

Hank își aruncă telefonul pe pat și își trecu mâna peste ceafă. Nu-și putea permite să își împartă atenția. Atragerea potențialilor clienți necesita toată atenția lui astăzi.

- Pari supărat.

Cat își puse o curea peste rochia pe care o îmbrăcase. Chiar și în haine casual, era uluitor de frumoasă.

- Jenny este singură cu mama toată ziua. Este agitată, dar ar trebui să fie în regulă, atât timp cât mama nu cade sau ceva de genul ăsta.

- Sunt sigură că va fi bine. Încearcă să nu te mai gândești la asta, pentru că trebuie să ne concentrăm asupra expoziției.

- În legătură cu asta... El ezită, știind că următoarele lui cuvinte ar putea să o sperie. Ar fi trebuit să aducă vorba despre asta mai devreme, dar i se părea că lumea conspirase pentru a-l face să tacă. Ce ai spune să facem o schimbare de ultim moment?

- Spune-mi că glumești. Cat încremeni. Nu glumești?

- De fiecare dată când am vrut să vorbim despre asta, am fost deturnați de alte probleme - cel mai recent, de Justin. Am vrut să fii fericită și am decis să fac cum vrei tu și să văd cum merge. Dar pe drum înapoi am avut mult timp de gândire, și acum sunt convins că am nevoie să-ți spun ce simt înainte de a merge acolo astăzi.

Ea flutură întrebător dintr-o mână.

- Și?

- Ce îmi place cel mai mult la construirea de mobilă este măiestria artistică. Să abordez fiecare piesă și să o fac unică. Să las granulațiile lemnului să mă inspire și să dicteze linia și forma mobilei. Vreau să fiu liber să fac orice design care îmi vine în minte, să nu fiu nevoit să reproduc câteva piese la nesfârșit. Când ea se încruntă, el adăugă: În plus, ai spus că masa comandată de prietenul tău s-a vândut pe bani mulți. Designul personalizat, piesele unicat vor oferi o marjă de profit mai

mare și vor face marca mai distinctivă – sinonimă cu individualitatea.

– Și ne va limita baza de clienți. Ea își mușcă buza. Fără hanuri, birouri, retaileri.

Hank ridică din umeri.

– Să ne impunem ca fiind „Armani“ al mobilei mai întâi, și apoi vei putea să îți dai seama cum să produci imitații mai ieftine în masă și să le vinzi hotelurilor, micilor afaceri și oricui altcuiva vrei.

Cat oftă, cu o expresie îngrijorată.

– Asta schimbă complet modelul nostru de afaceri. Acum, aceste broșuri care descriu colecțiile și prețurile nu mai sunt corecte, Hank. Nu cred că le putem folosi.

– Îmi pare rău, dar mai bine începem așa cum intenționăm să continuăm. Avem cărți de vizită. Ne vom petrece următoarele două zile promovând beneficiile de a avea un „Mitchell/St. James original“. Le vindem ca pe opere de artă în loc de mobilă. Site-ul are mai puțin de o săptămână, așa că putem face modificări acolo fără să observe prea multă lume.

Ea încuviință din cap, deși nu părea convinsă.

– Mi-aș fi dorit să fi vorbit mai devreme. M-ai luat prin surprindere și acum mă simt nepregătită. Îmi cam însușisem noțiunile de bază a ceea ce credeam că este planul nostru. Acum, nu mai are sens. Așa că ar fi bine să fii pregătit să vorbești tu astăzi, pentru că nu știu să ofer detalii despre ce faci tu. Fără broșuri de oferit, poți face asta? Nu putem părea lipsiți de profesionalism.

– Glumești? Sunt entuziasmat să discut despre munca mea... despre „viziunea“ mea, cum spui tu. Nu-ți face griji, oamenii își vor aminti de noi.

Ea își încrucișă brațele, uitându-se pe fereastră peste oraș.

În cele din urmă, răsuflă ușor și ridică din umeri.

– Nu este ideal, dar trebuie să fii mulțumit de munca ta. N-avem timp să dezbatem problema acum, așa că nu mai e nimic de zis. Ea își ronțai buza, cu sprâncenele

încruntate. Să o promovezi ca pe o operă de artă, nu doar ca pe o piesă de mobilier, este o abordare bună.

El o trase mai aproape și o sărută.

- Îți promit că nu voi mai face niciodată așa ceva, bine?

- Îmbracă-te, zise ea și își netezi părul. Trebuie să ajungem la Merchandise Mart și să ne asigurăm că totul este perfect înainte ca ușile să se deschidă pentru public.

Pe Cat o ardea stomacul. Standurile vecine aveau mult mai mulți vizitatori. Desigur, acelea erau standurile unor firme de mobilier consacrate, precum Baker și Marge Carson. Companii cu istorie, cu detalii și broșuri groase și cu mai multe produse!

Deși nu se simțea niciodată stânjenită când pășea pe scenă, astăzi se simțea ca o fățarnică. Era o impotografie. Lipsa de experiență a ei și a lui Hank se vedea. Ea se grăbise, și acum erau depășiți de situație, așa cum prezisese David și Jackson.

Discursul pe care Cat îl exersase și îl promovase nu mai era valabil, ceea ce o lăsase pe ea cam amuțită și pe designeri cu mâna goală în vreme ce se îndreptau spre următoarea sală.

Bineînțeles, amestecul sexy de farmec relaxat și pasiune al lui Hank reuși să entuziasmeze câțiva designeri, care vorbiră îndelung cu el. Cu toate acestea, ea nu-și putea da seama dacă aveau să obțină ceva din banii și efortul pe care le investiseră în această expoziție.

- Ar fi bine să zâmbești dacă sperî să atragi oamenii, o tachină Hank.

Probabil se încruntase când singurii vizitatori ai standului lor plecaseră.

- Sunt supărată.

- De ce? Până acum, oamenii cu care am vorbit pareau cu adevărat interesați de munca mea. Mă simt minunat!

- Nu pot decât să sper că faci o impresie cu adevărat remarcabilă, încât să își amintească de tine și după ce vor vizita alte o sută de standuri, pentru că nu avem nimic să le dăm când pleacă. Aceste broșuri costă 2 400 de dolari... Ea se frecă pe frunte. Cum estimezi prețurile pentru mobilă personalizată? De acord, lucrurile tale arată frumos și stârnesc interes, dar cine știe dacă vreunul dintre ele va ajunge să fie vândut?

Ea investise atât de mult din sufletul și din speranțele ei în această companie, încât nu știa ce urma să facă dacă aveau să plece acasă cu mâna goală. Mai rău, dacă avea să primească reacții de genul „ți-am spus eu“ de la familia ei, de la agenta ei și de la surorile lui Hank.

- O să îți plătesc pentru broșuri.

Hank părea spăsit, ceea ce nu era ceea ce intenționase ea.

La naiba, nici măcar „modelul“ nu știa cum să poarte cu eleganță neliniștea.

- Nu e vorba despre bani, Hank. E vorba despre lipsa de profesionalism, care mă face să mă simt inconfortabil. Nu m-am dus niciodată la o ședință foto sau la un spectacol nepregătită. Totul era perfect - cel puțin, totul era sub controlul meu. Să acționăm după ureche este foarte straniu.

- Știi că ești supărată și că această expoziție este importantă. Hank se frecă pe brațe. Dar este primul nostru târg. Mă îndoiesc că cineva se așteaptă să avem totul pus la punct, ca firmele care există de mult timp. Haide să păstrăm această perspectivă și să încercăm să ne distrăm puțin. Poate că, dacă suntem prea încrâncenați, vom alunga oamenii. Este o victorie dacă reușim să impresionăm o mână de oameni în acest weekend, așa că nu-ți face griji dacă nu entuziasmăm o mie. Totul va fi în regulă.

- Îți este mai ușor să spui asta când ești relativ anonim. Ea se desprinsese din strânsoarea lui. Am un brand de protejat. Numele și reputația mea sunt în joc.

- Amândoi avem multe în joc, Cat.

Din fericire, telefonul sună, căci lui Cat nu-i plăcea tonul său tulburat sau reamintirea faptului că finanțele familiei lui erau în joc.

- Jenny?

Liniște.

- O, la naiba! Hank făcu o grimasă înainte de a-și apăsa o mână pe frunte. Respiră adânc și ia-o mai încet!

Cat auzea plânsul lui Jenny de la doi metri distanță.

- Deshidratată? Cum s-a întâmplat asta?

Cat își mușcă buza și se uită la expresia lui îndurerată. Părea să i se fi întâmplat ceva mamei lui - ceva grav. Ea întinse mâna spre el, dar el ridică din umeri, cu intenția de a o liniști pe Jenny.

- Într-o ambulanță? Hank tresări la orice spunea Jenny în continuare. Te rog nu mai plânge, Jenny! Nu este vina ta. Voi ajunge acasă cât mai repede posibil. Ne întâlnim la spital.

„Ce va face?”

El își vârî telefonul în buzunarul de la piept și își trecu mâinile peste față.

- Cat, trebuie să plec. Am crezut că pur și simplu boala mamei mele se înrăutățea în ultima vreme, dar, de fapt, vedeam efectele unei deshidratări grave. La naiba, cum de mi-a scăpat asta?

Își trecu degetele prin păr.

- Îmi pare atât de rău, Hank. Când ea îl îmbrățișă, tensiunea lui vibră prin tot corpul ei. Meg este cu ea? Crede că trebuie să te duci acasă?

- Nu am vorbit cu Meg. Era în ambulanță cu paramedicii. Jenny mergea în urma lor cu mașina lui Meg.

- Ei bine, iată. Asta e perfect. Meg este asistentă medicală. Ea va avea grijă ca mama ta să primească toate îngrijirile necesare de la cei mai buni doctori. Respiră și încearcă să te calmezi!

- Să mă calmez? E vina mea! Am fost atât de ocupat cu tine, încât am neglijat-o pe mama. Am ratat semnele.

Hank începu să caute zboruri pe telefon.

Cat numără până la zece în gând și încercă să găsească o modalitate de a-i ușura vina. Vorbi apoi cu o voce liniștită:

- Jenny și Helen au fost și ele cu mama ta în fiecare zi în ultimele săptămâni și nu și-au dat nici ele seama de ceea ce se întâmpla, așa că nu-ți asuma toată vina. Tu nu ești responsabil pentru fiecare lucru care i se întâmplă familiei tale. Întotdeauna faci tot ce poți. Nu este o crimă să-ți iei ceva timp pentru tine, după toți acești ani. Te rog să nu te simți vinovat pentru asta, Hank!

El abia dacă ridică privirea.

- Știu că încerci să mă ajuți, dar trebuie să ajung acasă.

- Ceea ce ai nevoie este să o iei mai încet un pic. Ce poți să faci, de fapt, dacă te întorci? Oricât de dificil ar părea, cred că ar trebui să rămâi și să termini expoziția. Lasă-ți surorile să aibă grijă de mama ta pentru două zile.

- Cat, familia mea are nevoie de mine!

- De fapt, Jenny și mama ta au nevoie ca acest proiect să aibă succes, așa că le-ai servi mai bine interesele dacă ai rămâne. Când el nu păru convins, ea continuă: Și eu am nevoie de tine. Afacerea noastră are nevoie de tine. Ai schimbat modelul de afaceri în ultimul moment, așa că acum ești singurul care se poate angaja într-o discuție serioasă despre mobilier. Nu știu nimic despre construcții, despre granulația lemnului, termene de predare sau orice altceva, așa că te rog să nu pleci în mijlocul expoziției. În plus, tu ai adus piesele aici. Dacă le iei, nu va mai rămâne nimic de expus.

Hank se plimbă agitat preț de câteva secunde, aparent copleșit și căutând soluții.

- Voi lua un zbor spre casă în după-amiaza asta, o voi vedea pe mama diseară și mă întorc mâine după-amiază să iau totul. Pleacă de lângă ea cu pași mari și întoar-se semnul „Revin imediat“ înainte de a închide ușile

de sticlă către standul lor. Hai să luăm o pauză de cincisprezece minute ca să te pun la curent cu câteva noțiuni de bază în ceea ce privește durata realizării acestui tip de piese și prețurile aproximative! Apoi trebuie să iau un taxi spre aeroport.

Ea se grăbi în urma lui, gândurile ei neputând să țină pasul cu el.

- Cincisprezece minute? Tu ești meseriașul, Hank. Nu eu! Te rog să nu mă lași baltă, după tot ce am făcut pentru a aranja totul. Dă-le surorilor tale șansa de a dovedi că se pot descurca cu mama ta fără tine.

El făcu ochii mari.

- Ai ratat partea în care am spus că mama mea a fost dusă la spital?

- Nu, Hank, nu am ratat nimic. Ai uitat că sora ta este asistentă, nu tu? Dacă vrei să fii sincer, fuga spre Connecticut este mai mult pentru a-ți alina vina decât pentru nevoile mamei tale.

El se încruntă, părând mai degrabă consternat decât furios.

- Vreau să fiu acolo pentru mama. Îi ofer liniște, chiar dacă e doar pentru că mă confundă cu tatăl meu. Când va fi în criză, voi fi acolo. Asta fac pentru oamenii pe care îi iubesc... pentru familia mea.

- Am crezut că și eu contez pentru tine. Că toate astea contează. Cat ridică mâinile. Toate astea nu sunt decât un capriciu?

- Nu sunt un capriciu, și tu știi asta. Momentul e prost, dar nu poți planifica urgențele. Oamenii vor înțelege dacă le vei spune ce s-a întâmplat. Proiectele vorbesc de la sine. Nu face din asta ceva mai rău decât este. Nu vezi că sunt destul de zdruncinat și fără să mă faci să mă simt vinovat?

Chiar avea de gând să plece. Se lăsase pradă emoțiilor, în ciuda faptului că fiecare dintre argumentele ei avea sens.

Tatăl ei ar fi fost îngrozit de reacția illogică a lui Hank.

- Chiar dacă pleci în acest minut, nu vei ajunge decât târziu în seara asta, când mama ta a fost deja internată și hidratată și se odihnește, așa că, în realitate, ai mai puțin de câștigat dacă pleci decât dacă rămâi.

- Ar putea apărea complicații! Dacă rămân, nu mă voi putea concentra la vânzare. Chiar crezi că-mi pasă acum să conving pe cineva să-mi cumpere mesele? Este ultimul lucru la care mă gândesc.

- O atitudine atât de blazată! Apoi din nou e vorba mai ales despre timpul meu, banii mei și numele meu - care sunt în joc în acest moment. Nu contează că am renunțat și la afacerea cu bijuterii pentru noi. Văzu câțiva oameni care dădeau să privească înăuntru, iar tensiunea ei creștea brusc. În tot timpul ăsta, am crezut că familia ta te-a folosit ca pe o cârjă, dar poate că adevărul este că tu o folosești ca scuză pentru a nu-ți asuma riscuri.

În ochii lui Hank străfulgerară durerea și furia.

- Asta e ceea ce crezi despre mine?

- Dacă mă părăsești acum, nu prea îmi lași de ales.

Hank îi întoarse spatele, cu mâinile în șolduri și capul plecat. După câteva secunde, se întoarse cu fața la ea.

- Ei bine, dacă mă folosesc de familia mea pentru a evita eșecul profesional, atunci tu te folosești de afaceri pentru a evita relațiile personale. Când voi fi obligat să stabilesc priorități, voi alege relațiile personale în locul afacerilor de fiecare dată, Cat, zise el cu voce joasă. Așa ar trebui să fie.

- În mod irațional, se pare.

Ea își încrucișă brațele, urând tonul aspru din vocea ei, dar fiind incapabilă să se controleze. Dezamăgirea apăruse; o putea vedea în ochii lui. Știuse că această zi avea să vină, așa că de ce se simțea de parcă un cal tocmai o lovise cu piciorul în piept?

Poate că momentul acestui dezastru - înainte ca ea să-și mărturisească sentimentele și diagnosticul - fusese modul prin care soarta îi spunea să tacă.

Să fi fost acesta semnul pe care și-l dorise de la mama ei?

- Asta e tot ce ai de gând să spui?

El închise ochii și expiră încet.

Chiar și cu plafonul înalt și ferestrele numeroase din interiorul pavilionului de expoziție, Cat nu putea să respire. Situația degenerase, distrugând toate progresele pe care ea le făcuse în ultimele două luni. Cu doar o zi în urmă, era pe punctul de a-și găsi echilibrul cu Hank și de a se lăsa pradă sentimentelor, dar falia de sub picioarele ei se deplasase, înregistrând o valoare de 7 pe scara Richter.

Când el deschise ochii, ea îi întâlni privirea verde strălucitoare, dar nu reuși să vorbească.

- Nu am de gând să stau aici să mă cert cu tine, când e clar că pur și simplu nu înțelegi, oftă el. Se pare că nu ne potrivim atât de bine pe cât aș fi crezut, caz în care chiar nu e nevoie să rămân. Și nu există nici un motiv pentru care ar trebui să mai fim parteneri de orice fel.

- Dacă asta e poziția ta, nu te pot opri. Vocea ei suna surprinzător de calmă, având în vedere că inima ei se stafidise brusc. Timp de două luni, m-ai implorat să am încredere în tine, să mă bazez pe tine. M-ai convins să las garda jos, Hank, să îmi permit să țin la tine, la noi. Dar dacă mama și surorile tale vor fi mereu pe primul loc - chiar și atunci când nu poți face cu adevărat nimic pentru a ajuta și când mă vei răni pe mine -, atunci poate că nu ar fi trebuit să faci acele promisiuni.

- În tot acest timp, tu m-ai ținut la distanță, dar acum vrei să te pun pe primul loc? El clătină din cap. Azi zbor spre casă și mă întorc mâine după-amiază să împachetez lucrurile. Ai putea la fel de bine să pleci și tu, pentru că asta s-a terminat, zise și făcu un gest amplu arătând în jur.

Apoi plecă, lăsând-o acolo.

Ea îl privi plecând, încremenită, cu excepția buzelor ei tremurânde. Stomacul i se încheștase. În cele din

urmă, înghiți nodul tare din gât și se adună. Era timpul să închidă expoziția și afacerea.

Hank o putea acuza de multe lucruri, dar ea nu renunțase la el. El plecase, nu ea. Acum, trebuia să termine cu asta și să o sune pe Elise, sperând să poată accepta totuși oferta companiei de bijuterii.

Totul urma să fie bine. Mai mult decât bine.

În cinci sau zece minute, încordarea avea să se risipească, astfel încât ea să poată respira. Până atunci, avea să afișeze cel mai bun zâmbet de om obișnuit cu camerele foto.

capitolul 19

Mamă,

Sunt așa furioasă, confuză și jenată. Îți amintești când credeam că aș putea să-l impresionez pe tata încercând să joc în echipa de lacrosse și am sfârșit cu o contuzie după probe? Asta e mai rău. Hank m-a lăsat singură, în public, la prima (iar acum și ultima) noastră expoziție.

Rușine să-mi fie că am crezut că aș putea să fiu ceva – cineva – ce nu sunt. De acum mă voi ține doar de ce știu.

Hank își sorbea a patra ceașcă de cafea, așa că nu putea spune dacă tremurul era o consecință a cofeinei, a griii pentru sănătatea mamei lui sau a certei cu Cat. Zborul spre casă îi dăduse timp să se gândească la acuzațiile pe care și le aruncaseră. Faptul că ea se înșelase amarnic nu făcea ca pierderea să doară mai puțin.

Dar măcar era aici pentru mama lui, care cu siguranță ura să fie conectată la toate aceste echipamente.

– Va sta în spital câteva zile și apoi cred că va trebui să o mutăm într-un centru. Meg sorbi din sucul ei înainte de a continua să-l pună pe Hank la curent cu detaliile

pe care le pierduse cât fusese pe drum. Având în vedere starea ei generală de slăbiciune, este destul de clar că situația a depășit în cele din urmă capacitatea ta și a lui Jenny de a o îngriji și totodată de a vă trăi viața.

- Meg, nu acum. Avem câteva zile pentru a lua decizii. Hank observă alte șiruri de lacrimi căzând din ochii lui Jenny, așa că o luă pe după umeri și o sărută pe creștet. Nu plânge! Nu este vina ta.

„Este a mea.“ Cum de fusese așa nesăbuit încât să creadă că putea să jongleze cu atâtea obligații și să plece pentru patru zile fără să declanșeze probleme? Întotdeauna se temuse că s-ar putea întâmpla așa ceva, și gândul că intuise asta era nasol.

- Arăți ca dracu', Hank, zise Meg, aruncând cutia goală pe care o ținea în mână în coșul de gunoi.

- A fost o zi lungă, bombăni el.

- Știi, nu era nevoie să vii fuga înapoi. Nu poți face nimic, iar mama nici nu-și va da seama că ești aici. Meg se așeză. Cat nu este, probabil, încântată să fie blocată acolo singură, încercând să te promoveze pe tine și munca ta. Va sfârși prin a trimite totul înapoi acum? Asta va fi scump.

Hank clătină din cap, amintindu-și jocul de emoții de pe chipul lui Cat - empatie, șoc, furie, înfrângere.

- Mă întorc cu avionul mâine ca să iau toată mobila.

- Mergeau lucrurile bine înainte de a pleca? Te-ai simțit bine? Ai reușit să vinzi ceva?

Hank ridică din umeri.

- Nu contează. Anulăm parteneriatul.

- Cum? De ce? izbucni Jenny, pe punctul de a izbucni iar în lacrimi.

Hank se uită la Meg și își înghiți mândria.

- Pentru că aveai dreptate. Momentul nu este bun. Nu pot face ceea ce trebuie făcut pentru a lansa o nouă afacere și a avea grijă de mama.

- Dar am crezut că ai semnat contracte, ai depus avansuri, ai început să faci publicitate...

Hank tresări, alungând din minte faptul că o pusese pe Cat într-o situație oribilă plecând așa.

La naiba, făcuse ceea ce trebuia.

Cat renunțase la o grămadă de bani, căci crezuse în el – în ei, de fapt –, dar acum nu mai conta. Ea ar fi putut accepta situația și să facă tot ce reușea pentru a atrage lumea. Era vorba doar despre o expoziție, și, dacă nu ar fi făcut atâta caz de plecarea lui, ar fi putut continua cu planurile lor la întoarcere.

Bineînțeles, avusese dreptate în privința unui lucru: se bazase pe el, iar el o dezamăgise.

În mod ironic, singurele două persoane din viața lui pe care le dezamăgise vreodată erau frați.

– Cred că e foarte supărată, zise Jenny și își mușcă unghia.

Hank încuviință din cap, rămânând cu ochii pe pământ. Ziua începuse așa promițător și se terminase într-un dezastru.

– Vei continua să lucrezi pentru Jackson acum? întreabă Meg.

Hank clătină din cap.

– A angajat deja un înlocuitor. Mai am doar trei săptămâni de lucru.

– Dar voi doi sunteți atât de buni prieteni. Poate va încerca să aranjeze ceva.

Hank îi aruncă o privire obosită.

– Corect sau nu, tocmai m-am despărțit de sora lui – am făcut-o să piardă bani, i-am rănit mândria și i-am stricat reputația. Mă îndoiesc că Jackson mă va privi cu prea multă bunăvoință când va afla. Dorm cum mi-am așternut.

– Ai vorbit cu Cat de când ai plecat din Chicago? vru să știe Jenny.

– Nu. Amândoi am spus niște lucruri, avem nevoie de ceva timp să ne liniștim. Bănuiesc că, deocamdată, ne vom limita la a discuta despre cum putem rezolva ce ține de afacere.

Se lăsă pe spate și își încrucișă picioarele în fața lui, de parcă dacă și-ar fi întins corpul ar fi putut descâlci nodurile din stomac.

- Probabil că n-o să mă crezi, dar îmi pare rău că lucrurile s-au terminat așa, zise Meg și îl strânse de mână. După ce am trecut peste surpriza inițială, a fost plăcut să te văd entuziasmat de viitor.

- Frumos vis cât a durat.

El se forță să zâmbescă, pentru ca surorile lui să nu își facă griji pentru el, când trebuiau să își păstreze energia pentru mama lor.

- Măcar ia în considerație posibilitatea de a o ține pe mama într-un centru, pentru câteva săptămâni, insistă Meg și îl mângâie pe picior. Trebuie să te concentrezi asupra găsirii unei slujbe și poate să-ți iei puțin timp binemeritat pentru tine.

O altă ironie. Cu mama lui în spital, el ar fi avut timpul necesar pentru a lucra cu Cat - dacă nu ar fi distrus acea oportunitate.

Meg îl frecă pe umăr.

- Sau poate ai putea să te întorci la Cat și să faci să meargă treaba asta.

Hank se aplecă, cu coatele pe genunchi, cu capul lăsat în jos. Nu putea face ca lucrurile să meargă din nou. Ea susținea că el o convinsese să-și lase garda jos, dar i se părea prea puțin, prea târziu.

Îi părea rău pentru ea și pentru frații ei, pentru felul în care se chinuiau să fie deschiși și încrezători. Dar, oricât de mult și-ar fi dorit-o, nu se putea preface că ar putea avea o relație sănătoasă cu o femeie care nu-l lăsa să intre în inima ei.

Iubirea nu ar trebui să fie atât de grea.

- Nu mă pot gândi la asta acum, Meg. Sunt epuizat. Hai să ne asigurăm că mama depășește următoarele 24 de ore înainte de a începe să discutăm despre îngrijirea ei pe viitor. Dar nu are nici un sens să o ducem pe mama la un azil atât timp cât eu sunt în stare

să am grijă de ea. Nu-mi pot permite unul decent, mai ales fiind șomer. În plus, nu vreau să o trezesc pe mama sau să o sperii cu o ceartă. Asta, zise și făcu un gest în jurul camerei, spre monitoare, va fi destul de înfricoșător. Mușchii și articulațiile îl dureau din cauza oboselii. Am nevoie de încă o cafea. Mă întorc imediat.

Căutând câteva minute de intimitate, ieși cu cafeaua într-o curte interioară mică. Trei înghițituri mai târziu, puse ceașca deoparte și formă numărul de telefon al lui Cat. Trebuia să aranjeze recuperarea mobilei, deși, în realitate, știa că avea și alte motive să o sune. Fu dezamăgit, deși nu surprins, când intră mesageria vocală.

- Cat, sunt eu. Mama mea e bine, și se pare că nu sunt complicații urgente cu rinichii ei sau ceva de genul ăsta. Am sunat ca să vorbim despre cum și de unde ar trebui să-mi iau toate lucrurile. Sună-mă, te rog!

După ce încheie mesajul, dădu pe gât restul de cafea și se întrebă cum își petrecuse Cat ziua. Dacă ar fi putut relua cele întâmplăte, nu ar fi schimbat altceva decât că s-ar fi abținut de la atacul personal. Nu avea nici un drept să îi calce în picioare sentimentele, să se ia de ce o durea pe ea așa tare. Oricare ar fi fost rănilile pe care ea le păzea cu atâta grijă... sigur erau mari, pentru că ea nu era o femeie slabă.

Oricât de supărat și de dezamăgit era de reacția ei la situația lui, nu voia să-i provoace durere.

Se uită la un pâlc de nori cenușii trecând peste lună. Oare Cat se uita și ea la cer? Era la aproape 1 500 de kilometri distanță de el, dar inima ei era infinit mai departe.

Hank tresări când telefonul îi vibră în buzunar. Din câte se părea, Cat plănuia să își limiteze comunicarea la mesaje.

Mă bucur că mama ta se recuperează. Am demontat exponatele. Pieseale tale sunt în camionetă, pe care am parcat-o la hotel. Îți las cheia la recepție.

Mă îndoiesc că ai ceva de făcut pentru dizolvarea firmei, dar te voi contacta dacă am nevoie de o semnătură.

Degetele zăboveau deasupra tastaturii telefonului, dar mintea îi părea goală. Mii de gânduri îi goneau prin minte, dar nu avea nici energia, nici timpul să le sorteze în acel moment. În cele din urmă, tastă: „Putem vorbi?“, dar nu mai trimise mesajul.

Mai trecu un minut până când șterse textul. Despre ce să mai vorbească? Părea că nu mai era nimic de spus.

Pe Cat o dureau mușchii înțepeniți după o noapte infernală, nedormită. Ascunzându-și ochii înroșiți în spatele ochelarilor de soare Versace preferați, ea se îndreptă cu greu spre coada de la controlul de securitate, ca un melc prin noroiul gros, fără să-i pese prea mult dacă ajungea la timp la zborul ei.

Nu prea îi mai păsa de ceva.

„El a plecat.“

Aceste cuvinte se repetau într-o buclă continuă, înfășurându-se în jurul inimii ei și smulgându-i-o din piept, lăsând în urmă doar un mare gol, la fel de apăsător ca o gaură neagră.

Stătea la coadă, cu privirea pierdută. În mijlocul familiilor, al cuplurilor și al oamenilor de afaceri, privirea ei poposi asupra unei femei atrăgătoare, singure, în vârstă de 40 și ceva de ani, următoarea la rând. Avea părul blond strălucitor și îngrijit, pantaloni de în asortați cu o bluză de mătase fluidă și sandale cu toc. În ciuda pantalonilor perfect călcați, a manichiurii îngrijite și a machiajului fără cusur, mâna stângă fără inel și privirea goală sugerau clar singurătate. Experiența o făcu să recunoască situația, și Cat simți un fior nedorit pe șira spinării.

La câțiva pași în față se afla o altă femeie de vârstă mijlocie – păr șaten, fără machiaj, pantaloni de trening Gap –, cu un băiețel după ea.

Spre deosebire de blondă, ochii mamei străluceau de mulțumire în timp ce vorbea cu fiul ei. Liniile fine din jurul ochilor și al gurii îi făceau chipul mai interesant. Era limpede că ea avea un țel.

Nu cu mult timp în urmă, dacă ar fi fost întrebată cu care femeie de vârstă mijlocie ar prefera să semene peste decenii, Cat ar fi ales-o fără îndoială pe prima. Acum, stomacul i se înnodase înțelegând că era condamnată să devină exact acea femeie.

„El nu te iubește. Nu a fost real.“

Cu mișcări mecanice, își scoase pantofii și cureaua și le puse alături de telefon, în coșul de plastic. Când agentul de pază păru foarte vehement în percheziționarea ei, abia dacă reuși să scoată un mormăit de nemulțumire.

Ce importanță avea? Mai conta ceva acum?

Hank o părăsise, iar Mitchell/St. James își închidea ușile virtuale. În adâncul sufletului ei, știa că asta avea să se întâmple. Știa că nu avea să se poată ridica nicio dată la nivelul așteptărilor lui. Știa că avea să sfârșească mai rău pentru că avusese încredere în el, pentru că se îndrăgostise.

Desigur, nu se așteptase să se termine totul atât de brusc. Nu cu el și nici cu afacerea lor. Reputația ei urma să aibă de suferit. Toată munca pe care o depusese, pașii pe care îi făcuse ca să iasă bine... totul fusese în zadar. Și acum, va trebui să-l sune pe jurnalistul de la *Town & Country* și să retragă articolul care ar fi trebuit să apară în numărul din octombrie.

Îi păsa lui Hank măcar? Avea vreun regret?

Nu îi răspunsese la mesaj.

Poate că această a doua respingere îi făcuse bine, având în vedere că ea refuzase să-i răspundă la telefon.

În acest moment, nu știa care din ei greșise mai mult. Ceea ce știa era că întregul ei suflet fusese rănit în luptă.

În drum spre poartă, se opri la Starbucks și își luă cafea, apoi se așeză la o masă înaltă și puse mâna pe telefon.

- Elise?

- Cat, nu mă așteptam să am vești de la tine decât după ce te întorci din Italia, la sfârșitul acestei luni.

- Știu. Cat închise ochii și făcu o grimasă în timp ce își înghițea mândria. De fapt, stau aici, în Chicago, și mă întreb dacă putem reînvia afacerea cu bijuteriile.

- Credeam că nu te interesează.

- Ei bine, tot nu-mi place o clauză de exclusivitate absolută. Totuși, mă întrebam dacă nu cumva sugerând o plată forfetară mai mică, dar o redevență puțin mai mare - de exemplu, 250 000 inițial și 7% pentru doi ani - ar putea simți că riscul inițial e mai mic și ar fi dispusă să arate mai multă flexibilitate în privința exclusivității. Aș fi de acord să nu reprezint alte colecții de bijuterii și accesorii și m-aș limita la o singură altă afacere de licență pe durata contractului cu ei, dar aș vrea să păstrez un strop de control asupra viitorului meu.

- Preocuparea mea este că ai stabili prețul prea jos și că asta ar putea să te afecteze cu alte contracte de reclamă.

- Nu putem face ca termenii să fie confidențiali?

- Nu cred că este cea mai înțeleaptă cale de acțiune, Cat.

- Te înțeleg și îți respect părerea, dar până la urmă nu este decizia mea? Aș vrea să tatonezi, cel puțin la modul general, ipotetic. Dacă nu vrei să mă vând prea ieftin, atunci doar sugerează ideea și las-o să revină cu cifre revizuite.

- Bine. Elise făcu o pauză. Să sperăm că ea nu a urmărit cealaltă aventură a ta, altfel va ști că nu ești în cea mai bună poziție pentru negociere.

Cat încasă lovitura ca o profesionistă - o duru doar pe interior. Ca majoritatea dezamăgirilor din viața ei.

- Mulțumesc, Elise! Ne auzim curând.

Cat închise telefonul, simțindu-se puțin mai bine.

Deși nu era prea încântată de acest nou proiect, pragmatismul o forțase să înfrunte realitatea. Zilele

ei de modelling se apropiau de sfârșit, și trebuia să exploreze alte opțiuni, acum că Mitchell/St. James părea să fi murit.

Tresări la amintirea lucrurilor dure pe care ea și Hank și le spusese cu o zi în urmă. De ce nu încercase el măcar să înțeleagă punctul ei de vedere?

Nici măcar pentru o secundă? El judecase doar din punct de vedere emoțional.

Tatăl ei spusese întotdeauna că emoțiile sunt cea mai rea fundație pentru luarea deciziilor. Cu siguranță că avea dreptate când era vorba despre muncă, dar poate că ar fi trebuit să se îndoiască de filosofia lui când era vorba despre alegerile personale.

Hank o rănisese când renunțase la toate planurile lor, la ea. Chiar dacă scuza lui era întemeiată – și o femeie bolnavă și bătrână, dusă de urgență la spital cu siguranță era un motiv întemeiat –, încăpățânarea lui o infuriase.

„Evident“, se gândi ea în timp ce își aruncă paharul gol într-un coș de gunoi din apropiere și își continuă călătoria.

Îi înțelegea poziția dificilă, dar tot nu era de acord cu decizia lui. În orice caz, ea gestionase prost situația. Chiar și acum, în timp ce pășea spre poarta de îmbarcare, valul de sentimente contradictorii îi făcea picioarele să se clatine ca ale unui mânz care face primii pași. Din fericire, ajunse la destinație fără să cadă în nas.

După nici zece minute, aproape că leșină în sala de îmbarcare când îl văzu pe Hank coborând de la o poartă din apropiere.

El nu o remarcă în timp ce-și ajusta micul sac de voiaj purtat pe umăr. Liniile adânci de pe fața lui erau vizibile de unde stătea ea, și, pentru o clipă, fu cuprinsă de un fior de compasiune. Tresări, stăpânindu-se să nu strige sau să fugă spre el. În schimb, îl privi cum se îndrepta spre hol, exact așa cum pășise când ieșise din viața ei.

În ciuda furiei și a jenei pe care le simțea din cauza neînțelegerii dintre ei, ea tot îl iubea, și tocmai de aceea știa că să-i dea drumul fusese cel mai bun lucru pe care îl putea face pentru el.

În dimineața următoare, Cat termină de aranjat cumpărăturile lui Esther înainte de a i se alătura în sufragerie pentru o ceașcă de Darjeeling. Din cine știe ce motiv, ceaiul avea gust mai bun băut din porțelanul fin al lui Esther.

- Deja mi-e dor să-l văd pe Hank al tău pe holuri, acum că a terminat cu proiectul tău.

Esther amestecă un cub de zahăr în plus în ceaiul ei. Ești mulțumită de munca lui?

- A ieșit frumos. Bineînțeles, acum acele magnifice dulapuri erau doar un alt lucru care îi amintea de Hank - o amintire dureroasă și amară pe care ea urma să o vadă în fiecare zi din viața ei, atât timp cât avea să stea în acel apartament. Nu numai că a făcut o treabă minunată, dar mi-a și organizat întreaga garderobă.

- Ce grijuliu! Mi-am dat seama imediat că e un om bun. Expresia lui Esther deveni gânditoare. Și acum? Vei continua să te vezi cu el?

- Nu, zise Cat, lăsându-și jos ceașca. Planurile noastre de afaceri s-au destrămat în Chicago. De fapt, totul s-a destrămat. S-a terminat definitiv de data asta.

- Asta e adevărat doar dacă nu-ți pasă de el, dragă.

- Chiar țin la el, de aceea este decizia corectă.

- De ce spui asta?

Esther miji ochii.

Dacă nu ar fi fost atât de epuizată emoțional, Cat nu i-ar fi povestit, probabil, lui Esther despre diagnosticul ei.

După consolările firești, Esther își sorbi ceaiul, cu ochii inundați de amintiri.

- Sora mea nu a avut niciodată copii. Ea și soțul ei au dus o viață minunată și plină de aventuri împreună și au fost perfect mulțumiți în rolurile lor de mătușă și unchi.

- Crede-mă, Esther, știu că infertilitatea nu este cel mai rău lucru care mi s-ar putea întâmpla. Deși pare greu de imaginat, sper că în cele din urmă voi ajunge să am o relație serioasă. Evident, am nevoie de mai mult timp pentru a procesa toate schimbările din viața mea înainte de a putea aduce un bărbat în ecuație. Înainte de a putea cere sau de a mă aștepta ca altcineva să accepte odată cu mine această soartă.

- Ești sigură că nu faci decât să găsești justificări pentru frică?

- Nu. Eu și Hank suntem foarte diferiți și, în timp ce contrariile se atrag, probabil nu sunt menite să creeze ceva de durată.

Cat se foi inconfortabil, pentru că nu voia să regrete că îl pierduse pe Hank. La naiba, nu ar fi trebuit să-l lase atât de aproape. Niciodată nu ar fi trebuit să își imagineze că ar putea fi un cuplu dintr-un film romantic. Dacă ea și-ar fi respectat pur și simplu obiceiurile - să nu se atașeze, să rămână la ceea ce știa -, nu ar fi căutat acum modalități de a-și repara cariera sau inima.

Dar, din nou, nu ar fi experimentat nici senzația de a-l avea lângă ea.

Nu ar fi descoperit că era posibil ca unii bărbați să accepte versiunea lipsită de farmec a lui Cat St. James. Pentru asta, cel puțin, îi era datorare mulțumiri.

- Viața lui Hank a fost un șir de pierderi și dificultăți. Complicată și plină de sacrificii. Merită o viață fără complicații și un viitor simplu.

Esther chicoti și lăsă jos ceașca.

- O, Doamne! Cu siguranță ești destul de mare ca să știi că dragostea fără complicații există doar în Disneyland.

- Există complicații, dar există și complicații. Hank merită ceea ce au David și Vivi. O bucurie exuberantă și un viitor plin de speranță.

- Dar tu? Zâmbetul lui Esther se stinse în timp ce expresia ei deveni contemplativă. Nu meriți și tu aceste lucruri?

Cat ridică din umeri.

- Poate că nu. Nu am fost foarte curajoasă în viață - nu ca Vivi sau Hank. Am făcut alegeri ușoare, multe dintre ele proaste. Mi s-au oferit atât de multe lucruri - doar pentru că oamenii îi preferă pe aceia dintre noi care sunt destul de norocoși să aibă o structură osoasă bună. Așa că nu, nu merit cu adevărat acel viitor fericit. Nu încă, cel puțin.

- Atunci, poate că e timpul să fii curajoasă. E timpul să-ți câștigi fericirea.

- Nu te juca de-a Yoda, Esther. Cat se aplecă în față și își împreună mâinile. Dacă ai ceva de spus, spune-o!

Ceașca de ceai a lui Esther scoase un clinchet când femeia o puse pe farfurie.

- Spune-i lui Hank ce simți! Spune-i adevărul și apoi lasă zarurile să cadă! S-ar putea să te surprindă.

Cat își plecă privirea pentru a studia modelele complicate ale covorului Aubusson în timp ce căuta un răspuns.

- Poate ar fi dispus să mai încerce o dată, dar nu văd cum am putea ajunge într-o situație mai bună peste trei, șase sau nouă luni. Nu știu dacă aș putea trăi întrebându-mă dacă regretă sacrificiul făcut. În acest moment, ar trebui să profit la maximum de ceea ce mi-a mai rămas din carieră. Plec în Italia săptămâna asta. Mă gândesc la un contract de licențiere cu un designer de bijuterii. Sunt foarte ocupată, așa că nu am nevoie de o relație.

- Pari foarte ocupată, într-adevăr, dragă. Esther își ridică ușor ceașca aproape goală. Dar ai grijă să nu-ți irosești timpul alergând după prea multe lucruri

deodată. Aceasta este cea mai rapidă cale de a rămâne fără nimic.

capitolul 20

Mamă,

Mă holbez la norii pictați în mov și portocaliu prin fereastra avionului, în drum spre Italia, dorindu-mi să te văd așezată pe unul dintre ei. Sunt așa tristă zilele astea, aș da orice să-ți aud vocea, să-ți văd chipul.

Și nu pot să-mi alung din minte avertismentul lui Esther, oricâte pahare de vin dau pe gât.

Hank demolă o bucată din peretele de rigips din bucătăria familiei Hudson, trimitând particule de praf în aer, ceea ce îl făcu să strănute. Jackson îl mutase pe înlocuitorul lui Hank, Jim Walker, la un alt șantier în această dimineață, slavă Domnului! Nu avea nevoie să i se reamintească de șomajul său iminent care îl privea în față la fiecare oră din zi.

- Hei, bătrâne, strigă Doug din cealaltă parte a camerei în timp ce ridica un dulap vechi de bucătărie din spațiul său și îl așeza pe podea. Ia-ți o mască, altfel o să-ți strici plămânii.

Hank mârâi, ignorând sfatul lui Doug. Nu-i păsa prea mult de plămânii lui în acest moment. De la Chicago încoace, nu-i mai păsase prea mult de nimic.

Din fericire, slujba lui Meg îi permitea să o viziteze pe mama lor de mai multe ori în fiecare zi, ceea ce îi ușura puțin povara. El trecea să o vadă în fiecare seară, aducându-i supă sau budinca preferată. Dar realitatea sumbră a viitorului ei nu putea fi ignorată, oricât de mult ar fi încercat să nu vadă adevărul.

Meg îl acuza mereu că era la fel de încăpățânat ca tatăl lor și poate că avea dreptate. Dacă se uita doar la faptul

că nu fusese dispus să accepte adevărul despre situația lui și a lui Cat până când nu-i ajunsese cuțitul la os.

Totuși, îi era dor de ea. Pentru o scurtă perioadă, viața lui fusese însuflețită.

Gesturile ei grijulii și atitudinea sexy îi treziseră toate simțurile, făcând totul în el mai viu. Se chinuia amintindu-și mici momente și detalii - parfumul ei, zâmbetul jucăuș, privirea de pe chipul ei când era sub el -, până când nu mai putea suporta durerea. Apoi își dezlănțuia fizic angoasa la lucru, cu un baros sau un fierăstrău.

Dacă Jackson era supărat pe el din cauza încurcăturii cu Cat, nu spusese nimic. Cel mai probabil, Cat nu-l pusese pe fratele ei la curent cu detaliile spectaculoasei neînțelegeri. Așa că era posibil ca Jackson să nu afle niciodată ce adusese sfârșitul pentru Mitchell/St. James.

La fel de bine. Poate că Hank ar putea salva prietenia asta după ce se linișteau lucrurile și avea să își găsească o nouă slujbă.

În ziua anterioară, Jackson pomenise ceva despre călătoria lui Cat în Italia. Hank se uită la ceas și adăugă șase ore. Oare Cat terminase de lucrat pentru ziua respectivă? Era singură? Oare îi era dor de el? Dacă ar suna-o, ar răspunde? Și când avea să nu se mai simtă el ca naiba?

Bum! Mai aplică o lovitură, pentru a lărgi cadrul ușii dintre bucătărie și camera de zi. Sunetul strident al burghiului lui Doug îi străpunse urechile. Se uită la Doug, care deșuruba vechile dulapuri superioare de pe pereți.

Pentru prima dată, Hank se simți bătrân la locul de muncă. Durerile de articulații erau tributul anilor de muncă manuală grea. Ura gustul prafului de rigips în gură și gâdilatul când acesta îi umplea nările.

Încă un motiv să aibă remușcări în legătură cu moartea nefericitei lor afaceri cu mobilă.

- Credeam că Jackson vine azi aici cu tipul cel nou, răcni Doug peste zgomot.

- Vor fi aici.

Hank învârti barosul pentru a treia oară.

- Da, sigur, strigă Doug. Pentru că e tare de încredere. Hank coborî barosul.

- Își face treaba.

- Știu că e amicul tău, dar ar trebui să-ți scoți ochelarii ăia. Doug opri burghiul. Am acceptat slujba asta pentru că am auzit lucruri bune despre el, dar omul e dezaxat. Sunt pregătit să caut în altă parte, mai ales acum, că vei pleca și tu în curând.

Remarcile lui Doug nu erau complet neadevărate, dar Hank disprețuia fățarnicia. Din nefericire pentru Doug, Hank nu avea chef să fie amabil.

- Jackson e un tip OK, Doug. Dacă nu ești mulțumit aici, pleacă în altă parte, dar nu otrăvi echipa cu păreri tale. Hank lovi din nou peretele cu barosul. Taci din gură sau va trebui să-l avertizez pe Jackson despre atitudinea ta!

Expresia îngâmfată a lui Doug deveni de-a dreptul meschină. Porni burghiul din nou și răcni:

- Dacă Jackson va apărea aici, va fi prea mahmur ca să fie atent la tine. O să sfârșească pierzând afacerea și va fi pradă ușoară pentru alt constructor, care va prelua lucrările.

- Ți-am zis să taci...

- Ce naiba, Doug? răcni Jackson din cadrul ușii dintre bucătărie și debara.

Hank întoarse brusc capul spre Jackson, ale cărui haine șifonate și păr ciufulit nu făceau decât să îi întărească spusele lui Doug.

Avea cearcăne negre sub ochi, iar fața îi era înroșită.

- Ce ai spus despre mine?

Hank coborî barosul și își ținu răsuflarea. Cei doi bărbați nervoși se pregăteau de o luptă a orgoliilor. Jim părea șocat.

„La naiba!”

- Jackson, începu Hank.

Jackson ridică mâna ca să-l facă să tacă, apoi se duse spre scaunelul lui Doug. Furia i se vedea în unduirea mușchilor umerilor săi lați.

- Ești concediat, nesimțitul! Ridică șurubelnițele lui Doug de pe blat și le aruncă pe jos. Adună-ți mizeria și cară-te de aici! Acum!

Doug sări de pe scaunel și impuse cu un deget spre fața lui Jackson.

- Tu ești nesimțitul!

- Am terminat de vorbit cu tine, replică Jackson și își dezvălui dinții încheștați. Cară-te înainte să te arunc până în camera cealaltă!

- Hei, băieți, calmați-vă, zise Hank și traversă bucătăria. În colțuri separate cu voi.

Prea puțin, prea târziu. Amândoi bărbații erau înfierbântați și gata să se bată.

Doug scupă în chiuveță.

- Foarte bine. Am plecat de aici, măgarule! Doug se lăsă pe vine ca să își ridice uneltele. Se uită apoi în sus, sfidător. Să nu te simți prea confortabil cu toată puterea pe care o ai. De îndată ce se va răspândi vestea despre cât bei, vom vedea câte proiecte noi vei mai obține.

O privire rapidă aruncată lui Jim îi dădu lui Hank de înțeles că s-ar putea ca acesta să regrete deja că acceptase această slujbă. Jackson nu ajută situația cu nimic când trase un șut cutiei cu scule din mâna lui Doug și îl trase pe individ în picioare.

Apucându-l de cămașă, Jackson răcni:

- Mă ameninți? Dacă deschizi gura, te pocnesc cu un proces de calomnie și orice altceva îmi trece prin cap. Am șase ani de proiecte de succes și clienți fericiți. Tu ce naiba ai?

Doug îl împinse pe Jackson. Când Hank observă că Jackson strânsese pumnul, îl apucă pe Doug de la spate pentru a-l trage din calea lui și a-l scuti pe Jackson de un proces. Doug se răsuci și îl lovi cu cotul pe Hank,

făcându-l să se dea înapoi, împiedicându-se de dulapurile vechi pe care Doug le lăsase împrăștiate pe podea.

Hank întinse mâinile pentru a se opri din cădere, dar își susținu mare parte din greutate cu mâna stângă, simțind imediat o durere zdrobitoare la încheietura mâinii.

- Sfinte Sisoe! Se așază în fund strângându-și antebrațul deasupra încheieturii dureroase, care începuse să se umfle ca un balon. La naiba, nu pot să o mișc!

Jackson și Doug se întoarseră, uimiți. Ray intră în fugă în cameră, căci auzise strigătele și bubuitura din baia principală, unde lucra, și aproape că îl doborî pe Jim.

- E totul în regulă aici?

- O, la naiba! Jackson se grăbi să ajungă lângă Hank. Arată rău. Trebuie să te ducem la spital.

- Ți-am spus că dacă stai cu el nu va duce la nimic bun, îi zise Doug lui Hank, rămânând deoparte, cu brațele încrucișate. Acum, nu vei mai putea să lucrezi nicăieri cu mâna asta.

- Șterge-ți rânjetul de rahat de pe față. Tonul amenințător al lui Jackson îi făcu pe Doug și pe Ray să se dea înapoi. Ai două minute să îți aduni mizeria și să dispari înainte să te arunc personal de pe proprietate. Jackson se ridică. Timpul trece, făcu el și se uită la Ray. Ai ceva de spus?

Ray clătină din cap.

- Ai nevoie de ajutor, Hank?

- Îl voi ajuta eu pe Hank. Poți să continui să lucrezi... te rog! Jim, poți să termini de demolat bucătăria, în timp ce eu îl duc pe Hank la doctor?

Jackson se uită la Doug, care își strânse lucrurile și făcu un semn obscen înainte de a ieși în trombă din casă.

- Ray, dacă se întoarce, sună la poliție să raportezi încălcarea proprietății.

Ray tresări, dar încuviință din cap. Hank se ridică cu greu și porni spre ușă.

Doug avea dreptate în privința unui lucru. Acciden-tarea asta avea să îl lase pe tușă săptămâni sau chiar mai mult. Cum avea să își găsească de lucru fără să se folo-sească de mână?

Lucrurile nu puteau să stea mai rău!

Jackson deschise portiera mașinii lui Hank, apoi o ocoli, se sui pe locul șoferului și porni motorul.

- Îți vine să crezi treaba asta cu Doug?

- Nu acum, Jackson.

Întregul braț al lui Hank pulsa. Încheietura începea să i se învinețească.

Jackson se încruntă în semn de scuză și înclină din cap.

- Îmi pare rău că te-ai rănit! Privi țintă prin parbriz cu fruntea încrețită, cu gura strânsă într-o expresie sumbră. N-ar fi trebuit să intervii între noi.

- Da? Ei bine, poate că nu ar fi trebuit să-ți ieși din fire și să te porți ca un idiot pe steroizi, Jackson. Nu ai făcut decât să-ți creezi probleme juridice și de altă natură. Doug nu este singurul membru al echipei care vorbește despre comportamentul tău.

Jackson se întoarse spre Hank, cu ochii mari.

- Ce naiba?

- Îți tot spun de luni bune să o iei mai încet și să te aduni. Forțezi prea mult echipa, nu iei decizii bune la serviciu și, între noi fie vorba, bei prea mult. Asta e al naibii de adevărat. Și acum ai mai pierdut un tâmplar, dar ai patru locuri de muncă libere. Nu e grozav. Hank scutură din cap cu dezgust. Știam eu că avea să se întâmple ceva, la naiba! Doar că nu credeam că eu voi fi cel care va suferi.

Cel puțin Jackson avu decența să se arate rușinat.

- Nu vreau să mă cert cu tine și îmi pare foarte rău pentru cum te va afecta asta pe termen scurt. Am să te ajut. Nu-ți face griji pentru bani!

- La naiba cu asta! Familia ta crede că totul se poate rezolva aruncând cu bani în jur. Ce se întâmplă dacă nu îmi pot folosi complet mâna în viitor? Cum voi lucra? Aș putea fi distrus, să știi. Spre deosebire de tine, eu nu am mers la facultate. Nu am prea multe opțiuni.

- Asta nu se va întâmpla. Sprâncenele lui Jackson se întâlniră într-o expresie încruntată. Nu se va întâmpla, Hank.

capitolul 21

Mamă,

Abia mă țin la suprafață. Asta e tot ce fac. Nu mă duc nicăieri, nu am o țintă. Doar mă țin la suprafață. Nu văd malul nicăieri. Aproape în derivă, așa cum eram în săptămânile de dinaintea morții tale.

Crezi că lui Hank îi e la fel de dor de mine cum îmi e mie de el?

Cat trase de halat în timp ce îi erau aplicate ultimele tușe de fard de ochi și de dermatograf.

- Nu te mai foi! porunci Angela, specialistă în machiaj, accentul italian îndulcindu-i engleza.

Pe Cat o durea fundul de la cât stătuse pe scaun în ultimele nouăzeci de minute, în timp ce coafezele și specialiștii în machiaj trăgeau de ea din toate direcțiile. Voia să se miște. Să-și scarpine nasul care o mânca. Mai ales, voia să fie singură. Îi mulțumea lui Dumnezeu că asta era ultima zi de filmare.

- Ai arăta mai sexy fără acea umbră întunecată în ochi, Catalina, zise Angela. Cunosc privirea asta. Probleme cu bărbații. Ce a făcut? A trișat? Te-a folosit?

„M-a iubit, iar eu l-am respins.”

- Nu-s probleme cu bărbații, murmură Cat.

Nu era în întregime o minciună. La urma urmei, Hank nu mai era bărbatul ei.

Cat nu mai făcuse niciodată până atunci un sacrificiu atât de sfâșietor în beneficiul altcuiva. De când îl văzuse ultima oară în aeroport, se simțea înfrigurată. Înfrigurată până în oase, ca și cum ar fi mers goală pe afară în toiul iernii.

Se spune că sacrificiul pentru alții e o senzație plăcută. Nu e adevărat.

Tot ce făcuse în cazul ei fusese să o lase golită, dar plină de dorință, îndoieli și regrete egoiste. Ca să nu mai vorbim despre faptul că era preocupată de un impuls copleșitor de a da fuga la Hank și de a-l implora.

- Gata, anunță Angela. *Bellissima!*

Cat se privi în oglinda mare. Un gri dramatic, verde și violet se întindeau mult dincolo de pleoapele ei. Conturul pomeților și al maxilarului era și el îmbunătățit. Abia dacă se recunoștea. Era doar o altă mască pe care oamenii o vedeau - întunecată și urâtă, pentru a se potrivi cu starea ei de spirit.

Se lăsă să alunece de pe scaun și se îndreptă spre garderobă, pentru a lua ținuta cu care urma să fie fotografiată. O femeie tânără îi întinse niște sandale negre cu toc înalt, o fustă dreaptă din catifea neagră și un top transparent din mătase neagră cu aplicații de catifea în formă de frunze care abia îi acopereau sfârcurile.

Femeia o ajută să se îmbrace, apoi o îndrumă spre decorul somptuos. Pereții erau acoperiți cu tapet roșu intens.

Pătrate de oglinzi fumurii, presărate cu petale de trandafir, acopereau podeaua.

Draperii din brocart auriu atârnavau pe pereții falși, iar o masă de sticlă stătea în mijlocul podelei.

Cât de potrivit - la fel ca o mare parte din viața ei, totul era doar un decor.

- Oh, superbă, Catalina, gânduri Neil, fotograf. Hai să începem cu tine întinsă pe masă, privind spre tavan! Jean-Paul va ingenunchea lângă capul tău, și vom porni de acolo.

Neil pocni din degete, și alte câteva persoane se plasară în spatele luminilor și al panourilor de difuzie.

Cat se întinse pe masă. Coafeza îi aranjă rapid părul, în timp ce Jean-Paul stătea în picioare primind ultimele retușuri.

– Ești gata? întrebă Neil.

Cat își arcui ușor spatele și își compuse cea mai reușită privire cuceritoare în timp ce se uita în ochii unui uimitor – dar gay – Jean-Paul, al cărui chip se înălța peste al ei.

Nu cu mult timp în urmă, acest mediu o încărcă de energie. Haine frumoase, oameni frumoși, o lume de vis.

Timp de ani întregi, aceasta fusese o experiență amănunțită. Acum, se simțea pur și simplu amorțită. Fiecare clic al camerei foto îi fura încă o bucată din suflet.

„Doar câteva ore în plus.“

În seara aceea, Cat se întinse pe patul de hotel și scruta meniul de la room-service. Poate ceva decadent, ceva cu ciocolată, i-ar ridica moralul. În timp ce se uita la deserturi, îi sună telefonul.

Inima i se strânse, așa cum se întâmplase de fiecare dată când îi sunase telefonul în această săptămână.

„Te rog să fie Hank!“ Își ținu respirația. Elise. „La naiba!“

Trase aer în piept și răspunse:

– Bună, Elise. Mă verifici?

– S-a terminat sesiunea foto?

– Da. Cat se sprijini pe perne și se jucă cu tivul de la cămașă. A fost fără surprize.

– Bine. Profesionalismul tău este întotdeauna apreciat. Elise făcu o pauză. Ai terminat de revăzut notițele mele din contractul de bijuterii, pentru că ar trebui să răspundem cât mai repede?

– Da.

Cat luă contractul de pe noptieră.

Nu putea mărturisi faptul că orice entuziasm pe care i-l ar fi putut aduce această slujbă fusese diminuat de pierderea relației cu Hank.

Nimic nu umplea golul pe care el îl lăsase în urmă, nici măcar un contract nou și strălucitor.

Acesta nu se putea uita la ea cu dragoste. Nu avea să alerge să fie lângă ea la primul semn de suferință. Nu avea să o țină în brațe toată noaptea.

- Pare în regulă. Cat răsfoi foile. Știu că tu nu ești neapărat de acord cu mine, dar apreciez că ai negociat o excepție la exclusivitate. Să fim cu ochii în patru pentru o altă oportunitate care să nu intre în conflict cu aceasta.

- Asta nu va fi ușor, răspunse Elise. Este o excludere foarte restrictivă.

- Știu. Dar mă cunoști, niciodată să nu spui „niciodată“.

- Deci afacerea cu mobilă e de domeniul trecutului?

- Practic, da. Din punct de vedere tehnic, nu am dizolvat-o încă.

Cat se încruntă, dându-și seama că amânase. De fapt, nu făcuse nimic de când împachetase piesele de expozitie. Nici un mesaj pe Tweeter, nici o modificare a paginii web. Mitchell/St. James încă exista din toate punctele de vedere. Hank băgase oare de seamă? Se întrebă de ce nu închisese site-ul sau nu făcuse vreun anunț.

- Nu am avut timp să mă ocup de chestiunile legale legate de încetarea colaborării.

- Ei bine, măcar nu ai investit prea mult timp sau bani în asta. Răul nu e de durată!

Nu era de durată dacă nu puneai la socoteală daunele aduse inimii ei.

Acum, întreaga ei viață se simțea deraiată, ca și cum ar fi mers cu viteză în direcția greșită. Nu voia să fie singură, dar îi era prea frică să riște puținul care îi rămăsese și să eșueze. O dureau capul de la atâta ping-pong mental.

- Hai să vorbim când mă întorc. Cat oftă, frecându-și tâmpilele, neștiind la ce să mai spere. Sunt epuizată în seara asta.

- Bine. Când vei fi acasă?

- Măine după-amiază. Poate ne putem întâlni luni?

- Sunt liberă la prânz.

- Voi veni mai întâi la biroul tău.

- Ne vedem atunci!

Cat aruncă telefonul pe pat și își frecă fața. Appetitul ei dispăruse. Nici măcar *panna cotta* nu mai suna atractiv.

Pipăi superba eșarfă Fendi din mătase și cașmir cu albastru, portocaliu și alb, pe care i-o cumpăraseră lui Vivi cadou de ziua ei. La fel ca la nunta lor, sâmbăta asta, la aniversare, ea nu urma să aibă partener. Orice urma să se întâmple, nu voia ca familia ei să o asalteze cu întrebări nedorite despre afacere sau despre Hank ori să o trateze cu mânuși din cauza infertilității ei.

După Chicago, îi lăsase pe toți să creadă că acea criză cu mama lui Hank fusese motivul pentru care el se retrăsese de la expoziție.

Vanitatea nu o lăsa să-și recunoască atât de repede eșecul în fața fraților ei, mai ales având în vedere neîncrederea lor. Se îndoia că Hank ar înrăutăți situația dezvăluindu-i adevărul lui Jackson, așa că ar trebui să fie ferită de prea multă atenție în acest weekend.

Se întinse pe spate și închise ochii. „Hank.” Îi era dor de vocea lui, de îmbujorarea lui și de gropița din obrazul stâng. Și mai important, îi era dor de felul în care o făcuse să creadă în ea însăși și de modul în care se relaxase în preajma lui.

Se afundă în perne, închise ochii și se cuprinse cu brațele. Cu brațele ei subțirele ca ale lui Kermit Broscoiul, care nu erau nici pe departe la fel de reconfortante ca brațele lui. Singurele momente mai rele decât cele pe care și le petrecea fiindu-i dor de el erau cele în care își închipuia că el își vedea de viață alături de altă femeie,

zâmbind și arătându-i gropița lui, ținând-o de mână în timp ce se plimbau prin oraș sau făcând dragoste cu ea.

Stomacul o ardea de gelozie, dar imaginile continuau să vină.

Își apucă geanta de pe marginea patului și deschise sticla de Ambien. De câte pastile urma să mai aibă nevoie înainte de a reuși să adoarmă fără ajutor?

Cat își porni telefonul în timp ce avionul ei se îndrepta spre poarta de debarcare de pe aeroportul JFK.

Un mesaj! Din păcate, doar un mesaj vocal de la David.

– Cat, te rog să mă suni imediat ce aterizezi! Există o schimbare în planurile pentru cina de ziua lui Vivi. Trebuie să te anunț rapid.

Cat apăsă butonul de apelare, curioasă să afle ce surpriză pregătise David pentru Vivi. Izbucnirile romantice ale fratelui ei fuseseră destul de uimitoare, într-adevăr. De când se cuplase cu Vivi, el se purta mai mult ca Jackson, care fusese un romantic incurabil până îl părăsise Alison.

– Bună, Cat, răspunse David. Ai primit mesajul meu?

Cat zâmbi în sinea ei la stilul de comunicare direct și fără menajamente al lui David.

– Desigur. Sunt încă în avion, dar te-am sunat imediat, așa cum ai cerut. Ironia ei nu declanșă nici o reacție. Deci care este marea schimbare de planuri?

– În primul rând, m-am gândit că ți-ar plăcea să știi că ordinul de restricție împotriva lui Justin este în vigoare pentru încă un an. Mi-aș dori să te mai gândești dacă să depui plângere. Trebuie să primească un mesaj ferm.

O parte din ea ar fi vrut să-l vadă pe Justin pedepsit cu închisoarea, dar nu avea nici energia, nici timpul să facă presiuni în acest sens sau să se confrunte cu alte consecințe ale acelei zile. Voia doar să lase totul în urma ei. *Totul.*

- Nu. Dacă insist, îl va stârni și mai mult. Hai să nu-l înfuriem! Atât timp cât el nu se poate apropia de mine, sunt bine. Își va vedea de viață până la anul.

- Sper că da.

Îl auzi pe David oftând.

- Deci ce altceva? Mesajul tău pomenea ceva despre o schimbare de planuri pentru ziua de naștere a lui Vivi.

- Am nevoie de cuvântul tău că nu vei spune nimic nimănui.

- Ooo, sunt numai urechi acum. Cat zâmbi pentru prima dată în ultimele zile. Asta sună important.

- E vorba despre Jackson.

- Jackson? Întrebă ea, cu ochii mari.

- Da, zise David și făcu o pauză. Bănuiesc că nu ai vorbit cu Hank, nu?

- Nu, răspunse ea. Știi că a trebuit să închidem expoziția. Având în vedere că mama lui este atât de bolnavă, totul este în așteptare. S-ar putea chiar să ne desființăm.

- Îmi pare rău! Părea sincer, dar reveni brusc la subiectul apelului său. Jackson are probleme, și a trecut de mult timpul pentru a interveni. Vivi a fost de acord să folosim cina de ziua ei pentru asta. Nu-i includ pe tata și pe Janet, pentru că nu vreau ca Janet să fie implicată, și nici nu cred că ar ajuta comparațiile tatei între Jackson și mine. Dar, Cat, dacă îl avertizezi pe Jackson, el nu va veni. Știu că voi doi sunteți apropiați, dar trebuie să ai încredere în mine.

Gândurile ei goneau în mai multe direcții, ca firele unei pânze de păianjen.

Recunoștea că Jackson ar trebui să o lase mai moale cu băutura, dar să fie strâns cu ușa nu i se părea cea mai bună cale de a-l ajuta.

- Nu vreau să-l încolțesc pe Jackson doar pentru că nu joacă după regulile tale, David.

- Cu siguranță nu negi că anul ăsta a tot băut prea mult, nu? Hank mi-a împărtășit câteva îngrijorări legate

de afacerea lui Jackson la începutul acestui an, dar le-am ignorat până săptămâna aceasta, când un fost angajat al lui Jackson i-a intentat proces pentru agresiune, hărțuire și concediere abuzivă, plus alte acuzații. Apropo, Hank a fost rănit în cearta dintre ei. Luând în considerație dovezile din ce în ce mai numeroase despre modul în care alegerile lui Jackson îi afectează viața, cred că trebuie să intervenim înainte ca lucrurile să se înrăutățească.

Vestea despre proces o uimi, dar prima ei grijă fu starea lui Hank.

- Ce s-a întâmplat cu Hank? întrebă ea, cu mâna dusă la piept, pregătindu-se pentru vești proaste.

- Și-a fracturat încheietura când a încercat să intervină în cearta dintre Jackson și angajat. A avut nevoie de o intervenție chirurgicală și va avea nevoie de mult timp ca să se recupereze.

David așteptă răspunsul ei, dar ea nu putea gândi.

Hank avusese nevoie de operație, dar nu o sunase. Își văzuse de viață fără ea, așa cum bănuise că avea să facă. Realitatea o apăsase ca o pătură de plumb. Surorile lui Hank probabil o urau și mai mult pentru durerea fizică și emoțională pe care ea și Jackson i-o provocaseră.

- Cat, am nevoie să-ți împărtășești îngrijorările când va veni momentul să vorbești. Tonul sobru al lui David îi întrerupse gândurile. El nu va asculta dacă sunt singurul care vorbește.

- Asta nu-l va face să se simtă și mai izolat? Va deveni doar mai defensiv și va fi mai expus la riscuri.

- Atunci veniți și nu spuneți nimic, dar nu-l apărați și nu-i găsiți scuze.

- Chiar crezi că este necesar?

Ea închise ochii în timp ce-și apăsă degetele de tâmpale.

- Da. Acest proces dovedește că a scăpat de sub control. Jackson nu a fost niciodată violent. Nu a lăsat niciodată problemele personale să-i afecteze afacerile. Acest lucru nu mai este valabil. În plus, arată ca naiba.

Bea tot timpul. Să-l ajutăm înainte să se distrugă de tot sau să rănească pe cineva.

- Bine. Cat își mușcă buza. Te-ai gândit să-l incluzi și pe Hank în această bandă de execuție?

- Hank e destul de supărat acum. Îi pasă de Jackson, dar are probleme mai presante de rezolvat, cum ar fi recuperarea lui și sănătatea mamei sale. În plus, el nu face parte din familie. Asta e o problemă de familie.

- Ai dreptate.

Cat se frecă la tâmpile pentru a preveni o altă durere de cap.

Nimic din viața ei nu era ușor în aceste zile. Dar, din nou, viața era rareori ușoară pentru cineva, așa că de ce să se aștepte la ceva diferit?

- Ne vedem mâine-seară, zise David.

- Iupiiii!

Cat așteaptă lângă banda pentru bagaje, gândindu-se la conversația cu David. Își aminti de dezordinea de la Jackson, de comentariile lui Hank și de propria intuiție despre comportamentul lui Jackson. Un sentiment de teamă o cuprinse când își imaginează reacția lui la faptul că fusese înșelat.

Și Hank se simțea probabil disperat în privința viitorului său și pentru mama lui. Se uită țintă la telefon, gândindu-se dacă să-l sune sau nu.

Dar el nu fusese niciodată omul care să primească ajutorul cu brațele deschise, și cu siguranță ea ar fi fost ultima persoană de la care ar fi acceptat ajutorul acum.

Ea trasase o linie în nisip, iar el trecuse peste ea.

Pricepuse mesajul.

În plus, dacă l-ar vedea, probabil s-ar arunca în brațele lui și l-ar implora pentru o nouă șansă, ceea ce i-ar face pe amândoi să se simtă jenați.

Era clar că el mergea mai departe fără să se gândească la ea. Încruntându-se, Cat își băgă telefonul în geantă. Avea să se ocupe mai întâi de Jackson și apoi urma

să se gândească la o modalitate de a-l ajuta pe Hank de la distanță.

capitolul 22

Mamă,

Veghează în seara asta asupra noastră. Mă îndoiesc că Jackson va crede că vrem să îl ajutăm, așa că mă aștept ca lucrurile să devină neplăcute.

Nu pot să-mi permit să pierd încă o persoană din viața mea, dar, dacă nu îl susțin pe David, s-ar putea să-l pierdem pe Jackson pentru totdeauna.

Cat bătu la ușa lui David și Vivi, sperând că ajunsese înaintea lui Jackson. Se uită la cutia de cadouri din mâna ei și își dori ca în seara asta să nu facă altceva decât să sărbătorească ziua de naștere a lui Vivi.

- Bine ai venit acasă! spuse Vivi și o îmbrățișă. Mulțumesc pentru cadou! Te superi dacă îl deschid mai târziu? Mă simt puțin amețită acum.

- Și eu. Cat se uită la ceas. La ce oră vine Jackson?

- Trebuie să ajungă.

David îi întinse lui Cat un ceai cu gheață.

- Mi-ar prinde bine ceva mai tare, bombăni Cat.

- Având în vedere circumstanțele, m-am gândit că ar fi mai bine să nu servim alcool în seara asta. Când Cat făcu o grimasă, David își puse mâna pe umărul ei. Știu că nu te simți confortabil cu planul meu, dar trebuie să-l convingem să facă niște schimbări.

- Sunt de acord.

Ea îl bătu pe David pe mână. Cel puțin, în seara asta Cat nu trebuia să aibă grijă să evite întrebările referitoare la ea, Hank sau la afacerea lor.

O bătaie puternică la ușă îi făcu pe toți să tresară. Când David deschise ușa, Jackson intră în apartament

zâmbind - cu un cadou într-o mână și o bere în cealaltă.
„O, perfect!”

- La mulți ani, V! Aruncă pachetul pe măsuta de cafea și o trase pe Vivi într-o îmbrățișare în stilul lui, cu tot corpul. Trebuie să mă întreb ce ți-ai mai putea dori, acum că ești în sfârșit căsătorită cu David.

- Oh, asta e ușor. Vivi se forță să zâmbească. Fericire și dragoste pentru toată lumea din această încăpere.

- Asta e dorința ta? întrebă el și o sărută pe obraz, apoi luă o dușcă din berea lui. Odată iubită, mereu iubită. Cum nimeni nu zise nimic, el își lăsă capul într-o parte. Uh, deci ce avem la cină? Nu simt nici un miros. Comandăm mâncare chinezească sau mergem să mâncăm la restaurant?

- Ne putem decide mai târziu, zise David și făcu un semn spre sufragerie. Mai întâi, hai să vorbim!

Cat se așeză pe un scaun, evitând privirea lui Jackson. Degetele ei strângeau cotierele. David și Vivi stăteau împreună pe canapea, ținându-se de mână. Jackson rămase în picioare, încrucișându-și brațele și mijind ochii.

- Am avut încredere în instinctul meu toată viața mea, iar acum urlă. Care este, mai exact, subiectul de discuție? Jackson se uită la David, apoi o țintui pe Cat cu o privire dură, care o făcu să i se strângă stomacul. Surioară?

Din fericire, David îi sări în ajutor:

- Suntem cu toții îngrijorați pentru tine și fiindcă bei prea mult. M-ai evitat de fiecare dată când am încercat să discut cu tine, dar, dacă aș fi insistat, poate că acest proces ar fi putut fi evitat. Trebuie să recunoaștem, Jackson, ai probleme, și vrem să te ajutăm.

Jackson zâmbi și apoi goli sfidător conținutul sticlei de bere.

- Nu am nevoie de ajutorul vostru. Și, dacă aș fi știut că o să faceți asta, aș fi angajat o altă firmă care să mă apere de acuzațiile de rahat ale lui Doug.

- Hank nu crede că sunt minciuni.

David, nemișcat și calm, își ținea privirea ațintită asupra lui Jackson.

- Asta pentru că este un adept al regulilor, la fel ca tine. El nu colorează în afara chenarului. Jackson se uită la Cat și făcu semn cu un braț spre David. Spune-i, Cat! Îl iubesc pe tip, dar este o cloșcă.

- Nu sunt aici ca să vorbesc despre Hank, răspunse Cat, simțindu-se insultată în numele lui Hank. Nu cu mult timp în urmă, i s-ar fi alăturat lui Jackson în a-i tachina pe David și Hank în legătură cu firea lor conservatoare, dar acum îi era dor de asta. Dar el nu ar minți în legătură cu ceva atât de important. Și-a exprimat îngrijorările în legătură cu tine. Nu pot să pretind că nu sunt și eu îngrijorată.

Jackson făcu ochii mari.

- Îți bați joc de mine? Practic pufni înainte de a scutura din cap. Ai de gând să-mi ții o predică despre comportamentul meu? Cât de des ieși în oraș? De ce nu numără nimeni paharele tale de vin și nu se uită la ceas să vadă când vii acasă din cluburi? Niciodată nu ți-am spus un cuvânt despre oricare dintre astea, apropo.

- Eu nu am fost dată în judecată! Nu locuiesc într-o cocină de porci, cu sticle goale de whisky peste tot. Pe Cat o durea inima să vadă expresia de trădare care apăru pe fața lui Jackson, dar nu dădu înapoi. N-aș fi crezut dacă n-aș fi văzut cu ochii mei.

- Incredibil, fir-ar să fie! Asta o să mă învețe minte să îți mai oferi un umăr pe care să plângi. Întâi îmi furi angajatul, apoi mă iei prin surprindere și mă faci alcoolic?

Cat simți cum i se înroșesc obraji. Închise ochii ca să nu mai vadă mânia lui Jackson și amintirile din acea noapte în care o îmbrățișase și încercase să-i răspundă la întrebările ei imposibile despre bărbăți, dragoste și copii.

- Nu o ataca pe Cat pentru că îi pasă de tine, interveni David. Doar stai jos și ascultă-ne! Suntem cu toții îngrijorați. Nu vrem ca munca ta grea să se risipească și nici să te vedem sfârșind singur sau la închisoare.

- Nu sunt deloc singur. Și doar pentru că ți-ai găsit fericirea conjugală nu înseamnă că e ceva în neregulă cu mine că o mai caut. Eu am doar 30 de ani. Am destul timp să mă așez la casa mea.

Jackson refuză să ia loc, alegând în schimb să se ducă la frigiderul lui David, să scoată de acolo o sticlă de vin pe jumătate goală și să-și toarne un pahar.

- Dacă bei asta, îți iau cheile! Bei bere de când ai ajuns și cine știe ce ai mai băut înainte de a te urca la volan. Tonul tăios al lui David spintecă încăperea. Este conducerea sub influența alcoolului următorul delict pe lista ta? Poate că ai depășit momentul în care îți pasă de propria bunăstare, dar ai puțină considerație față de oamenii nevinovați de pe drum.

Jackson dădu pe gât vinul și trânti paharul pe tejghea.

- Nu ești paznicul meu, David. Sunt adult și pot să decid singur. În acest moment, cred că aleg să părăsesc această petrecere. Îmi pare rău, Vivi, dar nu am venit aici ca să fiu judecat. La mulți ani!

David sări de pe canapea și blocă ușa.

- Nu am terminat această discuție. Dacă vrei să dovedești că ești matur bând în fața noastră, dă-i drumul! Dar nu pleci!

- Mișcă-te, îl avertiză Jackson.

David clătină din cap.

Cat observă că ochii înlăcrimați ai lui Vivi aveau o expresie îngrijorată, așa că rosti implorator:

- Te rog, Jackson! Acordă-ne doar treizeci de minute.

- Pentru ce? explodează el. Am rănit pe cineva? Nu. Am încălcat vreo lege? Nu. Am pierdut vreun client? Nu. La naiba, singura mea greșală a fost că l-am angajat pe nemernicul ăla. El m-a provocat. M-a împins. Nu l-am lovit. L-am apucat de cămașă și i-am spus să plece. Nu sunt un bețiv. Nu leșin în baruri și nu dorm până la prânz. Sunt un tip singur care conduce o afacere. Voi nu aveți idee cât de greu e să conduci o afacere mică, mai

ales în domeniul meu de activitate. Uneori, mă relaxez cu câteva pahare. Mare scofală!

- Hank e rănit din cauza comportamentului tău, zise Cat, enervată de atitudinea lui relaxată față de un accident care puna în pericol viitorul lui Hank.

Jackson se uită fix la Cat, dar nu protestă. Oftatul lui David le atrase atenția amândurora.

- Nu toți alcoolicii sunt bețivi care nu se țin pe picioare, începu el, încă de pază la ușă. Conform chestionarelor de diagnostic pe care le-am analizat, se consideră că o persoană are o problemă gravă cu alcoolul dacă bea mai mult de paisprezece pahare pe săptămână sau consumă alcool din obișnuință. Dacă ne luăm după spusele lui Hank și după proces, tu îndeplinești aceste criterii, și asta îți afectează munca. Mai mulți membri ai echipei tale au observat că ești mahmur și agitat, ceea ce, apropo, va ieși la iveală în timpul depozițiilor, dacă nu rezolvi rapid procesul lui Doug. Bănuiesc că ți-ai pierdut de vreo două ori cunoștința în ultimul an. Deci poate că nu ești complet dependent, dar se pare că te îndrepti în acea direcție. Mă înșel?

Jackson își plecă ușor capul. Maxilarul i se încleștă, iar el își mișcă umerii, ca și cum ar fi căutat să se elibereze de furia reprimată. Când ridică privirea spre David, resentimentul din ochii lui îi tăie lui Cat respirația.

- Nu te prefac că-ți pasă atât de mult de mine după felul în care mi-ai trădat încrederea.

- Te-am trădat? David ridică din sprâncene. Când te-am trădat?

- Când a murit mama, rosti Jackson răgușit. Tu ar fi trebuit să fii aici, să jalești alături de noi.

Jackson făcu semn spre Cat, apoi spre el însuși. Dar tu aveai o carieră importantă de gestionat și cearta ta stupidă cu tata, așa că ai plecat la Hong Kong și abia dacă ai vorbit cu vreunul dintre noi timp de optsprezece luni. Încă nu ai suficientă încredere în mine ca să-mi împărtășești ce se petrece între tine și tata, dar

nici măcar nu-mi mai pasă. Întotdeauna te-am admirat, am contat pe tine, am încercat chiar să concurez cu tine. Am crezut că avem o legătură specială. Dar ai plecat când aveam cea mai mare nevoie de tine. M-ai lăsat complet pe dinafară, așa că nu te prefacă că ești de partea mea acum!

Cat se uită la Vivi, care își înăbușise un icnet cu mâna.

David rămăsese cu gura căscată. Privirea lui reflecta un șoc profund și remușcări. Cat își ținu respirația, întrebându-se dacă David avea să vorbească în sfârșit despre acea neînțelegere.

- Jackson, mi-am cerut scuze pentru modul în care am gestionat acea perioadă din viața noastră. Motivele mele nu au avut nimic de-a face cu tine sau cu cariera mea. David aruncă o privire la Vivi și clătină din cap în semn de avertisment, ceea ce însemna că ea știa adevărul. Cine ar fi crezut că Vivi păstrase atât de multe secrete în ultimul an? Vocea lui David o readuse pe Cat înapoi în prezent. Poate că nu pare, dar am acționat în interesul tuturor. Am promis să păstrez această problemă între mine și tata și nu-mi voi încălca promisiunea. Îmi pare rău că nu pot explica mai bine și îmi pare foarte rău că te-ai simțit abandonat. Nu m-am gândit niciodată că tu sau Cat aveți nevoie de mine. Amândoi lați avut pe tata, v-ați avut unul pe celălalt, iar tu o aveai pe Alison în acel moment.

- Alison? Ha! Ochii lui Jackson se întunecară la menționarea fostei sale iubite. Altă trădătoare!

- Ce a făcut? întrebă Cat, surprinsă de veninul lui Jackson.

- Ea... El închise ochii, tremurând în fața unei amintiri, și apoi mârâi: A furat ceva de neînlocuit. Nu vreau să îi mai aud vreodată numele. Niciodată.

- Niciodată nu mi-a plăcut de ea.

Vocea blândă a lui Vivi interveni între ei.

Jackson își îndreptă privirea spre Vivi.

– Era egoistă. Vivi se ridică de pe canapea și se apropie încet de Jackson. Nu am spus nimic pentru că am crezut că o iubești. Spune-mi ce a furat!

Cat își ținu respirația, nesigură de ce avea să se întâmple în continuare. Jackson stătea nemișcat, clătinând din cap, ca și cum s-ar fi dat o luptă în el, incapabil să reziste la asaltul combinației ciudate de empatie și vulnerabilitate a lui Vivi.

Un nou val de lacrimi se revărsă din ochii lui Vivi, în timp ce ea întinse mâna pentru a o pune pe brațul lui.

– Jackson, te rog! Te iubesc ca pe fratele pe care l-am pierdut când aveam șase ani. M-ai privit cum m-am luptat în toți acești ani cu alcoolismul tatălui meu. Nu mă face să sufăr pierzându-te din cauza alcoolului! Nu mai fi defensiv! Fii obiectiv! Hank e rănit, munca ta este în pericol și suntem cu toții îngrijorați. Ceva trebuie să se schimbe. Fără să se lase intimidată de rezerva tipică St. James, Vivi îl cuprinse pe Jackson, care stătea nemișcat, cu brațele. Fața ei avea o expresie îngândurată, ca și cum ar fi dezbătut în gând ceva. Apoi închise ochii și rosti cu blândețe: Sunt însărcinată, Jackson. Vreau ca acest copil să te cunoască și să te iubească așa cum te iubesc eu. Nu mă face să mă tem să te las să faci parte din viața copilului nostru. Te rog, lasă-ne să te ajutăm!

Cat încetă să mai respire. Se uită la David și rosti pe mutește:

– Însărcinată?

El încuviință din cap, părând deranjat de modul în care se aflase vestea, apoi își îndreptă din nou atenția spre Jackson și Vivi.

Uimită, Cat înghiți un amestec amar de bucurie și gelozie, care o ardea ca o cafea prea fierbinte.

Evident, anunțul nu fusese planificat. Vivi reacționase emoțional și instinctiv și, judecând după schimbarea de postură a lui Jackson, metoda fusese eficientă. Dar tot o luase prin surprindere pe Cat, care, Vivi trebuia să știe, era deosebit de sensibilă la veștile despre sarcină.

„Mai târziu.“ Cat scutură din cap și se concentrează din nou asupra scenei care se desfășura în bucătărie.

Lui Jackson i se prelingeau lacrimi pe față. Se trase înapoi și se uită la abdomenul ei.

- Ești însărcinată, V? întrebă el încet.

Ea aprobă din cap și își trase nasul. Jackson se uită la David.

- De cât timp știți?

- Am aflat acum două zile.

David rămase sprijinit de ușă, urmărind-o pe Vivi cum răzbătea prin zidurile de apărare ale lui Jackson.

Fața lui Jackson se schimonosi. Aruncă o privire spre Cat.

Întreaga greutate a empatiei lui apăsă pe umerii ei. Dar în ochii lui mai sclipi ceva. Ceva dureros.

Când în sfârșit vorbi, cuvintele lui abia dacă se auzeau:

- Eu aș fi deja tată dacă Alison nu ar fi avortat copilul nostru. Dar ea nu m-a iubit. Nu a vrut să se căsătorească cu mine. Și nu a vrut să fie mamă.

Cat și David oftară.

- O, Jackson! strigă Vivi și îl strânse în brațe.

- Cum se face că nu mi-ai spus niciodată, mai ales după tot ce ți-am împărtășit de curând? vru să știe Cat, direcționându-și greșit către fratele ei furia pentru ce făcuse Alison. Evident, asta s-a întâmplat cu mai bine de un an în urmă.

La fel ca ei, lui Jackson i se luase perspectiva de a fi părinte, deși el încă avea capacitatea de a întemeia o familie.

Totuși, cât de îngrozitor pentru el să afle că Alison decisese de una singură să întrerupă sarcina, ca și cum sentimentele lui nu însemnau nimic. I se părea nedrept ca un potențial părinte să nu aibă un cuvânt de spus în privința unei decizii ireversibile.

- De aceea ne-am despărțit, zise el și își trecu o mână prin păr. Copilul s-ar fi născut în decembrie anul trecut.

Poate că el sau ea ar fi învățat să meargă până acum. Clătină din cap. Primul an după ce a murit mama a fost nașpa. Îmi era dor de ea și de tine, zise Jackson și aruncă o privire spre David. Când Alison mi-a spus despre sarcină, am fost fericit pentru prima dată după cincisprezece luni. Mi se părea un semn că lucrurile aveau să fie bine. Nu ar fi înlocuit-o pe mama, dar aş fi avut o soție și un copil. Apoi Alison a decis să întrerupă sarcina. Nici măcar nu a vrut să ia în considerație să aibă copilul și să mă lase să-l cresc singur, chiar dacă am implorat-o. El șopti, ca și cum ar fi vorbit cu el însuși: Aș fi fost un tată bun.

Cat o privi pe Vivi mângâind părul lui Jackson și îi invidie curajul de a ști ce să facă și ce să spună în situații cu mare încărcătură emoțională. Vivi îl forță pe Jackson să se uite la ea.

- Da, așa ar fi fost. O vei face, într-o bună zi. Între timp, eu vreau să fii unchi. Vivi îl strânse din nou în brațe. Știam eu că ceva era în neregulă vara trecută. Te-am interogat chiar și pe veranda casei de pe insulă, îți amintești? Când Jackson dădu să protesteze, Vivi îi acoperi gura cu mâna. Nu e nici o rușine să suferi când oamenii te dezamăgesc. Și nu este nici o rușine să îți recunoști greșelile. Uită-te la mine! Moartea mamei și a fratelui meu l-au împins pe tata să bea, și uite cât de mult timp m-am învinovățit pentru acel accident și pentru toate consecințele. Mi-am ținut greșeala ascunsă și am lăsat-o să afecteze cea mai mare parte a vieții mele. Știu totul despre dorința de a scăpa, Jackson. Dar trebuie să găsești o cale mai sănătoasă. Te rog, înainte de a fi rănit sau de a răni pe altcineva... chiar și pe vreun ticălos ca Doug nu-știu-cum.

Fie că era cu adevărat de acord, fie doar din cauza epuizării emoționale, Jackson încuviință din cap. Aruncă din nou o privire spre abdomenul plat al lui Vivi.

- Voi fi unchiul unui pitic cu un apetit mare, zise și afișă un zâmbet pieziș. A fost un mod al naibii de bun

de a face anunțul, Vivi. Niciodată nu te-am crezut în stare de șantaj emoțional.

- Hormonii.

Ea zâmbi, atenuând tensiunea care încă vibra în cameră.

Jackson își frecă ceafa înainte de a se uita la David.

- Nu sunt un alcoolic. Poate că am unele obiceiuri proaste, dar nu *am nevoie* să beau. Doar mă ajută să mă relaxez.

Înainte ca David să răspundă, Vivi îi sări din nou în ajutor:

- Ar trebui să vorbești cu cineva despre toată trădarea pe care o resimți și poate să iei mai puține proiecte, pentru a reduce stresul. Vivi se întoarse spre David. Și voi doi trebuie să încercați să construiți o punte peste prăpastia care încă există.

- Dacă promit că mă voi gândi la consiliere, putem pune capăt inchiziției în seara asta? Jackson se întoarse spre David. Nu mai am energie să vorbesc.

- Ne dai cuvântul tău că te vei gândi serios la asta? îl întrebă David. Și că nu vei mai bea până când vei rezolva lucrurile.

- Bine.

David se desprinsese de ușă și îl îmbrățișă pe Jackson.

- Te iubesc, frate!

- Felicitări pentru copil!

Jackson îl bătu pe David pe spate.

Cat se ridică de pe scaun oarecum amețită, ca și cum tocmai ar fi privit cel mai trist film. Dar acest lucru era real și îi afecta pe toți oamenii pe care ea îi iubea cel mai mult - inclusiv pe Hank. În acea clipă, ea tânjea după o legătură cu ei, cu orice.

Împotriva propriilor instincte, traversă camera pentru a se alătura îmbrățișării de grup. Faptul că simți brațele celor mai dragi oameni înfășurate în jurul ei ușură puțin din singurătatea care o măcinase toată săptămâna.

Și când te gândești că acest grup avea să includă în curând și un copil.

Cat urma să fie mătușă. Una care avea să răsfețe copilul și apoi să îl dea pe mâna părinților pentru a-l disciplina. Se uită la Vivi.

- Sper să fie fată, ca să o pot învăța tot ce știu.

- Va fi distractiv de urmărit, glumi Jackson. Dar eu vreau un băiat, care va fi un seducător fermecător, ca unchiul său.

- Ei bine, eu mă rog doar pentru un copil sănătos, zise Vivi, mângâindu-și abdomenul. Apropo, mor de foame. Putem să comandăm cina acum?

Cat se scuză în timp ce toți ceilalți dezbăteau ce să comande.

Se închise în baie, având nevoie de un moment de intimitate pentru a digera vestea.

Ca un râu umflat de furtună, viața se mișca în ritm alert, indiferent de eșecurile ei. În ultima vreme, abia dacă reușea să-și țină capul deasupra apei. O inundă un nou val de durere pentru pierderile ei, pentru copiii pe care nu avea să îi poarte niciodată în pântec și pentru dragostea pe care o lăsase în urmă.

Spre deosebire de Jackson, ea nu putea da vina pe altcineva pentru situația ei.

Poate că această intervenție îi fusese destinată lui Jackson, dar, văzând cum negarea lui îi stricase viața, înțelese cum și-o distrugea pe a ei.

Poate că Vivi și Esther aveau dreptate. Poate venise timpul să se folosească de curajul de a fi sinceră. Și poate că, făcând asta, avea să își dovedească în sfârșit că merita să fie iubită.

Își șterse o lacrimă răătăcită de la ochi când auzi o voce șoptită la ușa.

- Cat? întrebă Vivi.

Cat deschise ușa și o găsi acolo pe Vivi, care părea supărată.

- Îmi pare rău pentru felul în care v-am dat vestea. Eu și David plănuiserăm să vorbim mai întâi cu tine, dar am reacționat la agresivitatea lui Jackson. Am vorbit înainte să mă gândesc cum te va afecta. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să te rănesc.

Cat înghiți nodul din gât.

- Știu, Vivi. Înțeleg. Poate că nu pare așa acum, dar chiar sunt încântată pentru tine și David. Nu lăsa problemele mele să-ți fure nici o secundă din bucurie. Și lai făcut pe Jackson să se calmeze și să asculte. Sincer, încă mă gândesc la asta și sunt amețită de vestea lui bombă.

- Toți trei semănați cu tatăl vostru - vă închideți în voi ca și cum ați putea să vă încuiați sentimentele. Dar sentimentele își găsesc întotdeauna calea de ieșire. Voi faceți totul mult mai greu retrăgându-vă în voi. Vivi răsuflă înainte de a o îmbrățișa pe Cat. Nu voi insista în seara asta și nici mâine. Dar în curând noi două trebuie să vorbim despre ce s-a întâmplat cu Hank.

- Vorbitul n-are cum să ajute. Cat își frecă fruntea înainte de a continua: Dar poate că Jackson poate. Crezi că ar veni acasă cu mine înainte de a se întoarce în Connecticut în seara asta?

- De ce? Ești îngrijorată că Justin stă la pândă?

- Nu. Vreau doar ca el să-mi facă o favoare. Cat oftă. Să livreze ceva pentru mine, de fapt.

Vivi se uită la ea cu capul înclinat și ochii mijiți.

- Dacă tu crezi că pleci din baia asta fără să-mi spui ce ai de gând, te înșeli.

capitolul 23

Mamă,

Cred că știi totul despre David, Vivi și Jackson. Fără tine să ne confesăm, toți am ținut în noi secretele și durerea.

Știu că nu ai vrea asta pentru noi, așa că mă voi expune riscului de a fi respinsă. Singurul lucru mai înspăimântător decât a-mi pierde orice urmă de mândrie pe care o mai aveam e gândul de a pierde ultima șansă cu Hank.

Sper ca alegerea pe care am făcut-o să fie destul de curajoasă cât să îmi aducă un final fericit.

Hank stătea la masa din bucătărie și se juca cu o ceașcă cu cafea rece, când Jenny intră în încăpere.

- Mă duc să alerg. Își prinse părul într-o coadă de cal înaltă. Ai nevoie de ceva înainte să plec?

Hank scutură din cap și îi făcu semn să plece. Privind țintă la monitorul video oprit care zăcea în suportul său, el permise liniștii stranii să se instaleze în interiorul lui. Nimic nu mai mișca în casă, acum că fusese dat laoparte, iar mama lui își petrecea zilele și nopțile în azilul de bătrâni unde avea să rămână până când el urma să își poată folosi din nou mâna ca lumea. Dacă avea să se întâmple vreodată.

În plus, starea mamei sale se deteriora câte puțin cu fiecare săptămână. Șansele erau destul de mari ca ea să nu se mai întoarcă niciodată acasă, în ciuda celor mai bune intenții ale lui.

Libertatea la care visase de ani întregi - alegerea de a rămâne în casă, de a se plimba sau de a face orice altceva dorea, ori de câte ori voia - nu îi oferea nici o ușurare. El rămăsese doar o carcasă goală, orbecăind prin viață incapabil să meargă înainte.

Fără Cat, fără muncă, fără o mamă de care să aibă grijă. Fără nimic.

Bătu distras cu atela în masă de câteva ori. Legătura blestemată care îi fixa mâna îl făcu să se gândească din nou la mama lui.

Ce pereche ar face dacă ea ar fi aici cu el, stând și uitându-se în gol împreună.

Bineînțeles, cel puțin el înțelegea circumstanțele vieții și ale situației sale. Nu putea spune același lucru despre mama sa. În fiecare dimineață, se întreba dacă se trezea îngrozită, într-un dormitor necunoscut, înconjurată de fețe și de sunete necunoscute. Îl durea să-și imagineze lacrimile și confuzia ei.

Se ridică, puse ceașca de cafea în chiuvetă și se sprijini de blat.

Privind pe fereastră, văzu camioneta lui Jackson oprindu-se pe alee. La naiba! Evitase să discute cu el în ultimele zile și nu prea avea chef nici acum. Dar Hank învățase de mult timp cum să accepte inevitabilul.

Deschise ușa înainte ca Jackson să bată.

- Bună, zise Jackson, iar Hank îi observă fața bărbierită. Pentru prima dată în ultimele luni, arăta ca el însuși. Pot să intru?

Hank făcu un semn cu capul, apoi închise ușa în urma lui Jackson.

- Ia loc!

- Unde e Jenny?

Jackson aruncă o privire în jur, în căutarea unor semne de viață.

- A ieșit să alerge. Hank se trânti în fotoliul extensibil. Vom merge în vizită la mama noastră mai târziu.

- Hank, îmi pare rău! Știu cât de mult ți-ai dorit să o ții aici.

Jackson strânse plicul gros pe care îl ținea în mână.

- Ce a spus doctorul despre încheietura ta?

- Meg mi-a făcut rost de o consultație la un specialist de la Yale care a folosit un tip nou de șuruburi fixate pe os. Se presupune că ar trebui să scurteze perioada de refacere și îmi sporește șansele de recuperare completă. Eu chiar sper să funcționeze. În orice caz, nu o voi folosi prea mult în următoarele opt sau zece săptămâni. Doare ca naiba.

- E vina mea. Jackson se trânti pe canapea și se aplecă în față, sprijinindu-și coatele pe genunchi după ce puse

plicul pe masă. Îmi pare rău pentru cum m-am comportat și pentru felul în care m-am purtat cu tine și cu echipa în ultimele luni.

- Apreciez scuzele, dar am lucruri mai importante pe cap acum, cum ar fi depunerea dosarului de invaliditate - și să mă rog ca terapia să-mi dea mâna înapoi.

- La naiba, Hank! Greșelile mele chiar ți-au făcut rău, și vreau să îndrept lucrurile.

Jackson se frecă cu mâna pe frunte.

- Știu că ai vorbit cu David.

Hank încuviință din cap și se încruntă.

- Deci știi că Doug mă dă în judecată pentru agresiune?

- Da, răspunse Hank. Nu mă surprinde, având în vedere părerea lui despre tine. Omule, aș fi vrut să știi să te stăpânești.

- Știu. Totuși, el m-a provocat. Nu e ca și cum l-aș fi lovit. Eu doar l-am apucat de cămașă. El m-a împins... Jackson se opri și făcu semn cu mâna. Îmi pare rău, știi că tot ar fi trebuit să mă abțin. Acum, voi plăti pentru asta, sub formă de onorarii ale avocaților.

- Cred că cea mai mare problemă a ta va fi să păstrezi proiectele cu un alt om scos din circuit.

- Ei bine, asta e o parte din motivul pentru care sunt aici.

Jackson inspiră profund și se trase nervos de lobul urechii.

Uimit, Hank își ridică brațul accidentat.

- Doar nu te aștepti ca eu să lucrez acum, nu-i așa?

- Nu că tâmplar, nu. Dar am o propunere pentru tine.

„Ultima propunere de la un St. James pe care am acceptat-o mi-a frânt inima“, se gândi Hank precaut.

- Asta ar trebui să fie interesant.

- Bănuiesc că nu ai vorbit cu Cat despre petrecerea de ziua lui Vivi. Jackson se strâmbă. Familia mea a transformat practic cina într-o prelegere.

- Serios? Hank își trecu mâna bună peste obrazul stâng. Îmi pare rău că am lipsit! A reușit cineva să te convingă?

- Vivi și lacrimile ei de crocodil, răspunse Jackson. Este însărcinată, apropo.

- Serios? O înțepătură de invidie străpunse fericirea pe care o simțea pentru ea și David. Deci vei fi unchi în curând.

- Da, și acesta este unul dintre motivele pentru care trebuie să mă adun. Jackson se ridică și începu să se plimbe. Nu sunt un alcoolic, dar recunosc că beau pentru a reduce stresul și pentru a mă deconecta. Cred că nu pot spune cu sinceritate că asta nu mi-a afectat uneori judecata și relațiile. Așa că am de gând să fac niște schimbări.

Hank nu credea că Jackson înțelegea pe deplin dimensiunea problemei sale, dar cel puțin făcea un pas în direcția bună.

- Mă bucur, Jackson. Îmi pare rău că a fost nevoie de toate astea, dar mai bine mai târziu decât niciodată, zise el și se aplecă în față. Totuși, ce legătură are asta cu mine?

- Ei bine, aș avea nevoie de ajutorul tău.

- Cum așa?

Hank se încruntă.

- Vreau să plec din oraș pentru șase sau opt săptămâni. Să mă duc undeva unde pot primi ajutor, să-mi limpezesc mintea și să rezolv lucrurile care mă preocupă și care m-au făcut să mă destabilizez. Știi cum sunt proiectele noastre și cunoști afacerea, iar echipa te respectă și are încredere în tine, așa că m-am gândit că ai putea să-mi ții locul până ne recuperăm amândoi. Îți voi plăti salariul meu, îți voi da un bonus care să te ajute să susții cheltuielile pentru noua locuință a mamei tale și voi avea grijă să vină contabilul mai des, să te ajute cu hârțogăria.

Jackson se opri și se uită la Hank.

- Tu ești singura persoană în care am încredere, și m-aș simți mai bine dacă m-ai lăsa să te despăgubesc cât de cât pentru ce s-a întâmplat. Aș fi în continuare disponibil telefonic atunci când este nevoie. Poate am putea aranja teleconferințe săptămânale sau ceva de genul ăsta. Și, când mă întorc, poți continua să lucrezi pentru mine dacă nu găsești altceva ce ai prefera să faci.

Hank se așază la loc, uimit. La sosirea lui Jackson, nu anticipase această conversație. Să conducă afacerea pentru câteva luni? Putea să o facă? Nu l-ar deranja nici mărirea de salariu sau ajutorul cu mama lui - și nu era o ofertă din milă.

- Trebuie să angajezi cel puțin un tâmplar nou înainte de a pleca.

Jackson zâmbi.

- Știu. O să mă ocup de asta, dar ar trebui să te întâlnești și tu cu potențialii candidați. Adică, dacă ești dispus să mă ajuți. Știu că nu merit, având în vedere cum am ignorat avertismentele tale.

- Mă bucur că faci un pas înapoi, că te pot ajuta să închei proiectele existente, dar nu te baza pe mine să caut în mod activ noi proiecte. Nu știu suficient de multe despre munca de licitație pentru a mă simți confortabil cu această responsabilitate.

- S-a făcut.

Jackson îi întinse mâna.

Hank se ridică pentru a-i strânge mâna lui Jackson, dar acesta îl trase într-o îmbrățișare bărbătească și îl bătu pe spate.

- Mulțumesc, omule! Speram să spui da.

- Cu plăcere!

Jackson își înclină capul.

- Deci mai am o sarcină de îndeplinit, apoi te las în pace.

Hank ridică dintr-o sprânceană și își ținu răsuflarea.

Jackson făcu semn din cap spre plicul de pe masă.

- Orice este în el este de la sora mea. Ea m-a rugat să ți-l dau și apoi să mi-l înapoiezi „când ai terminat“, orice ar însemna asta. Jackson luă plicul de pe masă și i-l întinse lui Hank. Știu că nu e treaba mea, dar părea îngrozitor de tristă aseară. Nu este atât de dură pe cât îi place să se dea. Nu știu ce s-a întâmplat între voi doi, dar, dacă crezi că se poate rezolva, încearcă! Când Hank rămase tăcut, Jackson își ridică din nou mâinile. Bine. Nu răspunde. M-am gândit doar să încerc. O să te sun mâine și vom stabili cum să facem tranziția înainte de plecarea mea. Scopul meu este să plec de aici până la început de octombrie, dacă este posibil.

- Unde te duci? întrebă Hank. La dezintoxicare?

- Nu sunt sigur. Jackson se opri și se uită la cer. Mă gândesc la Vermont. Poate consiliere privată, drumeții, ceva pescuit și ieșiri cu caiacul îmi vor da timp să-mi liniștesc mintea și să mă reîncarc.

- Mult noroc cu asta, zise Hank înainte ca Jackson să se întoarcă și să-i facă semn cu mâna, îndreptându-se spre mașina lui.

Hank se sprijini de ușa închisă, gândindu-se la comentariile lui Jackson despre Cat.

Își petrecuse ultimele două săptămâni în agonie, în mare parte din cauza regretului pentru modul în care gestionase situația lor, pentru lucrurile pe care i le spusese în Chicago.

Așezându-se înapoi pe canapea, desfăcu plicul, așteptându-se oarecum să fie documentele legale necesare pentru a dizolva compania lor ce avusese un trai foarte scurt. În schimb, jurnalul ei ateriză în poala lui cu un zgomot surd.

Uimit, îl întoarse, amintindu-și de prima dată când îl văzuse pe noptiera din camera ei, pe insulă, la începutul verii, când ea fusese atât de beată, încât toate zidurile de apărare cedaseră și ea îl rugase să rămână.

Inima începu să îi bată cu putere în piept. Cea mai secreteasă femeie pe care o cunoștea tocmai îi dăduse cele

mai intime gânduri ale ei. Se holba la jurnal, mângâind pielea moale cu o mână. Încrederea pe care ea tocmai o depusese în poala lui îl mișca dincolo de cuvinte. Atât de mult, încât aproape că refuză să-i invadeze intimitatea. *Aproape.*

Înainte de a deschide jurnalul, se hotărî să nu citească nici o însemnare de dinainte de weekendul cu nunta. Orice s-ar fi întâmplat înainte nu avea nici o relevanță pentru tot ce se întâmplase de atunci.

Hotărât, deschise jurnalul și îl răsfoi până la weekendul cu 11 iunie și începu să citească.

Hank se apropie de ușa apartamentului lui Cat cu gura uscată și stomacul agitat. Prea târziu își aminti că era duminică. Ea se ducea duminica după-amiaza la Esther. Poate că era deja acolo.

Ar fi trebuit să sune înainte de a veni, dar nu voia să riște ca ea să îl respingă.

Trase aer în piept și își îndreptă umerii, apoi bătu la ușă. Își linse buzele și se uită fix la ușă. Nimic. El ridică mâna pentru a bate din nou, dar ea deschise brusc ușa.

- Hank. Ea făcu ochii mari. Ce cauți aici?

- Pot să intru?

Frumusețea ei îl făcuse mereu să se clatine, dar astăzi tot ce vedea erau umbrele de tristețe care îi întunecau chipul. Când îi întinse jurnalul, buzele ei se întredeschiseră cu un ușor oftat.

- Bineînțeles. Luă jurnalul de la el și făcu un pas înapoi, permițându-i să intre. Privirea ei se opri asupra atelei lui. Îmi pare rău pentru accidentul tău! Ce-ți mai face încheietura?

- Nu voi ști decât peste câteva luni, zise el și întinse brațul cu atelă. Voi începe terapia în curând, apoi vom vedea.

- Dar mama ta? Sprâncenele ei se strânseseră în semn de îngrijorare. Cum te vei descurca?

- Deocamdată este într-o instituție. Nu sunt sigur când sau dacă se va întoarce acasă.

Cat se îndreptă spre el, dar apoi se opri și își împreună mâinile în fața ei.

- Îmi pare atât de rău! Știu că este ultimul lucru care ți-ai fi dorit să se întâmple. Pot să te ajut cu ceva?

„Vino înapoi!”

- Nu chiar. Se pare că ai avut dreptate. Chiar nu a fost nimic pe care să-l pot face pentru ea până la urmă.

Cat scutură din cap.

- Am greșit că te-am forțat să alegi. M-am panicat și am lăsat ca asta să mă afecteze. Dacă mai contează, îmi pare rău... pentru modul în care m-am comportat. Gura ei se strâmbă într-un zâmbet sumbru. Presupun că nu te surprinde. Se pare că mereu trebuie să-mi cer scuze pentru comportamentul meu.

- De fapt, și eu îți datorez scuze. Ți-am făcut promisiuni pe care nu le-am respectat și îmi pare rău că nu m-am oprit să mă gândesc la ceea ce aveai nevoie în acea zi. Ezită, neștiind cum să procedeze. Decise să schimbe subiectul... Jackson mi-a spus despre prelegere.

- A fost neplăcută, dar necesară.

Cat se cuprinse cu brațele și se legănă ușor dintr-o parte în alta, ca și cum ar fi legănat un bebeluș în brațe. Acest gând îl întristă, pentru că, după ce îi citise jurnalul, știa că ea credea că nu avea să fie niciodată mama cuiva.

- Sper să funcționeze.

- Cred că da. Hank așteaptă să îi atragă atenția. El spune că va face niște schimbări. Chiar m-a rugat să îi țin locul cât e plecat să se gândească la diverse.

- Ce? Cat făcu iarăși ochii mari, de data asta alarmată. Să plece unde? De unde știm că nu fuge doar ca să scape de noi și să facă ce vrea el?

- Eu îl cred. Între ce s-a întâmplat cu Doug și vestea cea mare a lui David și Vivi, el vede nevoia de a se schimba. Nu-ți face griji!

- Deci știi despre David și Vivi.

Cat își îndreptă spatele și zâmbi, dar el putea vedea durere în privirea ei.

- Da. E minunat pentru ei, zise el încet. Dar, după ce am citit despre diagnosticul tău, trebuie să te întreb: Cum te simți? Nimeni nu te-ar învinovăți dacă te-ar ducea puțin.

Ochii li se întâlniră preț de câteva secunde. El își menținu privirea fermă și liniștitoare, pentru ca ea să știe că nu-i era milă de ea. Pentru ca ea să-și dea seama că nici el nu pleca nicăieri.

- Probabil că voi avea sentimente contradictorii pe tot parcursul sarcinii ei, dar nu voi lăsa ca asta să interfereze cu fericirea lor. Zâmbetul ei trist îi frângea inima. Nu-ți face griji pentru mine! Sunt mai rezistentă decât par. Până când va sosi copilul, voi fi pe deplin pregătită să fiu o mătușă iubitoare.

Hank tânjea să o consoleze. Să găsească o modalitate de a-i atenua tristețea.

Dar, mai întâi, trebuia să o convingă că nu-i păsa de diagnosticul ei și că nu avea să regrete niciodată această decizie.

- Pot să iau loc?

- Sigur. Ea se așează pe un scaun, jucându-se cu mâinile și cu tivul cămășii ei. Vrei ceva de băut?

- Nu, mulțumesc! Hank clătină din cap și își drese glasul. El trase de gulerul cămășii, pentru că, în ciuda aerului condiționat, era sigur că temperatura corpului îi urcase cu aproximativ zece grade. Ascultă, am de gând să-ți spun lucrul pentru care am venit și vreau să mă asculți! Să mă asculți cu adevărat.

Cat aprobă din cap și se așează pe propriile mâini.

- În primul rând, îți mulțumesc că mi-ai încredințat jurnalul tău. După felul în care s-au terminat lucrurile, nu cred că am meritat-o. M-am învinovățit de multe ori de când am plecat din Chicago, dar nu am știut ce să fac sau să spun. După ce am primit acel mesaj de la tine,

am decis să-ți dau libertatea pe care păreai să o dorești. În al doilea rând, vreau să știi că nu am citit tot ce scrie în jurnalul tău. Am citit doar paginile de după nunta lui Vivi. Acum, înțeleg de ce păreai atât de fragilă în acel weekend, de ce ai băut atât de mult și o mare parte din motivul pentru care m-ai îndepărtat. Aș fi vrut să simți că poți să-mi spui adevărul mai devreme. Poate că atunci te-aș fi putut convinge că nu ești mai puțin femeie în ochii mei doar pentru că nu poți avea copii. Dacă nu crezi nimic din ce am spus, atunci măcar să știi că ești cea mai uimitoare femeie pe care am avut vreodată privilegiul de a o cunoaște. Știu că tu crezi că mi-ai făcut o favoare plecând. Și într-o zi aș fi putut să găsesc și să iubesc o altă femeie, dar ea nu ar fi fost niciodată ca tine. Nu ar fi avut visuri mărețe pentru ea și pentru toți cei dragi. Nu ar fi încercat să aibă totul sau să mă împingă pe mine să îmi depășesc limitele. Nu m-ar fi provocat atunci când greșeam și nu m-ar fi tachinat doar ca să mă stimuleze sau să mă învețe că singura cale de a avea o viață care să merite trăită este să mi-o creez singur, în loc să aștept să se întâmple. Ridică dintr-o sprânceană și zâmbi. Și sigur nu ar fi fost o femeie cu lenjerie așa sexy.

Ochii lui Cat se umeziră, dar ea rămase nemișcată. Hank se aplecă spre ea.

- Dacă nu mă iubești - dacă nu te poți vedea fericită cu mine și cu viața mea mai simplă -, atunci voi accepta asta și voi pleca. Dar nu mă respinge pentru că ți-e teamă că nu pot fi fericit cu tine. Pentru că adevărul este că nu sunt fericit fără tine, Cat. Ochii îl usturau din cauza propriilor lacrimi blestemate. Nu pretind că faptul că probabil nu vom face niciodată copii împreună este o nimica toată, dar asta nu înseamnă că nu putem crea o familie. Cumva, într-un fel, vom putea. Este prea devreme pentru a face promisiuni pe viață, dar hai măcar să fim dispuși să ne acordăm o șansă. Să ne dăm seama dacă ceea ce este între noi poate dura. Nu vei fi singura care-și va risca inima, Cat, pentru că eu sunt deja acolo.

Hank traversă camera și îngenunche lângă Cat în secunda în care observă că ei îi tremurau buzele. Îi duse mâna la buze. Te rog să ai încredere în mine când îți spun că îmi cunosc propria inimă.

- Vreau să te cred. Ea își șterse lacrimile și își trase nasul. Trebuie să știi cât de mult vreau să te cred.

- Te rog să mă crezi! Încearcă-ți norocul alături de mine, zise el înainte de a o trage într-un sărut care purta în el două săptămâni de emoții și dorință.

„Acasă.“

- Mi-a fost dor de tine, Hank. Mi-a fost atât de dor de tine!

Obrajii ei umezi se atinseră de gâtul lui în timp ce el o ținea strâns, recunoscător lui Dumnezeu pentru că îi mai dăduse o șansă.

- Și mie mi-a fost dor de tine!

Un val urgent de dorință îl făcu să o împingă mai adânc în scaun și să-i revendice gura cu sărutările flămânde ale unui înfometat. Cat își strecură mâinile pe sub cămașa lui, și atingerea ei îi pârjoli pielea. El se uită în ochii ei, bucurându-se de privirea ei fierbinte și de buzele umflate.

Privi apoi în jos la cămașa ei. Vocea lui deveni răgușită.

- Ce lenjerie intimă sumară ascunzi acolo? Mai mult roșu? Folosindu-și mâna nerănită, îi dădu laoparte gulerul pentru a expune un sutien cu broderie florală albă. Contrastul dintre atracția inocentă a țesăturii și femeia păcătoasă și sexy îl excită peste măsură. Îmi plac sutienele tale sofisticate.

Își lăasă gura să alunece spre decolteul ei și peste sutienul transparent, sugând cu putere. Cat își arcui spatele și gemu.

- Mi-a fost dor de asta, rosti Hank lipit de pielea ei. Îi alunecau fiori pe șira spinării de fiecare dată când Cat îl atinge. Ador gustul tău.

- Îmi place cum mă faci să mă simt, îi murmură ea la ureche.

Hank o ținu aproape.

- Te iubesc, Catalina! Nu mă respinge din nou, bine? Degetul lui mare îi dezmiarda obrazii când simți o lacrimă. Ce s-a întâmplat? Cum ea tremura, el încercă să o strângă mai tare, în ciuda faptului că avea mâna în atele. Spune-mi!

- Sper să nu regreti niciodată.

- Nu-ți fie teamă, Cat, zise Hank zâmbind și o sărută pe umăr. Nu voi regreta niciodată, absolut niciodată.

epilog

Mamă,

Acesta e primul Crăciun pe care îl aștept cu nerăbdare de când te-ai prăpădit. Am pus ingerul luminat de la tine în vârful bradului și mi-am pus o dorință, deși se pare că cele mai multe dintre dorințele mele s-au îndeplinit. Una nu se va îndeplini (ca tu să îl cunoști pe Hank) , dar cred că, în cele din urmă, cumva, voi fi și mamă.

Când asta se va întâmpla, sper să fiu măcar pe jumătate o mamă și o femeie așa bună cum ai fost tu.

Cat trase pe aleea lui Hank și parcă în spatele camionetei lui. Deschise ușa din față și strigă:

- Hei, e cineva?

Nu primi nici un răspuns. Traversă spre dormitorul principal, în care el se mutase de curând. Deși mama lui nu avea să se mai întoarcă niciodată acasă, Hank îi lăsase camera neatinsă până când aceasta murise în săptămâna de după Halloween. Două săptămâni mai târziu, Cat o ajutase pe Jenny să facă ordine acolo și apoi îl convinsese pe Hank să o revopsească și să o decoreze pentru el.

Băgă capul pe ușă, dar încăperea era goală.

Se întoarse, traversă casa și ieși în curtea din spate. O melodie slabă răzbătea din atelierul lui, iar ea văzu lumini aprinse prin geamurile garajului.

După ce încheietura i se vindecase suficient pentru a putea spera la o recuperare completă, ei își revizuiseră planurile pentru Mitchell/St. James și primiseră o comandă privată - o masă de sufragerie pentru David și Vivi.

Lui Cat îi plăcea să-l privească lucrând, așa că se îndreptă spre garaj pentru a trage cu ochiul înăuntru.

Hank stătea pe podea, ștergând picioarele unui birou superb din lemn cu noduri.

Când ușa scârțâi, el se întoarse.

- Hei, nu mă așteptam să te văd în seara asta. Parcă aveai un examen, zise el. N-ar trebui să înveți?

- Testul a fost dimineată devreme, și sunt sigură că l-am luat cu brio. Sunt liberă până în ianuarie. Ea își încrucișă brațele pentru a se apăra de frig. Ce faci? La ce lucrezi?

- Nu este pentru un client, zise el și zâmbi. Trebuia să fie o surpriză pentru tine, dar acum m-ai prins.

- Pentru mine?

Ea se apropie mai mult, confuză. Hank se dădu laoparte și făcu un gest spre birou.

- M-am gândit că ți-ar prinde bine un birou, acum că urmează să ai o diplomă în marketing.

- Îmi place la nebunie! Cat își trecu mâna de-a lungul blatului, apoi se încruntă. Mi-am distrus cumva cadoul de Crăciun?

Hank se întinse după ea și o trase spre el pentru un sărut.

- Nu în totalitate. Totuși, va trebui să ai răbdare pentru restul.

- Răbdarea nu este punctul meu forte, admise ea.

Se uită peste umărul lui din nou la birou și remarcă două sertare puțin adânci. Se desprinsе ușor din brațele lui și dădu să deschidă unul, dar el îi dădu mâna laoparte.

- Ooo, acum sunt foarte curioasă.

- Nu! zise el, prea târziu.

Din nefericire, ea reușise deja să se strecoare pe sub brațul lui și să deschidă sertarul. Înăuntru se afla o cutiuță de inel.

Hank își puse mâinile în șolduri și clătină din cap.

- Acum ți-ai stricat Crăciunul și ai stricat și toate planurile mele.

Cat ar fi trebuit să se simtă rău și să-și ceară scuze și poate chiar să fie puțin tristă, dar tot ce putu face fu să zâmbească și să țină în gură. Reacția ei îl făcu pe Hank să râdească - un lucru bun în aceste circumstanțe.

- Cred că nu mai are rost să te las să mai aștepti cinci zile, așa e?

Cat clătină din cap, ceea ce îi smulse lui un chicot.

Hank scoase cutiuța de catifea din sertar, apucând-o atât de strâns, că i se albiră încheieturile degetelor.

- Am avut o idee elaborată, dar poate că e mai bine să fac asta aici, în garajul prăfuit în care ți-ai deschis pentru prima dată sufletul și mi-ai vorbit despre cine ești cu adevărat și de ce ai nevoie. Cu siguranță, am avut ceva sușuri și coborâșuri de când ne-am cunoscut, dar, chiar și în cele mai rele momente, m-ai captivat. Abia îmi amintesc de viața mea de dinainte ca tu să te năpustești în ea ca un muson nebun, întorcând totul cu susul în jos - în cel mai bun mod. Nu îmi pot imagina viața fără tine și nu vreau să încerc. Așa că sper că vei fi de acord să continuăm pe acest drum pe care suntem. Împreună știu că vom construi o afacere, o familie și o viață uimitoare dacă vei fi de acord să te căsătorești cu mine.

Abia își terminase propoziția, când ea îi sări în brațe și îl sărută.

- Nici măcar nu vrei să vezi inelul? întrebă el amuzat.

- Bineînțeles că vreau!

El deschise cutia și scoase un inel cu diamant cu tăietură tip smarald incrustat într-un șir de mici diamante. Clasic, elegant, perfect. În timp ce i-l pune pe deget, îi șopti:

- Crăciun fericit, Catalina! Te iubesc!

- Și eu te iubesc și abia aștept să fiu soția ta.

Hank își plimbă mâinile de-a lungul coapselor ei, o apucă de fund și o sărută.

- Jenny nu e acasă. Vrei să mergem înăuntru?

- Știi bine că da, zise ea și îl sărută pe gât.

El o ridică și o învârti, stârnind o rafală de rumeguș în aerul din jurul lor, ceea ce o făcu pe Cat să strănute.

- Noroc! Hank o puse jos și o privi cu venerație în timp ce-și plimba degetul de-a lungul maxilarului ei. Fii binecuvântată, Catalina, zise el înainte de a o săruta.

Ea își înfășură brațele în jurul gâtului lui.

„Să fim amândoi binecuvântați.“

mulțumiri

Multe mulțumiri familiei și prietenilor mei pentru dragostea lor continuă, pentru încurajare și sprijin.

Și nimic din toate acestea nu ar fi fost posibil fără agentul meu, Jill Marsal, precum și fără Chris Werner, Krista Stroeve și întreaga echipă Montlake care a crezut în mine și care a lucrat atât de mult la această poveste.

Îi mulțumesc în mod special lui Tom Throop de la Black Creek Designs, care mi-a răspuns cu răbdare la întrebările despre trecutul său și afacerea de mobilă artizanală de înaltă clasă (și pentru că mi-a făcut cel mai frumos birou). De dragul ficțiunii, mi-am luat libertăți în ceea ce privește informațiile pe care mi le-a furnizat, dar apreciez foarte mult timpul și contribuția sa.

Îi mulțumesc în mod special prietenei mele Ramona, care și-a deschis inima și mi-a vorbit despre experiența ei din trecut, pentru ca eu să pot reda într-un mod realist reacția lui Cat la infertilitatea ei.

Ca întotdeauna, grupul meu de nădejde – Christie, Siri, Katherine, Suzanne, Tami și Shelley – mi-a oferit sugestii neprețuite în diversele stadii ale acestui manuscris.

Și nu pot să nu-i menționez pe membrii minunați ai Comunității Autorilor de Cărți Romantice din Connecticut, care îmi oferă ore nesfârșite de sprijin, feedback și îndrumare. Îi iubesc și le mulțumesc.

În cele din urmă, vă mulțumesc vouă, cititorilor (în special celor care mi-ați scris cerându-mi povestea lui Cat și pe a lui Jackson), pentru că faceți ca munca mea să merite. Cu atât de multe opțiuni disponibile, sunt onorată de alegerea voastră de a vă petrece timpul cu mine.

Completează-ți colecția!

blue
MOON

*„Cititorii se vor îndrăgosti cu siguranță
de această poveste romantică duioasă și aparte.”*
Publishers Weekly

Hai pe litera.ro să-ți alegi ce citești!

LITERA